HILARY WILDE

Promisiunea unei vieţi fericite

Traducerea şi adaptarea în limba română de IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS Romance

Capitolul 1

— Dani, nu cred… refuzul amuzat al lui Willow de a-i permite fiicei sale de patru ani să guste din vinul ei, se opri când întâlni privirea bărbatului care tocmai intra în restaurant, iar mâna pe care o ridicase pentru a o împiedica pe Dani să ducă paharul la gură căzu, culoarea dispărând din obrajii fin cizelaţi.

Jordan St. James. Ştiuse că mai devreme sau mai târziu un membru al familiei îi va telefona – în fond acesta era motivul pentru care-i informase despre vizita ei. Numai că ele tocmai sosiseră în această dimineaţă de la Londra şi se aşteptase la puţin mai mult timp ca să se instaleze la hotel şi să se reacomodeze cu Jersey, cea mai mare din Insulele Normande, înainte de a trebui să se confrunte cu cineva din familia Russell. Ar fi trebuit să ştie că bărbatul arogant care se apropia rapid de masa ei, nu va aştepta ca ea să se ducă la ei.

— Oh, mami, este… câh! începu Dani să tuşească atunci când vinul pe care-l sorbise, în momentul de neatenţie al mamei ei, îi ajunse în gât, faţa ei drăgălaşă înroşindu-se şi ochii umezindu-i-se… Mami! protestă ea, clipind rapid când gâtul păru să-i ia foc.

— Dragă, ţi-am spus să n-o faci, spuse Willow luând paharul din mâna subţirică şi bătând-o uşor pe spate.

— Care este necazul? se interesă vocea catifelată pe care Willow o cunoştea prea bine.

Se întoarse doar pe jumătate ca să ia notă de prezenţa lui Jordan lângă masa lor, dar prima privire pe care o aruncă asupra lui fusese suficientă s-o convingă că era la fel de impozant ca întotdeauna, părul lui negru strălucind ca ebenul la lumina candelabrelor. În acel moment, fusese prea departe ca să-i vadă căpruiul catifelat al ochilor, dar ştia că blândeţea lor era o păcăleală, că

acest bărbat putea să distrugă verbal o persoană în timp ce ochii lui îşi menţineau căldura.

— Acum nu mai are nimic, îi înlătură Willow îngrijorarea, dându-i lui Dani un pahar de apă ca să îndepărteze gustul pe care acum îl proclama „îngrozitor”. Am încercat să te avertizez, Dani.

Vocea ei se îmblânzi considerabil când se adresă fiicei ei, dându-i la o parte o şuviţă de păr blond de pe faţa încă roşie.

Dani îşi încreţi nasul şi-şi privi mama.

— Te simţi rău, mami?

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea, uimită.

— Pentru că vinul are gust de medicament! se strâmbă fetiţa.

Willow îşi înăbuşi zâmbetul cu un efort, îndoindu-se că Jordan St.

James găsea remarca la fel de amuzantă – el rareori zâmbind şi nu-l văzuse niciodată râzând.

— Eu aş bea numai limonadă până când aş fi la fel de mare ca mami, o sfătui el cu gravitate. Atunci, vinul nu va mai avea gust de medicament.

Acum, când accesul de tuse părea să se fi terminat, interesul lui Dani se mută asupra bărbatului înalt, brunet, care stătea lângă masa lor, indiferent la privirile curioase ale celorlalţi oaspeţi care aleseseră să mănânce în eleganţa liniştită a restaurantului hotelului. Dar asta era tipic pentru Jordan, îşi aminti Willow; era atât de plin de el, încât nu remarca reacţiile oamenilor în marea majoritate a timpului. Chelnerii care se mişcau prin apropiere erau cu siguranţă conştienţi de prestigioasă identitate a vizitatorului ei.

Dani îl privi cu ochii ei verzi şi nevinovaţi.

— Tu arăţi ca fotografiile tatălui meu, constată ea curioasă.

Willow avu o tresărire de surprindere, întorcându-se să se uite la

Jordan, în întregime de această dată. Poate că Russell şi cu el erau puţin asemănători: amândoi foarte înalţi şi

bruneţi, caracteristicile faciale uşor similare, ceea ce nu era surprinzător ţinând cont de relaţia lor de rudenie. Dar similitudinea era doar superficială – Russell era o versiune mult mai slabă a lui Jordan St. James, nu chiar aşa de înalt, nici aşa musculos, faţa lui neavând puterea de caracter înscrisă atât de marcant la celălalt bărbat, deşi din pură frumuseţe la modă, majoritatea femeilor îl considerau pe Russell cel mai atrăgător dintre ei doi, trăsăturile lui Jordan fiind mai aspre decât standardul de frumuseţe clasică.

Jordan îi zâmbi lui Dani.

— Asta din cauză că el şi cu mine suntem veri.

Arătând atât de sever, vocea lui Jordan ar fi trebuit să fie şi ea severă, dar era la fel de catifelată ca ochii lui, posedând o vrajă care-i trimise lui Willow un fior de-a lungul spinării.

— Chiar? ochii lui Dani se luminară la această dezvăluire, ştii că…

— Ah, Barbara, se uită recunoscătoare Willow la cealaltă femeie care acum se mişca în spatele lui Jordan, încercând să atragă atenţia. Ai putea s-o duci acum pe Dani în apartamentul nostru?

— Oh, mami, chiar trebuie? protestă fiica ei. Nu sunt deloc obosită şi…

— Danielle Stewart, n-ai făcut nimic în afară că ai căscat continuu de când am venit aici, o ademeni ea. Acum, du-te cu Barbara şi comportă-te cum trebuie, suntem obosite şi a fost o zi lungă.

— Chiar trebuie? încercă ea să se opună.

Expresia ei se îndulci în faţa iritării de pe faţa fetiţei, un semn sigur de oboseală, faţă de obişnuita ei expresie veselă.

— Trebuie, îi spuse ea cu fermitate. Urc şi eu în câteva minute, promise când Dani se ridică în picioare cu şovăială.

Urmări ieşirea fetiţei din restaurant, conştientă de prezenţa ameninţătoare a lui Jordan lângă ea. Dar când Dani părăsi sala cu Barbara, nu avu de ales decât să se

întoarcă şi să-l privească. Nu era uşor.

— Vrei să stai? întinse ea o mână spre scaunul din faţa ei, pe care Dani tocmai îl lăsase liber.

El înclină brusc capul.

— Seamănă foarte bine cu tine, rosti el cu asprime, în timp ce se aşeza.

— Da, încuviinţă ea scurt, sigură că întreaga familie a lui Russell ar fi preferat ca Dani să nu fi semănat deloc cu străina care îndrăznise să se mărite cu el.

Ochii lui se îngustară la atitudinea ei ofensată.

— Asta n-a vrut să fie o critică.

— Nu? îl zeflemisi ea.

— Nu. Eşti o femeie foarte frumoasă, constată el cu o voce inexpresivă.

Ştia că nu încerca să fie politicos sau nesincer, că Jordan St. James spunea doar ce credea, de fapt.

Când îl întâlnise prima dată pe acest bărbat, era o inocentă cu ochi mari, păr blond ciufulit şi un farmec stângaci, dar în anii care urmaseră, doamna Russell Steward reuşise să capete o aparenţă sofisticată, să poarte doar cele mai elegante haine, să aibă părul coafat în aşa fel încât să nu îndrăznească să se mai ciufulească. Da, peste ani, cel puţin căpătase o încredere în sine de suprafaţă. Numai că această încredere începea s-o părăsească atunci când se confrunta cu familia lui Russell şi rămânea la fel de vulnerabilă ca la şaptesprezece ani.

Jordan se lăsă pe spate în scaunul său, refuzând oferta chelnerului să i se alăture lui Willow la cafea. Costumul negru pe care-l purta scotea în evidenţă masculinitatea aspră a trupului lui, iar o cravată maro era înnodată la gâtul cămăşii crem. Negrul părului lui era împestriţat cu gri, la o inspecţie mai amănunţită, amintindu-i lui Willow că intrase în al treizeci şi optulea an de viaţă. Deşi niciodată nu-i păruse tânăr, iar Russell adesea spusese că Jordan se născuse bătrân.

Orfan de la cinci ani, Jordan fusese luat în casa surorii tatălui său, Simone Stewart şi a soţului său David, iar el şi cu Russell fuseseră crescuţi ca fraţii. Rivalitatea

frăţească pe care Russel o simţea pentru vărul său părea să nu aibă ecou la acest bărbat plin de sine.

— Totuşi, adăugă el încet, femeile frumoase nu sunt întotdeauna cele mai bune mame. Ele au atât de multe alte interese.

Întâlni privirea ei cu suavitate când o văzu că-şi ţine respiraţia din cauza insultei lui.

Din momentul când îl întâlnise pentru prima oară, cu cinci ani în urmă, Willow nu-şi putea aminti nicio ocazie când acest bărbat nu se abătuse vreodată din felul lui de a fi ca să fie politicos cu ea. Păruse s-o dispalcă instantaneu şi o tolerase doar fiindcă era soţia lui Russell.

Dar odată cu maturitatea, ei i se întărise şi încrederea că era la fel de bună – dacă nu chiar mai bună! – decât orice membru al acestei familii, incluzând bărbatul încrezut care o privea atât de distant.

— Nu mai mult decât orice alt părinte singur, ripostă ea încordată.

El dădu din umerii lui laţi.

— Majoritatea părinţilor singuri n-au bogăţia pe care o ai tu şi aleg totuşi să meargă să muncească spuse el dispreţuitor. Cum îţi merge afacerea?

Willow simţi că i se urcă sângele la cap, ştiu că ochii trebuie că-i strălucească ca smaraldele, luminându-i obrajii în mod normal palizi.

— Afacerea merge bine răbufni ea. Şi eu nu merg la muncă deloc. Îmi fac treaba de creaţie acasă.

— Şi cine are grijă de magazinele pe care le-ai deschis pentru promovarea creaţiilor?

N-ar fi trebuit să fie surprinsă că Jordan ştia atât de multe despre ea; putea să fie Dani doar o fată şi nu moştenitorul de sex masculin al familiei la care se sperase, dar era unica nepoată pe care o avea familia Steward şi fusese lăsată în custodia lui Willow. Chiar la distanţă de Jersey, familia trebuie să fi fost cu ochii pe Dani şi astfel, puţin şi asupra lui Willow.

— Am unul în Londra, altul în New York şi unul ultim în Jersey, îl contrazise ea. Şi fiecare dintre ele este condus

de un manager competent. Dacă încerci să mă acuzi că sunt o mamă neglijentă, cred că ar trebui să încerci din nou, îl sfătui ea cu ciudă.

El îşi ridică sprâncenele negre.

— Nu crezi că lăsând o fetiţă de patru ani să se distreze cu vinul la… se uită la ceasul de aur de la mână, ora nouă, este neglijenţă?

Dani nu se distrase cu nimic, dar n-avea de gând să-şi justifice acţiunile acestui bărbat. Nu mai trebuia să-i explice nimic, lui sau altui membru al acestei familii.

— Ce te deranjează mai tare, vinul sau ora întârziată? îl zeflemisi ea.

— Ambele, scrâşni el din dinţi.

Ea scoase un oftat iritat şi-şi luă poşeta.

— Dani nu arată şi nu se comportă ca un copil oropsit.

Ea se ridică, mulţumindu-i chelnerului care-o servise, înainte de a ieşi din sala de mese, înaltă şi suplă, albastrul-deschis al rochiei pe care o crease ea însăşi, fiind în contrast perfect cu blondul părului care-i cădea până la umeri, dându-i înfăţişarea de Alice în Ţara Minunilor.

Ajunsese la picioarele scărilor elegante când simţi strângerea unor degete ferme pe încheietura mâinii. Având avantajul că era deja cu două trepte mai sus, se întoarse şi se trezi ochi în ochi cu Jordan pentru prima dată, efectul acelor ochi căprui şi calzi fiind şi mai devastator. I se opri răsuflarea când simţi prima sclipire de interes la un bărbat pe care-l cunoştea de multă vreme. De foarte multă vreme.

Reacţia ei iniţială faţă de acest interes fu panica şi-şi trase mâna din strângerea lui când ochii lui se îngustară.

— Am aranjat s-o iau pe Dani să-ţi vadă părinţii mâine după-amiază, îi spuse ea cu tărie. Chiar nu văd motivul pentru vizita ta din astă-seară.

Cu excepţia ca s-o supere. Şi reuşise!

El îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Mi s-a cerut de către Simone şi David să văd dacă nu te-ai răzgândit să stai cu ei, în loc de acest hotel. Locuiesc doar la o jumătate de milă distanţă!

După divorţul de Russell anul trecut, Willow fusese de acord ca Simone şi David să-şi poată vedea nepoata ori de câte ori era posibil şi această călătorie de afaceri a ei la Jersey, pentru a-şi controla cel mai nou magazin, fusese o ocazie ideală pentru ei s-o facă fără să provoace prea multă tulburare în viaţa lui Dani. Dar când se mutase din casa Steward cu trei ani în urmă, îşi jurase să nu mai pună piciorul acolo niciodată. N-avea de gând să-şi calce jurământul.

— Hotelul este mai convenabil…

— Decât o vilă de lux unde tu şi Dani aţi avea propriul vostru apartament? o ironiză Jordan plin de dispreţ.

Acea vilă luxoasă fusese închisoarea ei vreme de opsprezece luni, cu vizite frecvente din partea temnicerului său.

— Avem propriul apartament şi aici, Jordan, refuză ea cu răceală, dându-se la o parte ca să permită altui cuplu, care tocmai părăsea restaurantul, să urce scările.

Jordan păru iritat chiar şi de această întrerupere.

— Hai să mergem să ne plimbăm pe afară, unde nu putem fi auziţi, sugeră el încordat.

— Trebuie să urc la Dani, îi reaminti ea, scuturând din cap.

— Nu poate avea grijă de ea distinsa domnişoară Gibbons? o zeflemisi el. Credeam că pentru asta ai angajat o doică!

— Dani mă aşteaptă să vin s-o pun în pat, cum fac întotdeauna.

El înclină ironic din cap.

— În acest caz, o să iau o băutură de la bar şi o să te aştept afară.

Willow se uită afară. În acest septembrie târziu, cerul nopţii luminat de lună era presărat cu un milion de stele care sclipeau, şi adia o briză caldă dinspre mare. Era o noapte făcută pentru iubiţi, să se plimbe mână în mână de-a lungul plajelor de aur. Fuseseră multe seri ca acestea când locuise aici, atât de puţin, dar nu împărtăşise niciuna

dintre ele cu un iubit. Şi nu credea că plimbarea sub clar de lună, cu picioarele prin nisip, i-ar fi trecut vreodată prin cap lui Jordan!

Ea încuviinţă cu răceală.

— Dacă asta vrei să faci, vei avea de aşteptat nişte minute, îl avertiză ea. Întotdeauna îi citesc lui Dani o poveste înainte de culcare.

— Nu faci prea mult pe mama devotată? rosti tărăgănat Jordan, cu o voce plictisită.

— Eu *sunt* o mamă devotată, îl puse ea la punct. Dani şi cu mine aşteptăm cu nerăbdare acest moment al serii.

— Sunt surprins că o doamnă atât de ocupată ca tine îşi poate găsi timp, o luă el în râs.

— Jordan…

— Îmi pare rău, spuse el fără pic de regret. Dar indiferent cât de mult vrei să stai cu Dani, nu plec nicăieri.

Willow se întoarse şi se îndepărtă, iritată profund de aluzia lui că Dani ar ocupa alt loc în afară de primul în viaţa ei. Muncise mult, recunoscu ea, acest ultim magazin al creaţiilor ei exclusiviste atrăgând atât pe rezidenţii bogaţi cât şi pe vizitatorii acestei mici insule fermecătoare şi având mai mult succes decât îşi închipuise vreodată. Dar cariera ei în design de modă nu dusese la neglijarea lui Dani; petrecea fiecare moment disponibil împreună cu fiica sa. Şi dacă Jordan St. James ar fi ştiut ceva despre ea în afara rapoartelor pe care evident le primea de la ea, ar fi ştiut asta. Dar el n-o cunoştea cu adevărat sau lucrurile care se întâmplaseră în viaţa ei ca să facă din ea o femeie a forţei şi caracterului, o femeie care doar la douăzeci şi trei de ani era una dintre creatoarele de modă de cel mai mare succes din Londra, reuşind în tot acest timp să fie ceea ce-i plăcea cel mai mult

— O mamă atentă şi drăgăstoasă pentru Dani.

— Te simţi mai bine acum? o întrebă pe Barbara după, ce-i dădu drumul în apartament.

— Mult mai bine, încuviinţă cealaltă femeie. Jordan St. James? o compătimi ea când o văzu pe Willow arătând încă palidă după întâlnirea cu bărbatul.

— Da, se strâmbă, punându-şi poşeta pe o măsuţă. Dani este în pat?

Cealaltă femeie dădu din cap; o femeie liniştită şi capabilă de treizeci şi cinci de ani, care o ajutase la îngrijirea lui Dani în ultimii trei ani.

— Este obosită spuse ea, dar este hotărâtă să-şi asculte povestea.

Willow zâmbi, ştiind din experienţă că indiferent cât ar fi fost de obosită, fiica ei nu s-ar fi culcat până nu-şi auzea una dintre poveştile preferate şi nu ducea la nimic s-o scurtezi ca să adoarmă mai repede, fiindcă Dani le ştia pe dinafară! Nu că lui Willow îi păsa – era timpul zilei pe care amândouă îl adorau, câteva minute de pace şi linişte după evenimentele zilei.

Dani se ridică în capul oaselor, imediat ce Willow intră în dormitor. Era micuţă pentru vârsta ei, dar fragilitatea aparenţei nu se potrivea cu felul exuberant în care aborda viaţa, pusă mereu pe şotii.

Willow se aşează pe o parte a patului ca s-o îmbrăţişeze, râzând când braţele mici i se atârnau de gât, Dani începând să scoată chicote când Willow încercă să-şi recapete libertatea. Era un joc pe care-l jucau în fiecare seară, dar niciuna dintre ele nu se plictisise de el.

Dani deveni serioasă când se aşeză înapoi pe perne.

— Bărbatul de la parter…

— Unchiul Jordan, interveni Willow repede, habar neavând dacă el ar fi aprobat sau nu titlul, când nu era un unchi adevărat, ci un văr.

— Mm, încuviinţă din cap fiica ei. L-am cunoscut când eram copilaş?

Dani trecea prin stadiul de a fi fascinată de faptul că fusese cândva la fel de mică precum bebeluşii pe care-i vedea în cărucior când se plimbau în parcul de lângă casă.

— Puţin, îi confirmă Willow. Deşi nu cred că unchiului Jordan îi plac prea mult bebeluşii.

Ştia că era blândă, că Jordan abia se uitase la Dani până când nu avusese un an şi fusese în stare să se ţină pe picioare şi să se ducă unde voia!

— Acum pare să mă placă, spuse Dani gânditoare. Locuieşte cu bunica şi bunicul?

Willow scutură din cap.

— Are propria lui vilă, la mică distanţă de a lor.

— Dar…

— Ora poveştii, domnişoară, o atenţionă Willow când pleoapele lui Dani dădeau să cadă obosite, în ciuda interesului pentru noul ei unchi. Putem vorbi despre unchiul Jordan mâine.

Aşteptatul protest se ivi repede, dar Willow o calmă imediat când începu să-i citească povestea preferată despre un urs zăpăcit. Neobişnuit pentru Dani, adormi la jumătatea poveştii şi Willow simţi o înţepătură de vinovăţie, fiindcă o ţinuse în picioare atât de târziu după călătoria de astăzi. Dar Dani aţipise la vremea prânzului înaintea zborului lor, o altă întâmplare neobişnuită pentru ea şi astfel, Willow îi îngăduise să stea mai târziu seara şi fusese zgomotos criticată pentru asta! Dar critica din partea familiei Russell nu era nimic nou.

— Încă mai crezi că a fost o idee bună să alegi Jersey pentru al treilea magazin? o privi Barbara îngrijorată, când se întoarse în salonaş.

Ea se strâmbă. Când venise timpul pentru un al treilea magazin pentru desfacerea creaţiilor ei, opţiunea fusese Paris, dar după o matură chibzuinţă, hotărâse că era prea ostentativ, şi raportul de fezabilitate pe care-l primise asupra lui Jersey fusese mult mai promiţător: o mulţime de rezidenţi bogaţi şi iată, doar la paisprezece mile de Franţa. Hotărâse că era timpul să-şi îngroape stafiile, dar nu realizase la acea vreme cât de greu urma să fie!

— Sunt o femeie de afaceri, stabili ea cu fermitate. Jersey era alegerea perfectă.

— Şi familia Stewart pare să gândească la fel, accentuă cealaltă femeie.

Barbara era mai mult o prietenă, pentru ea ca şi pentru Dani, căreia i se spusese de la început de legătura ei cu bogata şi influenta familie Stewart.

— Atunci, va trebui să le spun că şi-au făcut idei greşite în privinţa acestui lucru, nu? spuse Willow hotărâtă, luându-şi poşeta încă o dată. Nu trebuie să-ţi cer să fii atentă la Dani…

— Nu, zâmbi Barbara; cele două femei erau într-un acord perfect asupra fericirii lui Dani.

Willow făcu o pauză după ce ieşi din hotel să-l urmărească pe Jordan neobservată câteva momente. Câteva mese şi scaune fuseseră plasată în faţa hotelului dominând golful, dar Jordan renunţase la confortul lor ca să stea lângă peretele hotelului, scrutând marea cu ochii îngustaţi, sorbind ocazional din paharul pe care-l ţinea în mână, cu o expresie întunecată. Arăta şi mai ameninţător în lumina lunii, mare, negru şi infinit de puternic.

El începu să se întoarcă încet, ca şi cum i-ar fi simţit privirea şi Willow înaintă instantaneu, nevrând să fie prinsă că-l priveşte.

— La fel şi tu? o îndemnă el abrupt.

Ea se încruntă mirată, acceptând Martiniul cu limonadă pe care chelneriţa i-l adusese, evident la comanda lui Jordan – era băutura ei obişnuită după cină. Era surprinsă că îşi amintise un lucru atât de mărunt.

— Poftim? ceru ea o explicaţie la întrebarea lui, de îndată ce rămaseră iar singuri.

— Dani a întrebat mai devreme dacă şi tu eşti bolnavă, îi reaminti el supărat. Ea este bolnavă?

— Barbara a avut o migrenă de la zborul cu avionul, îi explică ea. Am crezut că ar fi mai bine dacă Dani şi cu mine am cina împreună la restaurant, ca Barbara să se poată odihni. Şi a fost limpede că a mers.

Prea târziu îşi dădu seama că o scuzase pe Dani de a fi în restaurant cu ea atât de târziu seara.

Gura lui Jordan se răsuci de parcă simţea iritarea ei din cauza recunoaşterii acestui fapt.

— Se simte mai bine acum? întrebă el rar.

— Mult mai bine, ripostă ea, părul ei strălucind ca argintul în lumina lunii. Cred că aveai mult mai multe lucruri de discutat cu mine? îl zori ea, vrând ca această

conversaţie să se termine cât mai repede posibil.

Şi nu din cauză că era obosită.

— Aceleaşi lucruri, răspunse el cu asprime. Îţi dai seama de jena pe care o provoci Simonei şi lui David, alegând să stai la un hotel în loc să stai în casa lor?

Ea îşi dădu capul pe spate a sfidare, delicateţea trăsăturilor ei cizelate evidenţiindu-se clar; ochi mari şi verzi, un năsuc cârn, gura în dezacord cu trăsăturile fine, plină şi bosumflată provocator.

— O fi Dani nepoata lor, dar eu nu mă înrudesc deloc cu ei, scrâşni ea din dinţi. Şi n-am de gând s-o las pe Dani să stea undeva fără mine.

— Eşti nora lor! scăpărară ochii lui Jordan în noapte.

— Ex-noră, îl corectă ea, încordată. Sunt sigură că şederea mea la hotel nu poate fi mai stânjenitoare pentru ei decât să trebuiască să stau cu ei! Niciodată nu m-au acceptat ca soţie a lui Russell şi n-am intenţia de a fi pusă eu sau Dani în situaţia de a fi „musafir” în casa lor.

— Nu le-ai dat nicio şansă vreodată…

— Ei nu mi-au dat mie nicio şansă! îl avertizară scăpărând ochii ei. Cine crezi că era mai vulnerabilă, bogata familie Stewart sau tânăra fată care se căsătorise cu unicul lor fiu?

— Simone a fost supărată de rapiditatea cu care a avut loc nunta…

— La fel şi eu!… Era atât de încordată, încât un vânt puternic ar fi despicat-o în două… Dar mărunţişuri ca sarcina au un fel de a se arăta cu cât aştepţi mai puţin!

Gura lui Jordan se subţie.

— Ţi-ai căpătat bărbatul cel bogat, nu-i aşa?

Willow încetă să mai respire în faţa acestei acuzaţii. Oh da, îşi făcuse rost de un bărbat bogat, intangibilul Russell Stewart, care hotărâse că o dorea ca soţie. Dar fusese gravidă în trei luni cu copilul lui la căsătoria lor, aranjată în grabă într-un oficiu de înregistrare din Londra, şi nici Simone şi niciuna dintre prietenele ei snoabe nu uitaseră niciodată acest fapt.

Ea răsuflă adânc.

— Nu cred că dacă ne insultăm reciproc o să uşurăm situaţia care este şi aşa stânjenitoare, spuse ea cu un calm pe care nu îl simţea.

— Nu mi-am dat seama că insult, şuieră Jordan. Credeam că tocmai stabileam faptele aşa cum s-au întâmplat.

Acest om ştia ce face sută la sută din timp, fapte sau nu, ştia că o insultase chiar acum. Şi era adevărat, se măritase cu un bărbat bogat, şi sarcina ei fusese motivul căsătoriei în grabă. Dar Jordan se înşela crezând că îl prinsese pe Russell în această căsătorie; *el* o prinsese în capcană.

— Măcar de le-ai cunoaşte, spuse ea încet.

— Aşa cum erau, i-o tăie Jordan cu duritate. Russell a fost distrus când l-ai părăsit şi ai luat-o pe Dani cu tine. Divorţul aproape l-a terminat complet.

Era conştientă de sentimentele lui Russell, aşa cum era conştientă şi de ale sale. Singura emoţie la vremea divorţului fusese uşurarea… şi eliberarea.

— N-am venit la Jersey să discut trecutul…

— De ce te-ai întors aici? Ochii lui erau acum de un negru catifelat.

— Aşa cum ai specificat, sunt o femeie de afaceri, stabili ea calm, şi această călătorie va combina treburile cu vizita lui Dani la bunicii ei.

— Bănuiesc că vei face această vizită cu ea? rosti el tărăgănat.

Ea îi aruncă o privire cercetătoare.

— Bineînţeles. Ai vreo obiecţie?

— Niciuna, replică el. Cât intenţionezi să stai pe insulă?

Gura ei se strânse la lipsa de tact a întrebării.

— Faci parte din aceeaşi securitate care cere tuturor vizitatorilor insulei să semneze în registrul de poliţie când te cazezi în hotel? îl ironiză ea.

— Nu. Tonul lui aspru arăta că era deoparte de a fi amuzat. Dar trebuie să ai idee despre cât intenţionezi să stai.

Willow se încruntă.

— Am planificat să stau până joi, îi spuse ea precaută. Ce-l interesa cât timp stătea? Am o paradă de modă de terminat de aranjat pentru începutul lunii următoare.

— Înţeleg. Jordan puse paharul gol pe masă, cu o expresie gânditoare.

Willow îl privi suspicioasă. Părea îngrijorat de ceva şi avu sentimentul că n-o să-i placă acel ceva.

— Jordan, ce este? îl îndemnă ea, nervoasă.

— S-a schimbat mult insula de când ai fost aici ultima dată? întrebă el.

— Este la fel de frumoasă ca întotdeauna, îl dezaprobă ea încordată. Acum, spune-mi ce nu este în regulă?

Fiindcă precis era ceva!

El îşi ridică sprâncenele negre cu aroganţă la întrebarea ei.

— Nimic nu este în neregulă… Se uită de-a lungul golfului. Rar am timp să stau nemişcat şi să admir frumuseţea golfului St. Brelade, murmură el încet. Am uitat cât de frumos este aici uneori.

Ca unul dintre numeroşii consilieri financiari de pe insulă, Jordan era extrem de ocupat, insula fiind un centru financiar prosper cu taxele de invidiat şi alte beneficii. Şi totuşi, Willow nu era deloc convinsă de observaţia lui ştiind că păstra ceva secret faţă de ea.

— Poţi foarte bine să-mi spui, Jordan, îl îndemnă ea. Dacă nu vrei s-o întreb pe Simone, adăugă ea ameninţător, ştiind că toţi bărbaţii din familie o protejau pe femeia mititică şi care reuşise să-şi ascundă inima de oţel şi firea hotărâtă de ei toţi.

Gura lui se subţie la această ameninţare, iar ochii i se îngustară.

— Eşti în dezacord cu mine, Willow, îi spuse el încet.

Ea nici nu clipi la tonul lui ameninţător, observând cum în ochii lui apare o umbră de respect. N-are decât să-şi păstreze pentru el blestematul de respect! Ea dorea

doar răspunsuri!

— Vorbesc serios, Jordan, îl sfidă ea.

— Şi eu, ripostă el.

Un fior de teamă trecu de-a lungul spinării, dar nu exista niciun semn vădit al emoţiilor ei când continuă să-i susţină privirea în tăcere, dorindu-şi ca el să-i vorbească.

În cele din urmă, privirea lui Willow fu cea care se întoarse.

— Te-ai transformat într-o adevărată tigroaică, nu-i aşa? o ironiză el.

— Am devenit mai curând o supravieţuitoare, îl informă ea.

El dădu din umeri.

— S-ar putea chiar să nu se fi întâmplat. El spunea înainte că vine şi apoi s-a răzgândit fără să anunţe. Simone…

— El? repetă Willow. Vrei să spui Russell, nu? îşi înfipse unghiile în palme, trupul înţepenind de încordare. Îmi spui că vine aici?

Jordan ridică din nou din umeri.

— A spus doar că i-ar putea vizita pe Simone şi pe David cândva în această săptămână – n-a fost nimic definitivat.

— Ştia că Dani şi cu mine venim aici? vru ea să ştie.

— Mă îndoiesc, deşi Simone trebuie să-i fi menţionat asta. Pentru numele lui Dumnezeu, nu fi atât de afectată, doar ai fost măritată cu el, adăugă Jordan dezgustat.

Russell. Russell cu ochi albaştri zâmbitori, păr negru şi lung, şi cu trupul unui zeu grec. Trecuse un an de când îl văzuse ultima dată, primele şase luni din acest timp aşteptând să-l vadă de fiecare dată când deschidea uşa sau se întorcea la un colţ, următoarele şase luni plină de recunoştinţă că nu-l văzuse.

Acest ultim an de pace şi linişte îi dăduse speranţa că se schimbase în acest timp.

Dar poate că nu.

Capitolul 2

Primul gând al lui Willow când se dădu jos din pat în

dimineaţa următoare, după o noapte lipsită de somn, era să fugă şi să tot fugă. Dar făcuse asta când reuşise în cele din urmă să-l părăsească şi el o găsise din nou, refuzând să stea departe de viaţa ei. Poate că era timpul să stea şi să-l confrunte. Chiar nu avea de ales – ştia că, pentru binele lui Dani, nu putea continua să fugă de Russell. Şi poate, totuşi, va hotărî să nu vină după ea. Era o dorinţă laşă, dar niciodată nu pretinsese altceva.

În timp ce Barbara o luă pe Dani s-o ducă la plaja din faţa hotelului, Willow rulă spre St. Helier să-şi viziteze noul magazin, încrezătoare că se putea concentra asupra treburilor, cealaltă femeie având grijă de Dani. Mulţimea de cumpărători din magazin, în ciuda orei matinale, îi arătă că alesese bine cea de-a treia ei locaţie.

Era plăcut s-o vadă pe Marilyn din nou; ea condusese magazinul din Londra până se mutase aici – erau vechi prietene. Pentru cineva care nu fusese sigur că se va adapta să trăiască pe o insulă doar de cincizeci şi cinci de mile pătrate, Marilyn se acomodase foarte bine şi era extaziată de frumuseţea vremii şi atitudinea prietenoasă a locuitorilor.

Lui Willow îi făcu plăcere să ajute la magazin, să discute cu Marilyn bârfele care circulaseră în cele trei luni de când nu se văzuseră şi fu satisfăcută că totul mergea ca pe roate acolo, înainte de a pleca, imediat după ora douăsprezece, sigură că noua linie pe care o va introduce la prezentarea de modă din luna următoare va merge foarte bine aici.

Le spusese Barbarei şi lui Dani că li se va alătura la hotel pentru prânz şi era foarte bine dispusă de succesul dimineţii când coborî pe plajă pentru a le întâlni, oprindu-se brusc la jumătatea treptelor când văzu un bărbat brunet cu ele pe plajă, Dani flecărind cu el de parcă erau prieteni de când lumea.

Apoi bărbatul se întoarse şi lui Willow i se tăie răsuflarea când îl văzu pe Jordan aşezat acolo. Pentru o clipă gândise că Dani avea dreptate că Russell şi Jordan semănau.

Jordan se ridică în picioare când se apropie de ei, scuturându-şi nisipul de pe mâini. Ochii i se îngustară când îi cercetă faţa albă ca varul. Astăzi era îmbrăcat fără etichetă, pantaloni albi largi şi o cămaşă albă gen pirat, stil mult mai la modă decât orice altceva îl văzuse Willow purtând.

Hainele albe arătau minunat pe pielea lui întunecată, şi Willow constată încă o dată împotriva voinţei, că era un bărbat foarte atrăgător. În trecut fusese întotdeauna mult prea ocupată să fie nevasta lui Russell ca să-l vadă pe Jordan în acest fel, dar de două ori în tot atâtea zile, era conştientă fizic de el. Nu-i plăcea sentimentul.

Jordan nu-i lăsase niciun dubiu că privea majoritatea sexului feminin cu dispreţ şi, deşi era în floarea vârstei, Willow îl văzuse rareori cu vreo femeie şi niciodată să aducă una acasă. Russell făcuse ocazional aluzie la o dragoste nefericită din trecutul lui Jordan, dar nu fusese destul de interesată să întrebe ce fusese. Acum, îşi dori să fi întrebat. Avea presentimentul că pentru un astfel de bărbat esta bine să ai toţi aşii la vedere.

— Mami! se lumină faţa lui Dani când o văzu şi alergă pe nisipul auriu, cu codiţele de argint fluturând în adierea caldă, ca să se arunce în braţele lui Willow. Ţi-ai terminat lucrul pentru azi? întrebă ea, plină de speranţă.

Willow se uită la Jordan înainte de a răspunde, simţind dezaprobarea lui mută pentru o carieră care o ţinuse departe de fiica ei toată dimineaţa, carieră de care el spusese că n-avea nevoie. Se întoarse înapoi spre Dani. *Neglijase* ea oare acest copil frumos în favoarea carierei ei? Călătorii ca aceasta la Jersey erau rare, ca şi cele la New York, şi Dani întotdeauna o însoţea când trebuia să plece, chiar dacă rămânea în grija Barbarei. Dar întotdeauna îşi făcea treburile la Londra când Dani era la grădiniţă, modelele ei fiind create când Dani era în pat pentru noapte.

Indiferent ce gândea Jordan, era sigură că acorda mai mult din timpul ei şi dragoste pentru Dani decât o puteau face multe femei în poziţia ei. Şi întotdeauna exista

Barbara.

— Pentru astăzi, da, confirmă ea uşor, evitând privirea lui Jordan când se întoarse să admire castelul mare din nisip la care Dani lucrase toată dimineaţa, scoţându-şi sandalele şi înfundându-şi tălpile în căldura nisipului, ştiind că arăta calmă şi nepăsătoare în rochia ei verde-smarald cu cingătoare latã, neagră. Totul este OK, Barbara? o privi cercetător pe cealaltă femeie, care-i urmărea stând pe nisip.

— Este OK, o asigură Barbara scurt. Domnul St. James ne-a ajutat să construim un şanţ în jurul castelului.

— Nu este frumos? Dani stătea încă agăţată de mâna lui Willow. Unchiul Jordan a spus că îmi va arăta mâine un castel adevărat.

Trebuie să ajungi la el peste mare şi…

— Drumul este sub mare, Dani, o corectă Jordan cu indulgenţă. Nu te poţi duce la castel până nu trece mareea; trebuie să folosim o ambarcaţiune amfibie ca să ajungem până acolo. Şi am spus că vom merge doar dacă mami este de acord, adăugă el dojenind-o cu blândeţe.

Părea că Jordan fusese pe plajă ceva timp, construind şanţul şi plănuind lucruri cu Dani, şi nu se putu abţine să nu fie curioasă în privinţa motivului lui. O părăsise noaptea trecută la scurt timp după ce-i vorbise despre presupusa vizită a lui Russell la părinţii lui; poate că Jordan credea că ea se va întoarce în Anglia înainte de a trebui să facă faţă unei astfel de întâlniri. Ei nu-i surâdea în mod sigur ideea de a-l vedea din nou pe Russell, dar le spusese Simonei şi lui David că o va aduce pe Dani să-i vadă şi nu-şi va călca cuvântul.

— Mami? insistă Dani, îngrijorată de lipsa de răspuns a mamei sale.

Willow îi zâmbi fiicei sale.

— Te pot duce eu la Elizabeth Castle, Dani, dacă vrei să-l vezi. Sunt sigură că unchiul Jordan este prea ocupat la serviciu ca să-şi ia timp liber.

Se uită la el provocator, suspicioasă în privinţa propunerii pe care i-o făcuse lui Dani; nu dăduse niciodată

impresia că i-ar plăcea copiii şi totuşi era aici, făcând castele de nisip şi oferindu-se s-o scoată mâine pe Dani.

El dădu din umerii lui laţi, cămaşa mişcându-se peste trupul puternic.

— Lumea finanţelor se poate descurca şi fără mine câteva zile, o contrazise el. Sunt sigur că lui Dani îi va plăcea castelul.

Willow nu se putu opri să-şi pună mâinile protectoare şi posesive pe umerii slăbuţi ai lui Dani. Fiica ei părea mititică şi vulnerabilă în costumul ei roşu de baie, care o făcea să pară subţirică şi stângace.

— Aşa cum am spus, dacă vrea să meargă o voi duce eu. Sau o va face Barbara, adăugă ea hotărâtă.

Ochii căprui se îngustară, dar indiferent ce avea de gând Jordan să spună rămase nespus căci Barbara îi propuse fetiţei să meargă amândouă să înoate în mare. Dani o luă la fugă încântată, încrezătoare că adulţii vor decide cine o va duce la castel şi Barbara fugi după ea s-o prindă, înainte de intra în apa rece.

Căldura dragostei dispăru din ochii lui Willow când se întoarse spre Jordan.

— A fost frumos din partea ta să-ţi iei dimineaţă liberă pentru a petrece timpul cu Dani.

În vocea ei se simţea că vrea să scape de el şi ştia că Jordan îşi dăduse seama după scăpărarea de furie din ochii de catifea. Era clar că lui nu-i plăcea. Îşi vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni, trupul lui emanând furie.

— Cum a fost magazinul? întrebă el.

— Se pare că merge bine, răspunse ea la fel de calm ca şi el, îngustându-şi ochii ca s-o privească pe Dani, care se bălăcea lângă mal.

Jordan încuviinţă din cap.

— Am câteva prietene care şi-au făcut cumpărături acolo.

Ea se întoarse spre el cu ochii măriţi – era prima oară când îl auzea că *existau* prietene în viaţa lui.

— Pe moment, majoritatea sunt curioase să vadă jucărioara cu care soţia lui Russell Stewart a găsit să se

distreze după divorţ, îl luă ea în râs. Să sperăm că încă vor mai veni, odată curiozitatea dispărând!

El se încruntă la propria ei ironie.

— Sunt sigur că te înşeli în legătură cu modelele. Creaţiile tale sunt considerate foarte proaspete şi feminine.

— Chiar sunt, spuse ea fără a se lăuda… Fiecare dintre creaţiile sale, în special rochiile de seară în care se specializase, scoteau în evidenţă mai mult partea feminină a femeii, ceea ce lipsise în moda ultimilor ani… Dar am întâlnit câteva persoane din grupul Simonei acolo, azi-dimineaţă, şi nu erau chiar interesate de haine!

— Întotdeauna ai avut această ciudată idee că prietenele Simonei nu te plac, o contrazise el cu o iritare prost mascată.

— M-au dispreţuit, îl corectă ea cu duritate. Fiica unuia dintre angajaţii lui Russell îndrăznind să se mărite cu un Stewart! scutură din cap cu ironie. Toţi s-au aşteptat la o ţărăncuţă stângace – şi în mod cert, nu i-am dezamăgit!

Nu era adevărată imaginea cu „ţărăncuţă stângace” – niciodată nu locuise în afara centrului Londrei. Dar la şaptesprezece ani, încă elevă la colegiu şi atât de evident de însărcinată, se simţise atingace şi lipsită de aplomb când Russell o adusese să locuiască în casa părinţilor săi şi o prezentase oamenilor care erau prietenii lui şi care puteau fi şi prietenii ei, acum că era nevasta lui.

Dar existau puţine şanse să se întâmple astfel! Ea era fiica unui vânzător, hainele ei erau făcute evident din materiale ieftine, chiar dacă erau creaţii originale pe care le făcuse ea însăşi şi nu ştiuse nimic despre viaţa privilegiată pe care o duceau aceşti oameni, cu petrecerile lor sofisticate şi haine de firmă. Morala lor nu putea fi numită sofisticată, doar cel mult „de gang” şi ea nu dorea să facă parte din lumea asta. Exista un lucru pe care Russell nu-l discutase de la început – ea era proprietatea lui exclusivă. Toţi considerau amuzant că Russell părea îndrăgostit de mireasa-copil însărcinată, deşi nu se putea

spune că el era un exemplu de urmat, căci prietenii lui îşi continuau jocurile de budoar.

— Tu ai fost cea care ne-ai dispreţuit, o repezi Jordan supărat, părând să-şi amintească la fel de bine acea vreme ca şi ea. Cum te simţi să fii una dintre noi? o tachină el.

Ochii ei verzi scăpărară.

— Sunt departe de a fi răsfăţată. Şi nu sunt nici privilegiată. A trebuit să muncesc, ba încă din greu, pentru ceea ce am astăzi.

— Nu asta a spus avocatul lui Russell după divorţ, îi spuse el cu dezgust. Russell ţi-a dat tot ce i-ai cerut, încă şi mai mult. Bietul nebun era încă îndrăgostit de tine, nu?

Willow se albi la faţă.

— Nu este treaba ta, ripostă ea. Nu cred că ne cunoaştem atât de bine încât să vorbim despre vieţile noastre private.

Jordan veni să se aşeze în faţa ei, ameninţător de aproape, măsurând-o cu o privire plină de dispreţ.

— Căsătoria ta cu Russell n-a fost niciodată privată, o zeflemisi el. Două întâlniri cu şeful tatălui tău şi ai decis că îţi place ideea unui soţ bogat, şuieră el.

— Rămânând gravidă pentru a mă asigura că mă ia de nevastă! ripostă ea, înfierbântată.

— Exact. Russell nu mai întâlnise pe cineva ca tine înainte, scrâşni el din dinţi. O dulce şi nevinovată… mică viperă.

Ea îşi înăbuşi revolta care-i venea pe buze. Lucrurile pe care le putea aduce în apărarea ei nu le putea spune nimănui. Niciodată. Cel puţin nu acestui bărbat dur şi rece care era mai mult fratele lui Russell decât vărul său.

— Părinţii tăi trebuie să fi fost încântaţi că ai reuşit să prinzi un astfel de premiu bogat, continuă Jordan fără remuşcare. Am auzit acum că tatăl tău este privit cu alţi ochi decât un vânzător obişnuit.

Acestea erau două acuzaţii pe care nu le putea nega. Ambiţioasa ei mamă fusese extaziată când Willow îi spusese că fusese lăsată însărcinată de Russell Stewart şi urma să se mărite cu el. Şi tatălui nu-i venise să creadă ce

noroc a dat peste el când Russell îl promovase la iuţeală în poziţia executivă pe care o deţinea acum. Russell le cumpărase şi o casă nouă, în cea mai la modă parte a Londrei şi chiar dacă el şi cu Willow erau divorţaţi acum, mama ei îl numea „minunatul lor ginere”.

Jordan avusese dreptate în presupunerea că părinţii ei se bucuraseră de căsătoria ei, dar ea considera că aceste lucruri şi banii câştigaţi la divorţ erau un preţ prea mic pentru ceea ce trebuise să plătească.

— Ar trebui să vorbeşti cu Russell despre asta, îi spuse ea cu răceală. Îmi văd foarte rar părinţii, acum.

— Sunt supăraţi fiindcă ai divorţat de găina cu ouăle de aur? o luă el în râs.

Faptul că avea dreptate o rănea mai mult decât voia să recunoască. Părinţii ei nu fuseseră niciodată interesaţi să audă motivele pentru care, în cele din urmă, divorţase de Russell; erau doar furioşi pentru faptul că o făcuse. Şi-ar fi dorit atunci să le fi putut vedea ambiţia lacomă când avusese şaptesprezece ani. Dar apoi se gândise la Dani şi-şi dăduse seama că, la urma urmei, ceva bun rezultase din căsătoria aceasta.

Ridică din umeri.

— Încă au casa pe care le-a cumpărat-o Russell şi tatăl meu mai are slujba.

— Asta din cauză că, la vremea divorţului, Russell încă te iubea.

— N-am dorit să mă iubească, îi spuse ea lui Jordan.

Ochii căprui îi cercetau faţa.

— Mă întreb ce aveai de l-ai captivat pe Russell în tot acest timp?

Adesea, se întrebase şi ea acelaşi lucru – şi voia să distrugă orice era! Dar nu putea fi numită frumoasă, cu trăsăturile ei ştrengăreşti şi părul blond. Nu poseda niciunul dintre artificiile care presupunea ca un bărbat să rămână captiv sub vraja ei. Dar Jordan avea dreptate, Russell fusese de acord să divorţeze când încă o mai iubea. Sperase ca absenţa lui din viaţa ei în ultimul an, să însemne că n-o mai iubea.

— Habar n-am, spuse ea cu nepăsare. Acum, dacă ne scuzi, Dani trebuie să mănânce de prânz înainte de a merge să-i vadă pe mătuşa şi pe unchiul tău.

— Întotdeauna ai fost indiferentă la faptul că Russell te iubea, spuse Jordan, dezgustat. Îl ştiu pe Russell de o viaţă, l-am urmărit cum femeile nu-i dădeau pace, în timp ce el le trata cu indiferenţă. Şi apoi, la douăzeci şi opt de ani te-a cunoscut pe tine, o fată nu mai mare de şaptesprezece ani, care l-ai tratat cu dispreţ în majoritatea timpului, cu indiferenţă plictisită în restul timpului!

Niciodată cu indiferenţă! Dacă Jordan ar şti măcar că se înşela. Russell fusese prea solicitant, prea tare îndrăgostit de ea ca să fie ignorat! Jordan luă tăcerea ei drept confirmare a acuzării lui.

— Ai frumuseţea unui înger, trupul unei sirene, şi inima unei căţele!

Willow îl urmări cum se îndepărtează, cu gura tremurând, simţind că-i vine să plângă. În trecut, Jordan avusese prea puţin timp pentru ea şi aceasta era prima oară când o lăsase să cunoască adevăratele lui sentimente pentru ea. Şi se înşela, se înşela atât de tare… Nu avea inima unei căţele – nu avea inimă deloc – îi fusese sfărâmată cu ani în urmă de către un bărbat care o vrusese mai mult decât orice.

Dani abia era în stare să-şi înfrâneze exaltarea de a-şi vedea bunicii, în timpul scurtei călătorii. Simone şi David o vizitaseră de câteva ori la Londra, dar acum ar fi fost prima oară când le întorcea vizita la casa lor din St. Brelode Bay, după un an. Willow trebui să recunoască faptul că era nervoasă să se întoarcă ea însăşi acolo. Simone fusese întotdeauna politicoasă când le vizitase la Londra, dar aici, în casa ei, s-ar fi putut să nu mai simtă nevoia şi amintirile trecutului, când fusese desconsiderată de femeia mai vârstnică, îi trecu prin minte în timp ce conducea. David Stewart era diferit, foarte uşor de înţeles cu el, total dedicat bijuteriilor exclusiviste pe care le vindea aici şi în magazinul lui din Londra.

Când se apropiau de casă, Willow se întrebă dacă

fusese înţelept să-i dea Barbarei liber după-amiază, în loc să le însoţească – s-ar fi simţit mult mai bine, cu cel puţin o persoană de partea ei.

Simţi că îi creşte neliniştea când văzu Mercedesul gri al lui Jordan parcat în faţa vilei, care avea o vedere maiestuoasă asupra golfului St. Brelade. Vila era construită din granit local, cum erau majoritatea caselor de pe insulă, piatra colorată de la roz la galben şi de la maro la gri. Asta dădea structurii moderne o frumuseţe şi o graţie care de obicei lipsea la noile clădiri.

Dar frumuseţea casei nu împiedicase să fie o închisoare pentru Willow în trecut şi tremură uşor când intră împreună cu Dani în interiorul răcoros, ca să fie conduse în salon, unde Simone şi David le aşteptau, Simone aşezată graţios într-un fotoliu, David uşor adus de spate, pe sofa.

Dar privirea lui Willow fu atrasă de bărbatul înalt care stătea în faţa ferestrei. Se schimbase în pantaloni crem şi cămaşă maro, de când le părăsise în această dimineaţă şi, deşi nu arăta niciun pic din furia pe care o etalase la plajă, nu părea deloc de abordat. Nu era cinstit că fusese binecuvântat cu acei ochi de catifea când avea o inimă rece ca gheaţa!

— Danielle! Faţa încă frumoasă se lumină când întinse mâinile spre Dani, care devenise brusc ruşinoasă.

La cincizeci şi trei de ani Simone, îşi dădea mare osteneală să arate cel puţin cu zece ani mai tânără şi cu părul ei ondulat şi trupul zvelt, nu-i era greu să reuşească. Willow recunoscu gânditoare rochia de mătase crem ca pe una dintre propriile ei creaţii. Dar era conştientă de faptul că această concesie a carierei pe care şi-o făurise de când îl părăsise pe Russell putea fi doar de faţadă. Simone era o mare maestră a menţinerii impresiilor – putea să fi făcut fiul său un pas greşit luând de soţie o copilă însărcinată, dar Simone n-ar fi lăsat să se vadă niciodată de către cineva din afara familiei cât de tare ura acest lucru.

— Va fi bine odată ce se obişnuieşte cu voi din nou, mângâie Willow părul de la tâmpla fiicei sale. A vorbit

despre voi tot timpul drumului până aici, adăugă ea în grabă, când ochii albaştri ai Simonei scăpărară înciudaţi la insinuarea că Dani îi privea pe toţi ca pe nişte străini.

Dar trecuseră câteva luni de când Dani îşi văzuse bunicii şi pentru un copil putea fi un timp lung. Deşi acceptase că nu fusese vina Simonei şi a lui David, nu putuse nici să-i desconsidere ca bunici.

— Ce părere ai despre nişte îngheţată? sugeră David, un bărbat înalt cu păr blond, în jur de cincizeci şi cinci de ani cu ochi albaştri sclipitori. Avem ciocolată, favorita ta, o tentă el pe Dani, care ezita.

— Cu un cornet colorat? spuse Dani repede, timiditatea dispărându-i la menţionarea aromei de ciocolată.

— Roz sau verde, încuviinţă el.

— Verde, te rog! Mami? ezită Dani, privind-o nesigură.

— Bunicul face un cornet minunat de îngheţată, o încurajă Willow, cu un nod în piept, când cei doi ieşiră din încăpere mână în mână, Dani povestindu-i bunicului ei despre grădiniţă.

După plecarea lor, în încăpere se instală o tăcere stânjenitoare.

— Ce mai faci, Willow? se interesă cu răceală Simone, în cele din urmă.

— Bine, mulţumesc. Dumneata? rosti Willow la fel de distant.

— La fel, accentuă cealaltă femeie. Stai jos, nu vrei?

Jordan nu scosese un cuvânt de când ea şi cu Dani intraseră în cameră, şi-l privi curioasă când se aşeză. De ce se deranjase să fie aici astăzi, dacă avea de gând să stea ca o statuie dezaprobatoare? De ce *era* aici? El nu mai locuia aici, şi presupuse că se va duce la birou în această după-amiază, după ce lipsise dimineaţă.

— Ai vrea să facem o plimbare cu maşina? întrebă el brusc, cu o voce aspră.

— Nu, răspunse ea instantaneu, roşeaţa colorându-i obrajii când realiză cât de nepoliticos sunase. Mulţumesc,

adăugă ea, stingherită.

— Poate o plimbare prin grădină, atunci? o îndemnă el.

Willow se uită la el cu ochii îngustaţi, având impresia clară că voia s-o scoată afară pentru ca Simone şi David să fie singuri cu Dani.

— Nu… mulţumesc, rosti ea sec.

— Zău, Willow, cineva ar putea crede că n-ai încredere în mine şi David să avem grijă de dani câteva ore! se răsti Simone.

Willow întoarse cu calm privirea arzătoare a celeilalte femei.

— Nu este o problemă de încredere, doar că Dani este încă timidă cu dumneata şi David. Poate altă dată, refuză ea.

— Dumnezeule, cât de încântată trebuie să fii să ai puterea să spui dacă ne putem vedea sau nu nepoata. Tu…

— Simone! i-o tăie Jordan, avertizator.

Simone se ridică în picioare.

— Cred că niciunul dintre voi n-are vreo obiecţie dacă mă duc să mă alătur lui David şi Dani în bucătărie!

Willow ştia că nu era o expresie care să ceară un răspuns. Îşi puse cuminte mâinile în poală, simţind tensiunea electrică emanând de la bărbatul din capătul camerei. Evident, dezaproba modul în care o blocase pe Dani să fie singură cu bunicii ei. Cel puţin avea răspunsul de ce făcea el aici – trebuia s-o ia undeva, astfel încât David şi Simone să petreacă un timp singuri cu Dani. Nu avea deloc intenţia să se întâmple aşa ceva.

— O iubesc mult, să ştii, rosti Jordan pe un ton aspru.

Ea oftă.

— Ştiu, înclină ea din cap.

— Atunci, de ce…

— Jordan, Dani are doar patru ani – las-o să se obişnuiască puţin cu ei înainte de a mă târî de aici! îl privi ea sfidătoare.

O furie puternică îi întunecă obrajii.

— OK, deci n-am fost prea subtili, oftă el înaintând în

cameră. Ei vor doar ca lui Dani să-i placă să fie cu ei.

— Fără prezenţa mea influentă, spuse ea luând în derâdere tactica lor. Tu şi cu Simone nu v-aţi împăcat niciodată, iar Dani s-ar putea ca mai târziu să-ţi urmeze exemplul.

— Poate ajută cu ceva dacă cea mai plăcută amintire a mea despre Simone este să mă asigure că nimeni nu va îndrăzni să mă ignore în prezenţa ei!

— Încerca să fie amabilă.

— Sugera că snoabele ei de prietene aveau un motiv să mă ignore! ripostă Willow înfierbântată. De parcă mi-ar păsa de părerea vreuneia dintre ele!

Îşi dădu capul pe spate, furioasă.

— Ai lăsat să se înţeleagă foarte clar că nu-ţi pasă, îi spuse Jordan liniştit.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Faci să pară ca şi cum era vina mea că erau numai lapte şi miere în prezenţa Simonei şi nişte scorpii în spatele ei!

— Poate că erau, parţial. Ne-ai tratat pe toţi cu dispreţ şi…

— M-am săturat de această discuţie! Cred că până la urmă aş vrea să mă plimb prin grădină! se ridică ea în picioare.

Jordan o privi în tăcere câteva momente tensionate, apoi înclină brusc din cap:

— Foarte bine. Dacă ieşim prin bucătărie îi putem spune lui Dani unde suntem.

Willow era foarte tulburată de această altercaţie pe care o avea cu Jordan de fiecare dată când se întâlneau. În trecut nu se certaseră niciodată, rar avuseseră ocazia să-şi vorbească, dar să se mai şi certe. Era foarte supărător să găseşti un adversar acolo unde înainte nu fusese decât indiferenţă.

— Îmi pare rău, vorbi scurt Jordan, odată ce se aflară în grădina însorită. Dani fiind centrul atenţiei bunicilor ei, mă amestec în ceva care nu este treaba mea. Aşa cum deja am accentuat atât de clar, adăugă el cu autoironie.

Ea îl privi şocată din nou cât era de conştientă de el, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea în viaţă. Nici acum, nici vreodată. Russell îi fusese suficient pentru restul vieţii.

— Ai mai auzit de la Russell despre planurile lui? întrebă ea când se simţi în stare să discute despre fostul ei soţ pe care nu-l mai văzuse de un an.

— Nu, rosti tărăgănat Jordan. Dar atunci nu ne aşteptam să vină;

vine când pofteşte dacă are chef.

Da, asta semăna a Russell. Continuase să facă acelaşi lucru în viaţa ei chiar şi după ce-l părăsise – era întotdeauna plin de pretenţii. Acest ultim an de tăcere fusese unul neobişnuit şi de aceea fusese calm şi liniştit. Chiar şi acum o ţinea în suspans.

— Îl vezi des la Londra? întrebă Jordan ca din întâmplare, şi totuşi ea simţi un interes important în a-i răspunde.

Îl privi cu curiozitate în timp ce se plimba prin grădina care era bucuria şi mândria Simonei. Aici, florile păreau să crească la întâmplare, dar această aparentă dezordine era rezultatul multor ore petrecute de Simone, pentru a realiza acest efect.

— Deloc de la divorţ, răspunse ea rar. De unde acest interes?

El îşi ridică sprâncenele negre într-o atitudine defensivă.

— Dani a spus că eu arăt ca fotografiile tatălui ei, dăcu el din umeri. Pare un lucru ciudat să spună asta, dacă-l vede foarte des.

— Russell are libertatea s-o vadă pe Dani ori de câte ori doreşte…

— Încetează să iei orice remarcă pe care o fac ca pe o insultă sau ofensă personală! se întunecară ochii de catifea. Doar m-am mirat de remarcă.

Ea oftă din cauza răspunsului ei iritat la ceea ce era doar o curiozitate, în fond.

— Russell n-a cerut s-o vadă pe Dani de la divorţ şi

copiii uită atât de uşor… Are o fotografie a lui lângă patul ei, dădu ea din umeri.

La început, se îngrijorase din cauza lipsei de interes a lui Russell pentru copilul pe care-l născuse doar la şase luni după nuntă, dar cum timpul trecuse şi Dani se obişnuise uşor să nu-şi vadă tatăl pe care abia şi-l amintea, Willow fusese recunoscătoare pentru această lipsă de interes, oricare ar fi fost motivul.

— Deci, până la urmă a încetat să te iubească? o cercetă Jordan îndeaproape.

— Aşa cred, răspunse ea cu indiferenţă, nearătându-şi uşurarea pe care o simţise când îşi dăduse seama că trebuia să existe un motiv pentru care Russell n-o mai hărţuia cu pretenţiile lui, pretenţii la care de fiecare dată când îi ceruse, se supusese. De ce pui astfel de întrebări, Jordan? îl tachină ea. Crezi că aş putea face o scenă când soseşte Russell, asta crezi?

— Sunteţi amândoi adulţi – va trebui să rezolvaţi între voi, spuse el dintr-o răsuflare.

Acum erau adulţi, dar în urmă cu cinci ani, ea fusese un copil şi fusese flatată de interesul unui bărbat ca Russell Stewart. El era cu unsprezece ani mai mare ca ea, prea mare pentru ea, şi părinţii ei n-ar fi trebuit niciodată să încurajeze relaţia dintre ei, în modul în care o făcuseră. Fusese prea târziu pentru ea la vremea când realizase că imaginea unui erou romantic fusese una falsă în ceea ce-l privea pe Russell – el era mult prea uman.

— Atunci, de unde atâta interes faţă de Russell şi de mine, Jordan? se încruntă ea. Nu te ţin la curent rapoartele tale cu viaţa mea socială?

El îşi strânse buzele.

— Dacă există astfel de rapoarte, nu am văzut niciunul dintre ele, o repezi el. Nu mă interesează să citesc despre viaţa ta la a doua mână. Dacă ar fi existat ceva ce aş fi dorit să aflu despre tine, aş fi venit şi te-aş fi întrebat personal!

Willow simţi acea emoţie care devenea prea familiară când era în apropierea acestui bărbat.

— Aşa cum m-ai întrebat despre Russell? întreabă ea, stânjenită.

El dădu din cap cu răceală.

— Am nevoie să ştiu că nu te mai iubeşte.

Acea emoţie deveni de-a dreptul copleşitoare.

— De ce? îngăimă ea.

— Fiindcă este singura parte a vieţii tale care mă interesează.

— Te pot asigura că n-am de gând să fac pe „sirena" faţă de Russell, rosti ea iritată.

— Cred că aşa este cel mai bine, dădu Jordan din umeri. Eu şi cu Russell n-am împărţit nimic cu uşurinţă, cu atât mai puţin patul unei femei.

Ea se făcu albă ca varul.

— Ce-ai spus? şopti ea.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet lipsit de umor.

— Sunt sigur că m-ai auzit, spuse el tărăgănat, ajungând să se oprească atunci când ea ezită şi veni lângă el. Înţeleg că n-a fost o întrebare retorică cea pe care ţi-am pus-o în această dimineaţă… îi prinse faţa în mâinile lui… Mă întreb cu adevărul ce ai de l-ai captivat pe Russell şi l-ai făcut să fie nebun după tine. Vreau să aflu şi eu.

— Ai spus că am inima unei căţele, îi reaminti ea pe nerăsuflate.

Nu-l mai văzuse niciodată aşa, cu acea răsucire senzuală a gurii, virilitatea caldă a trupului lui ajungând până la ea.

— Cu frumuseţea unui înger şi trupul unei sirene, încuviinţă el răguşit. Şi aceste două lucruri mă interesează, adăugă el ironic. Niciodată nu mă vei răni în felul în care l-ai rănit pe Russell, pentru că n-am intenţia să mă îndrăgostesc de tine.

Ochii măriţi şi plini de teamă cercetară calmul feţei lui şi simţi că i se taie răsuflarea. În expresia lui Jordan nu mai exista dezgust sau dispreţ, ci o curiozitate arzătoare în privinţa răspunsului la întrebarea lui legată de atracţia ei. Ducând-o în patul lui!

Capitolul 3

— Ai grijă, Dani, o avertiză Jordan cu o voce gravă. Doar nu vrei să cazi.

Dani se întoarse să-i arunce un zâmbet poznaş în timp ce ţopăia şi sărea pe digul ce ducea spre castelul Elizabeth de pe coasta St. Helier, mareea fiind retrasă suficient de mult ca să traverseze la Castel pe această cale, deşi apa lipăia de ambele părţi ale drumului.

Willow îi urma cu şovăială, starea ei de deznădejde nefiind înlăturată de vederea lui Dani care ţopăia în şortul ei verde şi tricou asortat.

După constatarea scandaloasă a lui Jordan, cu o după-amiază în urmă, se smulsese din mâinile lui şi fugise în casă, stând aproape de ceilalţi până când Jordan plecase la puţin timp după aceea. Intenţionase să continue să-l evite pentru restul şederii aici, dar când ea şi cu Dani fusese gata să iasă în această după-amiază, el bătuse la uşa lor şi le anunţase că le duce pe amândouă la Elizabeth Castle. Dani se bucurase peste măsură, iar lui Willow i se făcuse rău.

Încă nu se simţea prea bine, deşi manierele pline de politeţe şi solicitudine ale lui Jordan nu puteau s-o ofenseze în niciun chip. Dar nu-şi putea scoate din minte lucrurile pe care i le spusese şi se uita la el cu alţi ochi când realiză că era probabil un bărbat foarte bun la pat. Dacă ar fi fost interesată să se culce cu cineva. Ceea ce nu era cazul.

Dar acea nouă senzaţie pe care o avusese suna ca un clopoţel de alarmă în mintea ei acum; se ţinea departe de cel mai mic contact cu el, ignorând speculaţia din ochii lui când îi întinsese mâna ca s-o ajute să iasă din maşină.

— Dani! o avertiză ea, când fiica ei călcă într-o băltoacă şi udă marginile pantalonilor lui Jordan, pe care el îi purta cu o cămaşă largă de aceeaşi culoare cu ochii lui. Unchiul Jordan ţi-a spus să ai grijă, îi reaminti ea iritată, ştiind că îşi vărsa focul pe Dani pentru noaptea sa lipsită de somn, dar incapabilă să se abţină.

— Îmi pare rău, îl privi Dani pe unchiul său cu nevinovăţie, uitând instantaneu să nu alerge sau să sară

când ateriză în altă băltoacă.

Jordan se dădu înapoi un pas, în timp ce Dani o luă înainte, el şi cu Willow mergând unul lângă altul acum.

— Pari cam încordată astăzi.

Ochii ei scăpărară când îl privi.

— Mă întreb de ce!

El făcu o grimasă gânditoare.

— Credeam că în zilele noastre este ceva obişnuit să vorbeşti despre intenţii sexuale.

— Jordan! îl apostrofă ea înainte să se uite neliniştită spre Dani pentru a vedea dacă auzise cumva, însă micuţul spiriduş încă sărea prin băltoace, total neştiutoare de tensiunea dintre cei doi adulţi care o urmau. Nu-ţi apreciez francheţea, se răsti ea la Jordan.

— Ai fi vrut să nu fi menţionat partea cu dorinţa pentru tine? îşi ridică el sprâncenele negre.

— Aş fi vrut să nu simţi deloc în acest fel! îi spuse ea cu fermitate, simţindu-se ca o căprioară în bătaia puştii.

El o examină cu amuzament.

— Întotdeauna am simţit, murmură el cu autoironie. Chiar de când ai venit prima dată aici. Dar atunci erai soţia lui Russell şi-i purtai copilul. Şi credeai că sunt bătrân ca Matusalem şi cu tot atâta vino-ncoace! Nu cred că mai simţi aşa.

El era conştient de acel interes feminin care o cuprinsese atât de neaşteptat.

— Nu? insistă el răguşit, în timp ce obrajii ei luară foc.

Nu putea permite să se întâmple acest lucru, nu-şi putea permite luxul să se ataşeze de vreun bărbat. Fiindcă exista Russell; întotdeauna va exista Russell.

Se uită la Jordan cu răceală.

— Faptul că am realizat că nu eşti aşa de bătrân nu înseamnă că vreau brusc să mă culc cu tine, răbufni ea. Gândeşte-te doar ce ar face Simone şi David aflând că avem o aventură.

— Nu trebuie să ştie, ripostă el.

— Deci, să mai fie şi o relaţie clandestină? îl luă ea

peste picior, cu dezgust.

— Deloc, scrâşni el. Ai spus singură că pleci în două zile – pot veni să te văd la Londra.

— Nu sunt suficient de multe femei accesibile aici care să te poată scuti de toată cheltuiala şi deranjul? îl ironiză ea.

— Willow, interveni el în forţă. Nu-mi place să se râdă de mine!

— Atunci, de ce nu încetezi să-mi spui bancuri? îl privi ea cu sfidare.

Expresia lui se înăspri când o răsuci brusc cu faţa spre el.

— Nici pe departe nu mi s-a părut distractiv faptul că o doream pe soţia vărului meu, şuieră el. Ţi-am spus doar ce simt pentru că am preferat întotdeauna sinceritatea, artificiului jocurilor sexuale. Dar să nu-ţi închipui că poţi folosi această dorinţă ca să te joci cu mine în felul în care ai făcut-o cu Russell, pentru că nu sunt îndrăgostit de tine aşa cum era el. Totuşi, te doresc şi pot spune că şi tu simţi ceva pentru mine!

— Dezgust! se strâmbă ea.

— Oh, nu, o zeflemisi Jordan plin de încredere. Nu dezgust văd în ochii tăi în momentul când eşti luată prin surprindere.

— Jordan, crede ce vrei despre mine, dar te rog, îşi puse mâna implorator pe braţul lui, te rog nu mă dori.

Şi nu mă face să simt pentru tine ceea ce am ştiut doar cu celălalt bărbat, îl rugă ea în tăcere.

Nedumerirea apăru în adâncul ochilor lui, înainte de a zâmbi, un zâmbet lipsit de veselie, care îi săpă cute adânci în asprimea obrajilor.

— Ţi-am spus, întotdeauna te-am dorit, rosti el tărăgănat. Şi după experienţa mea, asta nu se va schimba până n-o să mă culc cu tine.

Era aproape tentată să-l roage s-o ducă înapoi în camera ei de hotel acum şi să termine cu asta, apoi el va afla cum un bărbat o dezgustase de orice alt bărbat. Dar era încă prea şocată de neaşteptata mărturisire de dorinţă

a lui Jordan pentru ea. Nu mai putea îndura nimic ziua de azi.

— Tu…

— Oh, uită-te, mami! îi întrerupse strigătul exaltat de încântare al lui Dani în timp ce urmărea bărcuţa amfibie încărcată cu pasageri care ori nu voiau să meargă pe jos, ori găseau apa prea adâncă pentru ei. Putem să ne întoarcem cu aceea, mami? începu să sară Dani într-un picior. Putem?

— Cred că da. Jordan? îl privi ea, puţin nesigură.

— De ce nu? dădu el din umeri a încuviinţare.

După aceea, Willow avu grijă să nu rămână singură cu el, urmărind-o îndeaproape pe Dani când explorară castelul, sub pretextul că are grijă de fetiţă, deşi ştia că Dani era suficient de precaută să nu se apropie de locuri periculoase. Jordan părea să-i urmărească eforturile cu amuzament, şi încă o dată avu sentimentul unei căprioare în bătaia puştii vânătorului.

Curând, îşi uită nervozitatea când Dani începu să pună întrebări despre turnul de control german din vârful castelului şi-i explică ocupaţia acestei insule frumoase într-un război care fusese cu patruzeci de ani în urmă. Din nefericire, insula încă arăta multe din aceste semne ale ocupaţiei, amintiri vizibile pentru oamenii care locuiau şi veneau în vizită aici, că erau foarte vulnerabili, fiind doar la paisprezece mile de coasta franceză. Dar pentru o generaţie pe care încerci s-o înveţi că războaiele şi armele nu aduc nimic în afară de moarte nevinovaţilor din ambele părţi, era greu de explicat de ce aceste relicve fuseseră lăsate aşa cum erau, rolul care-l jucaseră în istorie fiind total distructiv.

Interveni Jordan şi Dani păru să accepte cuvintele lui că istoria era istorie indiferent dacă era bună sau rea. Willow fu bucuroasă de acest ajutor, întrucât explicaţiile ei erau cam încurcate.

— Unde este domnişoara Gibbons astăzi? întrebă Jordan când aşteptau barca să se întoarcă.

— Înapoi la hotel, probabil, se încruntă ea. De ce?

— Am vrut să mă asigur că are cine să vadă de copil diseară, înainte de a-ţi cere să ieşi cu mine la cină, îi spuse el.

Şi intrase drept în capcana întinsă de el!

— Cererea implică o invitaţie, îi spuse ea cu răceală. Şi răspunsul este nu. Mulţumesc.

— Ţi-e teamă? o ironiză el.

— Îngrozitor, spuse ea cu o voce obosită care implica opusul.

— Şi ce-i aşa de rău într-un flirt nevinovat?

Acest bărbat nu flirtase niciodată în viaţa lui şi dacă o făcuse nu fusese, niciodată cu nevinovăţie.

— N-am timp pentru asta, Jordan, îl refuză ea iritată. Am lucrat luni de zile să-mi termin noua linie pentru prezentarea de modă de săptămâna viitoare şi aceste câteva zile trebuia să fie zile de odihnă înainte de a începe haosul.

— Dacă este aşa mult de lucru, de ce o faci? Doar ai magazinele, scutură el din cap.

— Este aşteptată de toţi designerii din top, spuse ea fără să se laude.

El o studie cu ochii mijiţi.

— Arăţi puţin cam obosită.

Willow pufni pe nas.

— Doar nu crezi că este un mod de a-ţi declara intenţia că încerci să mă duci în patul tău?

El râse. Râse de-a binelea! Şi era cel mai melodios sunet pe care Willow îl auzise vreodată. Ochii lui îşi păstraseră culoarea caldă de catifea maronie, încreţindu-se la colţuri, dinţi albi strălucitori lângă curba senzuală a gurii. Dacă nu era atentă, putea până la urmă să-l placă pe acest bărbat, chiar dacă el credea că rămăsese însărcinată intenţionat ca să prindă în plasă un soţ bogat!

Russell. Ca umbra care întotdeauna îi pândise viaţa, gândul la el apăru ca să-i strice şi mai mult ziua. Atât de fermecător şi plin de graţie, dar care totuşi îi distrusese sentimentele pentru el cu un act de o cruzime pe care nu-l va uita niciodată. Din cauza lui ştia că nu va mai iubi

vreodată un alt bărbat.

Jordan observă durerea care-i apăru în privire.

— Hei, doar nu-i aşa de rău, o admonestă el.

Ea îl privi năucă, nedându-şi seama câteva secunde cine era, alungându-şi amintirile întunecate când auzi întoarcerea bărcii amfibie.

Era conştientă că o observa, în timpul călătoriei de întoarcere spre plajă, dar bărcuţa se legăna aşa de tare pe fundul stâncos al mării, încât ea şi cu Dani îşi petrecură timpul râzând când erau săltate în sus şi în jos pe locurile lor, privirea ei fiind intenţionat inexpresivă când o întâlnea pe a lui. Trecutul era acum în urmă şi trebuia să rămână aşa.

— Trec să te iau pe la ora opt, îi spuse Jordan, când Dani plecă împreună cu Barbara să se alăture celorlalţi copii la ceaiul oferit de hotel.

— Nu.

— Nu? îşi arcui el sprâncenele negre, ironic.

Willow oftă.

— Am aranjat să mănânc la hotel în fiecare seară, îl refuză ea iarăşi.

Gura lui se rotunji.

— Restaurantul nu va fi gol dacă unul dintre oaspeţi hotărăşte să mănânce astă-seară în altă parte!

Ochii ei scăpărară ca răspuns la ironia lui.

— Îmi place să fiu aproape pentru cazul în care Dani s-ar trezi şi ar avea nevoie de mine.

— Casa mea este la distanţă mică, vom mânca acolo, îi spuse el cu aroganţă.

— Am spus nu!

— Şi eu am spus da.

— Uite Jordan, se răsti ea, înfuriată de calmul lui, nu suntem adolescenţi şi nu sunt localnica despre care toţi băieţii îţi vor spune că se pot distra cu ea!

Expresia lui se întunecă.

— Ce dracu’ vrea să spună asta? îi strânse el braţul împiedicând-o să se îndepărteze, cum ar fi vrut. Russell n-a discutat niciodată cu mine partea intimă a căsătoriei tale.

— Totuşi, nu voi trece de la un văr la altul ca o jucărie cu care îţi place să te joci! ripostă ea cu vehemenţă, foarte conştientă de faptul că stăteau la recepţia hotelului cu alţi oaspeţi trecând pe lângă ei şi două fete stând la birou. Nici măcar nu mă placi!

— Te-am invitat doar pentru cină, Willow, ripostă el, ca astfel să ne cunoaştem mai bine unul pe altul. Nimeni n-a menţionat să ne culcăm împreună; am ceva mai multă delicateţe ca să nu sar pe o femeie în momentul în care sunt singur cu ea!

— Noaptea trecută…

— Te-am avertizat în mod sincer că te doresc, încuviinţă el posomorât. De asemenea, am spus clar că n-aş putea niciodată să mă îndrăgostesc de tine. Dar asta nu înseamnă că nu pot ajunge să te plac. L-ai făcut pe Russell nefericit ca dracu' atunci când eraţi căsătoriţi, dar am învăţat în aceste ultime două zile că eşti o mamă bună pentru Dani, că este evident că te adoră, la fel de mult cât o iubeşti tu. Am realizat de asemenea că *trebuie* să fi muncit pentru a ajunge la recunoaşterea pe care o ai în lumea modei. Încă te dispreţuiesc pentru felul în care l-ai păcălit pe Russell să se căsătorească, dar sunt pregătit să recunosc că m-am înşelat în privinţa altor acuzaţii. Te studiez din momentul în care ai sosit.

El se înşela în privinţa multor altor lucruri, dar acele secrete vor fi încuiate în sufletul ei pentru totdeauna.

— Grozav din partea ta, Jordan, îl zeflemisi ea. Dar nu vreau să fiu plăcută, în ciuda a ceea ce sunt. Vezi, eu *ştiu* ce sunt, şi chiar nu cred că asta este aşa de rău.

— Vom vorbi mai mult despre asta diseară…

— Nu vom vorbi, pentru că nu ne vom vedea diseară!

— Ba da, scrâşni el din dinţi, la fel de hotărât ca ea. Să fii gata când vin să te iau, sau voi face o scenă cum nu s-a mai văzut la acest hotel!

Ea îl privi neliniştită, conştientă că n-ar fi prea greu în această eleganţă liniştită.

— Te-ai face doar de râs.

— Şi pe tine, spuse el cu siguranţă.

Ea oftă, iritată.

— Ok, cina, acceptă ea, prost dispusă. Dar te asigur că vei fi dezamăgit.

— Eu voi judeca asta, rosti el tărăgănat.

Precis asta o să faci! mormăi Willow în barbă când le întâlni pe Barbara şi Dani în restaurant. Şi să mai crezi că hotărâse cândva că dacă Jordan avea un apetit sexual, acesta era satisfăcut în linişte şi discret. Nu exista nimic liniştit sau discret în privinţa intenţiilor lui faţă de ea! Niciodată nu mai fusese în casa lui Jordan. Nu existase niciun motiv în trecut, orice întrunire de familie ţinându-se la Simone şi David, Jordan trăind foarte retras în restul timpului.

Era o casă frumoasă, mai elegantă, dacă nu chiar atât de mare ca a lui Simone şi Davis, cu o vedere similară spre golful St. Brelade. Părea o casă prea mare pentru un singur om, mai ales pentru un om care părea să fie un celibatar înrăit.

Deveni şi mai surprinsă când Jordan o invită în bucătăria spaţioasă în timp ce el pregătea singur mâncarea, turnându-i un pahar de vin şi asezonând sosul cu ciuperci de la friptura de vită cu puţin vin.

Willow îl urmărea, fascinată de mişcările îndemânatice şi pline de graţie ale mâinilor lui lungi şi sensibile. Avea mâini frumoase, realiză ea pentru prima oară, doar câteva firicele de păr negru pe dosul palmei, degete lungi şi subţiri. Erau mâini senzuale, genul de mâini făcute să mângâie o femeie şi Willow nu se putu împiedica să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă Jordan ar fi fost bărbatul pe care l-ar fi cunoscut cu ani în urmă, în loc de Russell.

Vinul pe care era pe cale să-l înghită o luă pe o cale greşită la acest gând şi începu să tuşească.

— Calm! o bătu Jordan pe spate. Poate că încă nu eşti destul de mare pentru vin, hm? spuse el cu blândeţe când în cele din urmă ea încetă să mai tuşească.

Ea făcu o grimasă jalnică, folosind o batistă pentru a-şi şterge lacrimile care-i umeziseră ochii din cauza tusei.

— Nu i-am permis lui Dani să guste din vinul meu, să ştii.

— Ştiu, încuviinţă el din cap, ducându-se să controleze friptura. Este întotdeauna atât de uşor să gândeşti ce este mai rău despre cineva… O privi cu atenţie. Pantalonii bej purtaţi cu cămaşa crem erau croiţi perfect… Cred că am uitat că aveai doar şaptesprezece ani când ai venit prima dată aici, nu erai decât un copil pe cale de a avea unul propriu. Putea să fie premeditat, dar sarcina nu putea fi uşoară pentru tine.

Premeditat. Nu putea nega asta, fusese intenţionat. Dar ea fusese victima, nu Russell. El văzuse calea perfectă pentru a o face să se căsătorească şi profitase de asta.

— N-a fost. Habar n-am avut că poţi să găteşti, spuse ea.

— Oh, reuşesc să mă proptesc de maşina de gătit câteodată, spuse el. În zilele în care nu am nevoie de cârje, înţelegi.

Willow zâmbi, gânditoare.

— Nu m-am gândit niciodată la tine ca la un bătrân!

— Mă faci să mă simt uneori, se încruntă el şi scoase din frigider două cocteiluri de creveţi pentru a începe masa. Uneori pari atât de… proaspătă, neatinsă, şi alteori…

— Cocteil de creveţi – mâncarea mea favorită! întrerupse ea insulta care era sigură că urma.

— …ai o maturitate peste anii tăi, termină Jordan sec, ochii lui negri ironizând presupunerea pe care o făcuse. Şi ştiu că felul tău favorit este cocteilul de creveţi, am întrebat-o pe Dani azi după-amiază.

Era ciudat de domestic să stea amândoi împreună atât de confortabil, bând vin, mâncând mâncarea pregătită de Jordan în timp ce discutau despre Dani. Era un sentiment total straniu pentru Willow.

— Eşti dornic să placi, spuse ea, neplăcându-i ideea ca el s-o întrebe pe Dani.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Întotdeauna, murmură el, cu o femeie frumoasă.

Willow simţi că i se taie răsuflarea. Dumnezeule, îl văzuse pe acest bărbat cel puţin o dată pe săptămână dacă nu chiar mai mult, în cele optsprezece luni ale ei de căsătorie şi înainte nu fusese niciodată conştientă de el în acest fel. Se simţea ameninţată.

— O s-o duc pe Dani să-i vadă din nou pe Simone şi pe David mâine, spuse ea brusc. Şi vom pleca joi.

— Londra este la mică distanţă de zbor, îi reaminti el.

Pe o hartă, Insula Jersey părea atât de departe de parcă ar fi făcut parte mai curând din Franţa decât din Anglia şi totuşi, un zbor care dura doar treizeci şi cinci de minute nu părea să fie departe deloc!

— Voi fi foarte ocupată, săptămânile următoare.

— Atunci, voi aştepta până se termină parada de modă şi nu vei mai fi aşa de ocupată, o contrazise el, mai turnându-i vin înainte de a servi felul următor. Nu-i nicio grabă.

Dacă îşi pusese în gând s-o farmece, reuşise, Willow simţindu-se bine dispusă după mâncarea bună şi conversaţia spumoasă, la vremea când se duseră în salon să bea cafeaua, Jordan refuzând să-i spele vasele, punând totul în maşina de spălat.

— Am crescut într-o casă plină de servitori, îi explică el când duse tava cu cafea spre cealaltă cameră. Acum, este plăcut să am pe cineva la curăţenie în timpul zilei când sunt la serviciu, şi să fac restul singur.

Înţelese la ce se referea, numeroşii servitori din casa Simonei fiind ceva ce găsise foarte enervant când venise pentru prima dată pe insulă. Nu se obişnuise niciodată cu prezenţa lor supărătoare, şi-şi ţinea casa din Londra curată, cu ajutorul Barbarei şi al lui Dani. Dar era neobişnuit pentru un bărbat să fie aşa de independent.

Încă o dată se trezi întrebându-se dacă s-ar fi putut ca lucrurile să fie diferite dacă l-ar fi cunoscut întâi pe Jordan. Descoperea lucruri pe care le aveau în comun, discutaseră politică şi religie în timpul mesei, fără să ajungă să se împungă, ceva ce se putea întâmpla şi celor mai buni prieteni, darămite unor oameni ca ei care nu erau

siguri unul pe altul! Dar era ridicol chiar să gândeşti că Jordan ar fi remarcat vreodată o puştoaică de şaptesprezece ani, aşa cum făcuse Russell.

Russell. Din nou apărea el, umbrind seara neaşteptat de plăcută.

— Unde pleci când arăţi aşa? întrebă încet Jordan.

Willow clipi din genele negre peste ochii ei verzi, netezindu-şi rochia în jurul coapselor când îşi recăpătă controlul.

— Mă gândeam ce masă delicioasă am avut, inventă ea.

El îşi ridică sprâncenele.

— De obicei pari tristă când ţi-a plăcut o cină? rosti el sceptic.

— Mă gândesc la kilogramele care se depun, dădu ea uşor din cap.

El nu păru convins de minciună, dar nu – insistă.

— Încă este la modă pentru femei să fie slabe? se strâmbă el. Când o să strângem în braţe o femeie adevărată, bieţii de noi?

— Arăţi de parcă ai fi lipsit de aşa ceva! răspunse Willow la gluma lui, zâmbind.

El nu-i răspunse la zâmbet.

— Am făcut dragoste cu puţine femei, femei la care am ţinut, dacă nu le-am iubit. Dar nu sunt bărbatul care duce o femeie în pat fără să-i pese.

— Aş fi prima, atunci, spuse ea răstit.

— Nu.

Ea îl privi cercetător, enervată de fermitatea privirii lui.

— Jordan?

— Mai vrei cafea? întrebă el.

În pofida tuturor divergenţelor, împotriva propriilor ei sentimente faţă de el, acest bărbat îşi revizuise drastic părerea despre ea şi începea să-i pese de ea. Nu voia asta. Russell se va interpune întotdeauna între ea şi orice alt bărbat pe care l-ar întâlni.

— Cred că ar trebui să plec, hotărî ea cu fermitate.

Ceasul deşteptător al lui Dani este pus la şase şi treizeci, indiferent de ora la care biata ei mamă s-a culcat cu o noapte în urmă.

— Este doar nouă şi treizeci, o anunţă el.

Ştia asta, dar voia să iasă de aici.

— Mi-a făcut plăcere seara, Jordan…

— Te comporţi de parcă ţi-ar fi frică de mine, se încruntă el, cu ochii pe mâinile ei tremurătoare.

O mână o prinse pe cealaltă, pentru a-şi opri tremurul.

— Ar fi o prostie, îl contrazise ea.

— Sunt de acord… Se ridică în picioare, traversă încet camera şi se aşează pe sofa, întors pe jumătate spre ea… Vreau doar să-ţi mângâi şi să-ţi iubesc fiecare bucăţică din tine, nu să te rănesc.

Willow simţi ca şi cum cineva ar fi lovit-o în piept şi i-ar fi tăiat răsuflarea când una din acele mâini frumoase se ridică să-i mângâie obrazul, degetul mare întârziind pe buze. Când îl privi în ochi, zări scânteieri de aur printre cele căprui şi nu se putu întoarce, înecându-se în catifeaua maronie care o vrăjea, o acapara…

Se trase înapoi cu un efort, când se simţi trasă spre el.

— Trebuie să plec…

— Nu încă, spuse el răguşit, aplecându-şi capul către ea. Oh, Doamne, nu încă, Willow!

Era pregătită pentru atac şi simţi doar gingăşie, o cercetare tandră a gurii ei când buzele lui dădură şi primiră, gura lui abia atingând-o pe a ei.

Dacă i-ar fi cerut sau ar fi furat de la ea, Willow s-ar fi îndepărtat de el, dar această gingăşie o opri să facă acest lucru, deşi rămase ţeapănă, fără a-i răspunde, tresărind când văzu nedumerirea din ochii lui când o privi.

— Ştiu că nu mi-am imaginat această atracţie dintre noi… murmură el.

Nu, el nu-şi imaginase. Dar ea se lăsase pradă acestei slăbiciuni o dată în viaţa ei, devenise o sclavă a emoţiei. Nu va permite să se întâmple din nou.

— Este Russell, nu? o chestionă Jordan cu asprime.

Întotdeauna va fi Russell. Russell cu buzele senzuale şi insistente, şi cu mâini doritoare.

— Nu mai eşti măritată cu el, insistă iritat Jordan.

În mintea ei, va fi întotdeauna măritată cu el, îi va aparţine întotdeauna. Divorţul era doar o bucată de hârtie fără valoare de care Russell se va dispensa ori de câte ori va pofti să se întoarcă în viaţa ei.

Era o parte a vieţii ei care nu va pleca niciodată.

— Willow? o îndemnă el îngrijorat când tăcerea se prelungi.

Ea răsuflă chinuit.

— Nu te vreau, Jordan, spuse ea cu sinceritate.

În maxilarul lui se zbătu un muşchi.

— Există altcineva?

Russell. Întotdeauna Russell…

— Da, confirmă ea nesigur.

Jordan se ridică.

— De ce naiba nu mi-ai spus de la început? scăpărară ochii lui. Sau te-a distrat să mă vezi făcându-mă de râs în ultimele două zile…

— Nu!

— Şi atunci ce a fost, Willow? Plata pentru toate acele ignorări pe care ţi le-ai închipuit că le-ai avut de-a lungul anilor?

Ar fi fost aşa de uşor să spună da, să-l rănească şi să-l înstrăineze pentru totdeauna de ea. Dar nu putea face asta – nu fusese niciodată căţeaua presupusă de el.

Ea scutură din cap.

— Niciodată n-am pretins că te-am dorit…

— Atunci era adevărat! se răsti el, ochii scânteindu-i întunecaţi când o trase în picioare, lipindu-şi gura de a ei când îi strânse trupul lângă al lui.

Ar fi trebuit să simtă repulsie, ar fi trebuit să stea rece în braţele lui, dar spre marea ei surprindere simţi un răspuns fizic în stomac, gâfâind când îşi simţi sfârcurile întărindu-se sub ţesătura rochiei.

De când îl părăsise pe Russell cu trei ani în urmă,

bărbaţii roiseră în jurul ei, mulţi din ei din motive financiare, era sigură, şi nu-i fusese deloc greu să evite să se încurce cu vreunul dintre ei. Dar Jordan era diferit.

Nu înţelegea, nu putea înţelege reacţia ei la brutalitatea lui, când braţele îi înconjurară gâtul pentru a-i atrage capul spre ea, întâlnindu-i violenţa sărutului cu o violenţă proprie, avidă de pasiunea pe care o simţea fierbând în el.

— Nu te mai juca astfel cu mine, Willow, mormăi el când buzele lui umede alunecară peste umărul pe care-l dezgolise prin decolteul adânc de la spatele rochiei. Să ne bucurăm unul de altul, spuse el în timp ce buzele i se plimbau pe gât şi apoi pe sânii lăsaţi liberi de corsajul căzut al rochiei.

Trupul îi fu cuprins de foc când simţi buzele lui Jordan prinzându-i sfârcul şi picioarele i se înmuiară.

— Frumos… rosti el. Făcută pentru dragoste.

Willow ardea toată, se simţea zăpăcită, slabă, nu opuse nicio rezistenţă când simţi mâna lui mişcându-se spre singurul nasture de la baza spinării care reţinea rochia să nu alunece de tot în jos.

Îi simţea tăria coapselor şi ştiu că Jordan îşi pierduse controlul, la fel ca ea. Şi mai ştia că nu era bărbatul care să-şi piardă controlul prea des. Simţi o senzaţie de putere şi exaltare că fusese în stare să producă acel efect.

— Va fi bine pentru amândoi, atât de bine, promise el, chinuindu-se cu nasturele de la rochia ei.

Îl simţi cum tremură de dorinţă şi-şi duse mâinile la spate, să-l ajute.

— Oh, Willow, gemu el cu faţa îngropată în gâtul ei. Ajută-mă! Fă… Ce naiba? se încruntă el ridicându-şi capul, îmbujorarea dorinţei părăsindu-i obrajii când ascultă.

Şi Willow ascultă – la început nu auzi nimic, apoi realiză că erau paşi pe scări, care se apropiau de salonul unde ea stătea dezbrăcată în braţele lui Jordan, goală până la brâu, sânii tari pulsând de la efectul pe care-l avuseseră buzele lui.

— Cine naiba…? în timp ce se întreba care este

identitatea intrusului, Jordan îi trase rochia la loc, ochii întunecându-i-se când îşi trecu privirea peste uimirea chinuită de pe faţa ei. Willow, nu te uita aşa, o rugă el răguşit. Indiferent cine este, mă voi descotorosi de el şi apoi vom vorbi…

— Bine, bine! interveni o voce ironică. Sper că n-am întrerupt nimic.

Expresia lui Willow era şocată când se întoarse şi-l văzu pe Russell. El o privi cu ochi albaştri şi reci, ochii unui bărbat furios şi supărat, în ciuda tonului uşor glumeţ.

Capitolul 4

Nu-mi răspunde nimeni? întrebă el sarcastic în tăcerea apăsătoare.

Willow nu putea vorbi; respiraţia îi era greoaie, palmele umede. Russell arăta la fel cum arătase întotdeauna: frumos de făcea ca unei femei să i se taie răsuflarea, părul tuns la modă, ochii albaştri mărginiţi de gene lungi, negre, gura senzuală, croiala scumpă a costumului negru punându-i în valoare constituţia masculină, cu o întrebare prietenoasă în ochi când îi privi.

Acea prietenie o făcu să fie nervoasă.

Russell spusese întotdeauna că se îndrăgostise de ea în momentul în care o văzuse întâlnindu-se cu tatăl ei la biroul lui, urâse când alţi bărbaţi se uitau la ea, iar acum părea să afişeze calm când o prinsese cu Jordan într-o situaţia evident intimă. Era un calm ce semăna a lipsă de interes. Dacă n-o mai iubea, aşa cum bănuise în ultimul an când nu-l mai văzuse, asta ar explica reacţia lui de acum. Şi totuşi, nu-şi imaginase acea scăpărare periculoasă din ochii lui, cu câteva minute în urmă, când îi văzuse împreună.

— Tocmai eram pe cale s-o duc pe Willow cu maşina înapoi la hotel, răspunse Jordan fără efort.

Russel se uită la ceas, mâinile lui fiind lungi şi fine, aproape nişte mâini de artist, deşi îşi făcuse propria avere conducându-şi compania de computere.

— Este doar ora zece, rosti el sceptic.

Vărul lui dădu din umeri, deloc stingherit de situaţia

jenantă.

— Willow se simţea obosită.

Ochii albaştri de gheaţă se ridicară spre ea şi simţi cum îi creşte teama.

— Cred că nu eşti bolnavă? se interesă el.

Situaţia era aproape hilară, un fel de farsă, şi totuşi Willow ştiu că nu era nimic de râs.

— Mă doare capul, spuse ea sincer, răspunsul neaşteptat faţă de Jordan, uitat în şocul de a-l vedea din nou pe Russell.

— O plimbare pe plajă ar trebui să te limpezească, spuse Russell cu asprime. Pot foarte bine s-o duc pe Willow înapoi, Jordan, este în drumul meu spre casă.

— Am spus că eu o să fac asta, ripostă Jordan, cu privirea aţintită pe paloarea de pe faţa lui Willow.

— Ar fi o prostie, refuză ea. Aşa cum a spus Russell, este în drumul lui.

Ochii căprui se îngustară furioşi înainte de a accepta din cap hotărârea ei.

— Te sun mâine, spuse el printre dinţi.

— De ce? întrebă Russell.

Willow urmări neliniştită cum cei doi bărbaţi se priveau sfidător. Russell fusese doar un copil când Jordan venise să locuiască la ei, şi cu gelozia fratelui mai mic fusese întotdeauna invidios pe ceea ce voia Jordan. Dar cu Willow nu avusese niciodată vreun motiv să creadă că Jordan ar putea s-o placă, chipul lui întunecându-se de ură de ceea ce citi în comportamentul celuilalt bărbat.

— Sunt sigur că Willow apreciază efortul tău de a o distra cât timp este aici, rosti condescendent Russell, dar ea şi cu Dani vor petrece ziua de mâine cu mine.

Privirea şocată a lui Willow se îndreptă spre faţa lui. Nu ştiuse la ce să se aştepte de la vizita lui aici în timp ce erau şi ea şi Dani, precis nu la o întâlnire „tihnită” de familie.

— A fost o seară foarte plăcută, Jordan, mulţumesc.

Se pregăti să plece, înţepenind când simţi mâna lui Russell în jurul umerilor ei, respingând protecţia fizică pe

care el şi-o aroga şi-i zâmbi încordată lui Jordan, care avea o faţă ca de granit.

Precis era prima dată când adusese o femeie acasă cu ideea de a o seduce şi se trezise că femeia este dusă acasă de către vărul lui! Nu arăta deloc mulţumit de acest aranjament. Dar ea i-ar fi putut spune că ar fi fost şi mai nemulţumit la scena de care-l scutise dacă n-ar fi fost de acord să plece cu Russell.

Jordan stătea în prag, observând cum Russell întorcea maşina.

Willow îi evită privirea, ferindu-se să se uite direct şi la Russell, deşi simţea cum furia emana din el. Şi furia lui Russell nu era de joacă pentru ea, acum.

— Te-ai distrat? se interesă el în timp ce ieşea din drumul îngust.

— A fost plăcut, repetă ea descrierea de mai devreme a serii făcută de Jordan.

— Am auzit că Jordan poate fi foarte distractiv, rosti Russell.

Ea împietri.

— Dacă ai ceva de spus, Russell, aş dori s-o faci direct!

El o privi cu răceală.

— Mă întrebam pur şi simplu cum ţi-a plăcut seara cu Jordan.

El nu „întreba pur şi simplu” un astfel de lucru. Doamne, cum mai ura jocurile pe care le juca Russell – simţea cum nervii i se încordează la maximum!

— Arăţi bine, Willow, spuse el printre dinţi.

Ea înghiţi în sec.

— Mulţumesc, acceptă ea, încordată.

— Suficient de bine ca Jordan să te dorească?

— Russell…

— Te doreşte, murmură el sigur pe sine, un zâmbet jucându-i pe buze. Bietul Jordan, îl luă el în râs.

Willow se înfurie, deşi ştia că această atitudine n-o va duce nicăieri cu acest bărbat… Şi chiar n-avea niciun sens – Russell avea dreptate în presupunerea că dorinţa lui

Jordan pentru ea nu se va materializa niciodată. Indiferent cât de aproape fusese să cedeze în seara aceasta! Dacă Russell nu i-ar fi întrerupt aşa cum o făcuse, ştiuse că va fi în drum spre casă, că nu se va culca niciodată cu Jordan. Nu putea nega că nu fusese aţâţată de mângâierile lui, dar se cunoştea foarte bine pe sine ca să-şi dea seama că nu va depăşi acele mângâieri arzătoare.

— El nu pare să realizeze că îmi aparţii, totuşi… Mâna lui Russell se lăsă posesiv pe coapsa ei, mângâind-o ritmic. Că întotdeauna îmi vei aparţine!

— Suntem divorţaţi, Russell, îi reaminti ea.

Ochii lui scăpărară în lumina lunii.

— Asta nu schimbă faptul că eşti a mea, repetă el. N-aş fi crezut asta despre bătrânul Jordan dacă n-aş fi văzut cu ochii mei. Trebuie să te dorească foarte tare – până acum nu a încercat niciodată să-mi ia ceva ce-mi aparţine, zâmbi el.

— El… Russell, ai trecut pe lângă hotelul meu! se întoarse ea, protestând.

— Nu ne-am văzut de un an, Willow, îi reaminti el. În mod sigur, n-ai vreo obiecţie să petreci puţin timp cu mine?

Ceea ce făcea el, o deranja. Vechile sentimente de încordare neliniştitoare, care fuseseră întotdeauna o parte a ei în timpul perioadei de căsătorie, puseră din nou stăpânirea pe ea. În ultimul an îşi scosese din minte cum fusese viaţa ei cu Russell, dar în această seară totul revenea ca o pedeapsă.

— În afară de asta, ţi-am promis o plimbare pe plajă, adăugă el.

Willow îşi aminti într-o clipă faptul că în cealaltă noapte realizase că nu se plimbase niciodată cu Russell pe plajă. Ce ironie ca el să-i propună acum! Şi o mai durea şi capul, aerul proaspăt poate îi va face bine.

El parcă maşina, îşi scoase haina de la costum şi o azvârli neglijent pe scaunul din spate, cămaşa lui strălucind în lumina lunii.

Willow tremura uşor când merse pe nisip lângă el, dorindu-şi ca Russell să se debaraseze de ea aşa cum

făcuse cu haina, dar ştiind că niciodată n-o va face.

Sunetul uşor al valurilor pe nisip umplea tăcerea dintre ei, deşi pentru Willow cel puţin, nu era o tăcere liniştitoare. Russell venise şi ea ştiuse întotdeauna că va veni.

— Dani seamănă din ce în ce mai mult cu tine, rosti el brusc în întuneric.

Ea se uită la el, încruntându-se.

— Ai văzut-o? îl întrebă ea, precaută.

El dădu scurt din cap.

— Domnişoara Gibbons m-a lăsat să arunc o privire la ea mai devreme, când m-am dus la hotel să te caut, îi explică el.

Gura lui Willow se strânse, deşi îşi dădea seama că Barbara n-avusese de ales şi trebuise să-i satisfacă cererea – era tatăl lui Dani şi asta îi dădea unele drepturi.

— Ai fi putut s-o trezeşti!

— Şi să-ţi stric seara plăcută cu Jordan? o zeflemisi el, aplecându-se să ia o pietricică şi s-o arunce peste apă. Nu cred asta, am intrat tiptil şi părea să doarmă foarte adânc. Întreabă vreodată de mine?

— Uneori, răspunse ea scurt, neplăcându-i ideea ca Russell să meargă la apartamentul său în lipsa ei. Asta o făcea să se simtă ameninţată.

— Şi ţie? se aplecă el să ia o altă pietricică. Ţi-a fost dor de mine?

Era bucuroasă de întunericul care-i umbrea parţial obrajii fierbinţi.

— Ar fi imposibil să fii măritată cu un alt bărbat şi apoi să nu te gândeşti la el ocazional, odată ce ai divorţat, răspunse ea cu un tact care ştia că este esenţial pentru acest bărbat.

El se îndreptă, mişcându-se în tăcere pe nisip, să stea doar la câţiva centimetri de ea.

— Am întrebat, ţi-a fost dor de mine?

Vocea lui era uşor controlată, punând-o în gardă pe Willow.

Era un bărbat atât de frumos, doar de treizeci şi trei

de ani, şi totuşi îşi pierdea timpul insistând asupra unei relaţii ce nu putea fi niciodată ce voia el să fie. De multe ori îl cântărise pe acest bărbat contradictoriu şi niciodată nu ajunsese la un răspuns clar. Doar dorinţa lui Russell pentru ea fusese întotdeauna constantă.

Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Mi-a… mi-a fost dor de tine, răspunse ea.

Dorinţa scăpără în ochii lui albastru-închis

— Cât de mult ţi-a fost dor?

— Puţin, tremură ea, când el îi mângâie obrazul, amintirea celuilalt bărbat mângâind-o în acelaşi fel, impunându-se în acel moment.

Ochii i se măriră când îşi dădu seama că se gândea la Jordan. Acum, când era cu Russell!

— Arată-mi cât, o încurajă răguşit Russell.

Panica îi mări ochii.

— Nu aici, Russell, protestă ea. Suntem pe o plajă publică.

— Nu-i nimeni în jur să ne vadă, scutură el din cap, înconjurându-i ceafa cu mâna.

— Dar… dar este un om acolo, remarcă ea cu uşurare. Plimbă un câine.

Russell se uită rapid în direcţia omului.

— Nu se uită la noi, spuse el când se întoarse înapoi spre Willow. Şi a trecut multă vreme de când te-am sărutat, murmură el gutural.

Ea ştia cât timp trecuse, numărase zilele, orele, *minutele*.

Faţa lui se întunecă.

— Sau a luat Jordan tot ce aveai de dat astă-seară.

Vocea lui se înăspri perceptibil. Ea scutură negând din cap, venind în braţele lui ca un fluture atras fără voie de lumină.

Russell o sărută îndelung, profund, fără a se grăbi şi Willow se agăţă slabă de el când, în cele din urmă, acesta îşi ridică faţa.

Ochii lui străluceau în lumina lunii.

— Nu, murmură el cu satisfacţie. Nu i-ai dat lui

Jordan nimic în această seară, o zeflemisi el cunoscător, luându-i gura a doua oară.

Ea se clătină uşor când îi dădu drumul, simţind gustul lui pe buze şi le umezi cu limba.

— De ce eşti aici, Russell? întrebă ea încet.

— Nu este evident? dădu el din umeri.

— Spune-mi.

— Să te văd, bineînţeles, spuse el iritat.

Sperase prea mult că făcea doar o vizită nevinovată părinţilor.

— De ce acum? se încruntă ea.

— De ce nu acum? o luă el în râs.

Lui Willow nu-i plăcuse niciodată aceste jocuri ale lui.

— A trecut peste un an…

Russell zâmbi.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Willow, rosti el ironic. Nu crezi că mi-a fost dor? înălţă el din sprâncene.

În obrazul ei se zbătu un muşchi.

— Nu mă aşteptam… să dispari complet din vieţile noastre în felul în care ai făcut-o, spuse ea cu sinceritate.

— Ai spus că ai nevoie de timp, şuieră el. De la căsătorie şi de mine. Mi-am promis să-ţi dau un an. Acel an s-a sfârşit ieri, spuse el cu satisfacţie.

El îi „dăduse” un an, un singur an de normalitate. Ca un prizonier căruia i se dă „liber pentru bună purtare”. Şi ea fusese bună, întotdeauna făcuse ce-i ceruse Russell. Fusese o proastă să creadă că îi va da drumul vreodată.

Russell o observa cu ochii îngustaţi.

— Ştiu că n-a existat niciun bărbat în acest răstimp. Nu te-aş sfătui să începi acum, cu Jordan, scrâşni din dinţi.

Ochii lui Willow se măriră când realiză că Russell fusese cel care o ţinuse sub observaţie, când în tot acest timp ea crezuse că David şi Simone erau cu ochii pe nepoata lor. Avea sentimentul unui fluture închis într-un borcan, care putea să se mişte şi să zboare, să observe lumea din afară, dar era eliberat doar la voinţa şi indulgenţa celui care-l capturase.

— Aş vrea să mă întorc la hotel acum, spuse ea

abrupt, simţindu-se uşor îngreţoşată.

— Exact asta aveam şi eu în minte, susură el.

Ochii ei se măriră când îşi dădu seama de intenţia lui.

— Nu poţi sta cu mine acolo! protestă ea.

Sprâncenele negre se ridicară ironic la panica ei evidentă.

— Nu pot?

Ea înghiţi în sec, urând că-i dăduse satisfacţia să-i vadă panica.

— Ai uitat de Dani şi de Barbara?

Umorul lui dispăru.

— N-am uitat niciodată de ele, rosti el aspru.

— Atunci, trebuie să înţelegi…

— Da, înţeleg, o întrerupse el. Dar ar fi mai bine să accepţi că acum sunt înapoi în viaţa ta. Ai avut libertatea pe care ai dorit-o, ai făcut un succes din creaţiile tale, acum este timpul să-ţi concentrezi toată energia asupra mea.

Respiraţia lui Willow era chinuită.

— Nu pot aştepta toate acestea până ne întoarcem la Londra?

— Depinde, murmură el încet, privind-o cu atenţie.

— De ce? întrebă ea.

— De cât ai să stai departe de Jordan! sclipiră ochii lui.

Oftă pentru felul cum el insista să-l aducă pe Jordan în discuţie.

— Am cinat împreună o singură dată…

— O dată este prea des în ceea ce mă priveşte, spuse tăios Russell. S-ar putea ca lui să nu-i pese să-mi ia resturile, dar eu nu le-aş accepta niciodată pe ale lui!

Ea se albi la faţă din cauza cruzimii lui.

— Nu există nicio şansă, gemu ea. Ştii mai bine ca oricine!

— Da, încuviinţă el cu satisfacţie, mâna lui plimbându-se cu familiaritate peste pieptul ei. Acesta a fost întotdeauna al meu, nu-i aşa, Willow? Numai al meu.

Ar fi vrut să se dea la o parte, să scape de acea mână

care o mângâia şi totuşi nu putea. Era din nou fluturele care putea fi lăsat liber numai la voinţa stăpânului. Şi Russell nu era grăbit să plece, gura lui plimbându-se de-a lungul obrazului spre gură.

Ochii îi sticleau triumfător când, în cele din urmă, o lăsă să plece.

— Până ne întoarcem la Londra, accentuă el.

Ea tremura aşa de tare când ajunse înapoi la hotel, încât Barbara îi aruncă o privire şi comandă un pahar de brandy la barul de la parter, neforţând-o să-i dea vreo explicaţie până când Willow nu bău tot.

— Nu-mi vine să cred că domnul St. James ar fi…

— A fost Russell, izbucni Willow, uitându-se disperată la cealaltă femeie. A venit la Jordan după ce a plecat de aici şi…

— E-n regulă, o luă Barbara în braţe, legănând-o uşor. Vom trece prin asta amândouă, Willow, o îmbărbătă ea. Mai avem doar o zi aici şi apoi ne putem întoarce la…

— Nu înţelegi, hohoti Willow. El… of, Doamne, n-a spus în multe cuvinte, dar cred că vrea să trăiesc din nou cu el!

Willow era calmă, dar palidă, a doua zi. Dormise prost şi-şi dorise să aibă curajul să părăsească insula astăzi înainte de a da din nou ochii cu Russell. Nu avea nevoie deloc de curaj – el nu i-ar permite să facă nimic altceva.

Doamne, cât se mai dispreţuia pentru slăbiciunea ei, fiind plină de dezgust că nu făcea nici măcar încercarea de a-şi mişca aripile din captivitatea sa. Se arsese şi se rănise de prea multe ori luptându-se cu această captivitate.

— Willow, eu… Dumnezeule, arăţi groaznic! se încruntă Jordan când se aşeză la masă în faţa ei.

Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

— Mă îndoiesc că acest gen de complimente te poate vârî în patul unei femei!

Zâmbetul îi dispăru când realiză ce spusese, obrajii îmbujorându-i-se când descoperi că nu-şi putea lua ochii de la gura lui, aceste buze care o gustaseră şi mângâiaseră

atât de intim cu o seară în urmă. Jordan nu va mai putea fi niciodată străinul distant care păruse să fie întotdeauna pentru ea.

Una din mâinile lui o prinse pe a ei.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută, după ce ai plecat cu Russell?

Ea se înecă în compasiunea din ochii lui catifelaţi, lăsându-şi mâna într-a lui, liniştită de căldura atingerii sale.

— Ne-am plimbat pe plajă şi apoi m-a adus înapoi aici, răspunse ea răguşită.

Acei ochi căprui se îngustară.

— Asta-i tot?

Willow înţepeni uşor.

— La ce altceva te-ai fi aşteptat? îl sfidă ea.

El se uită nerăbdător în jur – sala de mese era plină de oameni care îşi luau micul dejun în ciuda orei târzii.

— Unde sunt Dani şi domnişoara Gibbons în dimineaţa aceasta?

— Barbara a dus-o pe Dani în camera de joacă a copiilor imediat ce a terminat de mâncat.

— Te simţi bine? se încruntă Jordan.

— Încă mă mai doare capul şi am cam întârziat azi-dimineaţă să cobor, asta-i tot.

Pastila de dormit pe care simţise nevoia s-o ia noaptea trecută, nu începuse să-şi facă efectul imediat şi când în cele din urmă adormise, fusese atât de adânc, încât îi fusese greu să se trezească. Dani, întotdeauna filămândă dimineaţa, nu fusese în stare s-o aştepte prea mult pentru micul dejun.

— Bei o cafea cu mine, Jordan? îl invită ea, întrebându-se ce făcea aici atât de devreme dimineaţă.

Nu părea să fie în drum spre serviciu, îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă bleumarin, nu prea adecvaţi pentru birou.

El scutură din cap.

— Hai să mergem afară, aerul proaspăt ţi-ar putea face bine.

Era o zi frumoasă de septembrie – soarele strălucea, dar în aer se simţea un pic de răcoare. Pe plajă se aflau câţiva oameni care profitau de vremea senină.

— Te apucă des durerile de cap? Jordan încă îi ţinea braţul pe care i-l luase când părăsiseră hotelul.

Doar când prezenţa lui Russell începea s-o apese! Nu era chiar o durere de cap, ci mai curând un sentiment de oprimare.

— Nu mă aşteptam să te văd în această dimineaţă, se întoarse ea să-l privească.

— De ce nu? se încruntă el uşor. De obicei nu cinez cu o femeie şi apoi îl las pe alt bărbat s-o ducă acasă.

— Mândrie rănită, Jordan? îl ironiză ea cu sprâncenele ridicate, simţindu-se confortabil în bluza crem şi pantalonii maro pe care-i purta cu o curea lată de aceeaşi culoare.

Încruntarea lui se accentuă.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat astă-noapte?

Expresia ei era intenţionat suavă.

— Nu înţeleg la ce te referi.

Jordan oftă.

— Mi-ai spus că voi doi aţi terminat şi totuşi Russell părea gelos când ne-a văzut împreună.

— Este de înţeles că a fost surprins, îl scuză Willow.

— De ce, de înţeles?

— Niciodată nu te-ai obosit să fii politicos cu mine, Jordan, îi reaminti ea sec.

Buzele lui se strânseră.

— Unde intenţionaţi să mergeţi astăzi, toţi trei?

Ea se încruntă, apoi se însenină uşor când îşi dădu seama că se referea la pretenţia lui Russell pe care o avusese de a-şi petrece ziua cu ea şi cu Dani.

— N-au fost făcute planuri definitive, dădu ea din umeri. Mă aştept să-l vedem când mergem la Simone şi la David.

Jordan se opri din mers, se întoarse cu faţa la ea şi-i spuse:

— Petreceţi-vă ziua cu mine, o îndemnă el.

— Ţi-am spus că ne ducem la Simone şi la David, răspunse ea lipsită de vlagă.

— Willow, nu-mi place ideea să fii cu Russell, ripostă el.

— De ce naiba nu? oftă ea.

— Înainte de sosirea lui, erai gata să rămâi în braţele mele.

Faptul că el spunea adevărul o făcu să roşească. Nu cunoscuse intim decât un singur bărbat şi totuşi, reacţia ei faţă de Jordan, noaptea trecută, fusese de netăgăduit. Şi din acel motiv ştia că n-ar îndrăzni să rămână din nou singură cu el.

— N-am fi ajuns mai departe decât am făcut-o, spuse ea foarte sigură.

— Poţi fi sigură de asta? se îngustară ochii lui.

Nu, nu putea fi sigură sută la sută, şi această nesiguranţă trebuie să se fi văzut în ochii ei fiindcă Jordan gemu adânc din piept când îşi coborî capul s-o sărute. Nu arătă niciun pic din blândeţea nopţii trecute fiind insistent, puţin dur, iar răspunsul ei către el fu acelaşi care fusese atunci; se topi în el în timp ce gura ei se mişcă însetată lângă a lui.

El nu se grăbea să-şi termine sărutul, relaxându-se uşor când îi simţi răspunsul, sorbindu-i buzele.

— Cum respiraţi când faceţi asta?

Jordan se îndreptă cu regret şi chicoti încet la curiozitatea din vocea lui Dani, aşa cum stătea uitându-se la ei, un spiriduş micuţ în rochiţa ei roşie de plajă.

— Cred că eşti cam mică pentru lecţii de sărutat, o trase el în glumă de năsuc. Întreabă-mă când o să fii de vârsta mamei tale.

— Scuzaţi-mă! apăru Barbara gâfâind lângă Dani. V-a văzut pe amândoi când traversam drumul spre plajă şi n-am putut s-o opresc, făcu ea o grimasă.

Obrajii lui Willow erau roşii ca focul, de jenă. Era suficient de rău că Jordan o sărutase, mai ales într-un astfel de loc public şi mai fuseseră şi văzuţi de o vorbăreaţă ca Dani. Dacă îi va menţiona din întâmplare lui

Russell ceea ce văzuse…

— Am venit să vă iau pe toate să vă duc la Simone şi la David, rosti Jordan tărăgănat.

— Nu-i nevoie, refuză Willow, părăsind căldura braţelor lui care îi înconjurau mijlocul.

— Sunt instrucţiunile Simonei, spuse el sec. De fapt, a fost un ordin. Şi eu voi petrece ziua cu ei.

Willow se încruntă, iritată.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? se răţoi ea.

— Fiindcă aveam alte lucruri în minte atunci, se răsti el, întunecându-se la faţă.

— Pariez că aveai, mormăi ea înciudată, după care îi spuse Barbarei că se duce să ia lucrurile lor din apartament.

Era sigură că vor înota în piscina Stewart într-o zi frumoasă ca asta, aşa că luă costumele lor de baie pentru orice eventualitate.

— Pot veni cu tine, hotărî Barbara.

— Şi eu, spuse Dani veselă.

— De ce să nu mergem cu toţii? rosti Jordan cu sarcasm evident. Willow se roşi la zeflemeaua lui faţă de eforturile ei de a evita să rămână din nou singură cu el.

— Mergem eu şi cu Dani, spuse Barbara scurt. Va dura mai puţin. Willow îi aruncă prietenei ei o privire care spunea clar:

„Trădătoareo!”

Barbara o încuraja mereu să aibă o viaţă mai socială, să se vadă mai mult cu prietenii şi în special să-şi permită un bărbat în viaţa ei. Şi doar Dumnezeu ştie câţi umblaseră după bogata divorţată Willow Stewart în ultimul an! Dar Barbara nu putea înţelege, în ciuda sărutului dintre ei, la care cam fusese martoră, că Jordan era ultimul om, chiar ultimul om, pe care ar trebui să-l încurajeze? Sau primul? Jordan era aşa de puternic, un bărbat care ştia ce voia şi nu permitea nimănui şi nimic să-i stea în cale pentru a obţine. Şi ea avea nevoie de ceva din acea putere, s-o ajute să fie la fel.

— Hei, unde ai dispărut acum? întrebă Jordan,

nerăbdător.

Încă o dată, obrajii i se înroşiră.

— Gândurile unei persoane nu sunt numai ale ei? se răsti ea.

El oftă adânc.

— Cu tine este aşa – un pas înainte şi doi înapoi – nu-i aşa?

— De ce te mai oboseşti, Jordan? îl respinse ea, vlăguită. Şi nu spune că din cauză că mă vrei, pentru că acest egoism nu explică interesul pe care-l arăţi pentru alte aspecte ale vieţii mele!

— Doresc…

— Ce? i-o tăie ea scurt. Să nu existe toate aceste complicaţii legate de dorinţa pentru fosta nevastă a vărului tău? îl ironiză ea. Crede-mă, am mai multe complicaţii decât poate să ducă orice alt bărbat.

— Russell este inclus în asta? se irită el.

Russell, *mereu* Russell. El era începutul şi sfârşitul şi niciun alt bărbat nu-i putea şterge amintirile pe care le avea de la el.

— Ce s-a întâmplat între voi doi după ce aţi plecat de la mine noaptea trecută? o strânse Jordan de braţ, cu ochii sclipind. A stat cu tine?

— Nu!

— L-ai dorit?

— Jordan, te rog! încercă ea să se elibereze.

— Da? o scutură el uşor, cu o expresie intensă când refuză s-o lase să-şi desprindă privirea.

Willow deveni brusc nemişcată în braţele lui.

— Ce vrei să spui? îl provocă ea, înfierbântată. Ce vrei să-ţi spun, îţi voi spune.

— Vreau adevărul.

— Ce adevăr? îl ironiză ea. Că Russell m-a sărutat şi mie mi-a plăcut? Că m-a pus pe nisip şi am făcut dragoste acolo pentru că n-am mai avut răbdare să ajungem la hotel? Ăsta este soiul de lucruri pe care vrei să-l auzi?

Ochii ei sclipeau de lacrimile ascunse când îl privi războinică.

— Vreau adevărul, la naiba!

— Şi nu crezi că este acesta?

— Tu… Acolo, nu cred că este aşa. Vocea lui Jordan se schimbă dramatic de la ţipăt la blândeţe în câteva secunde, dându-i drumul când Barbara şi Dani se apropiară, fetiţa privindu-i cu curiozitate… Lui Willow i-a intrat nisip în ochi, spuse el, explicându-le apropierea.

— Da, rosti Barbara sceptic, devenind neliniştită când privi faţa palidă a lui Willow. Vântul este puternic astăzi, îi ironiză ea, subliniind prin aceasta faptul că era o zi surprinzător de calmă.

Gura lui Jordan se strânse.

— Mergem? propuse el încordat. Suntem aşteptaţi de mai bine de o oră.

Willow abia răspunse la zâmbetele de încurajare ale Barbarei în timpul călătoriei cu maşina spre casa Simonei şi a lui David. Dar nu se putea relaxa. Insistenţa lui Russell era destul de greu de îndurat, dar să ai doi bărbaţi geloşi unul pe altul era aproape insuportabil. Ar fi prea mult de sperat ca Russell să se comporte frumos – niciodată n-o făcuse, aşa că de ce ar începe acum?

Familia Stewart era deja lângă piscină când sosiră, servitoarea aranjându-le să se schimbe cu toţii înainta de a se duce la bazin.

— Este totul în regulă între tine şi domnul St. James? întrebă Barbara încet, de îndată ce Jordan se îndreptă spre altă cameră de oaspeţi.

— Nu, recunoscu Willow, uitându-se cu coada ochiului la Dani, care era toată numai ochi şi urechi. Dar sunt sigură că va trece peste asta.

— El?

— Da… el, o întrerupse ea. Hai, Dani, să mergem să ne schimbăm, vrei? Şi să nu vorbeşti despre ce ai văzut mai devreme, o avertiză ea glumind, căci altfel Jordan nu-ţi va mai preda lecţia asupra sărutului când vei fi mai mare!

Chicotelile fiicei sale o ajutară să-şi îmbunătăţească dispoziţia, deşi se simţea încordată când veni timpul să coboare la parter.

— Gata? o întrebă prietena ei.

Willow inspiră adânc.

— Gata cum voi fi întotdeauna. Încearcă să nu te dezlipeşti de mine astăzi, da?

— Vom face tot ce-i posibil, încuviinţă Barbara.

Să faci „tot ce-i posibil” nu era suficient niciodată când te opuneai unuia ca Russell. El întotdeauna obţinea exact ce dorea şi de obicei fără prea mult efort din partea lui.

Ce rezultat spera el să obţină astăzi, nu era sigură, dar simţi un adevărat şoc când o prezentă pe femeia cu părul negru care stătea lângă el drept iubita lui!

Capitolul 5

Femeia era cam de vârsta lui Russell, dacă nu mai mare, cu păr lung şi negru ce părea ondulat natural, cu cinism în ochi, care se reflectă în rictusul gurii când zâmbi. Avea un corp frumos, înalt şi subţire, trei triunghiuri de material roşu acoperindu-i goliciunea. Willow se simţi brusc prea îmbrăcată în costumul ei de baie din două piese, mai decent!

Se uită năucită de la Gemma Laird la Simone şi David, încercând să le estimeze reacţia faţă de Russell care îşi aducea acasă o iubită, mai ales una ca aceasta. Ambii îi răspunseră la privire îngrijoraţi, părând la fel de surprinşi ca şi ea.

Apoi se uită la Russell, cutremurându-se de triumful ce scăpăra în ochii lui, doar ca să se trezească uitându-se în loc de asta la Jordan. Nu ştia ce disperare avea în ochi, dar simţi asta când Jordan făcu un pas protector spre ea, ambii stând în faţa celuilalt cuplu, împreună acum.

— Sunt aşa de încântată să te cunosc, întinse Gemma Laird o mână languroasă spre Willow.

Aceasta o luă, încă năucită. Niciodată nu-i trecuse prin cap că există o altă femeie în viaţa lui Russell! Ceea ce era o prostie din partea ei când ştia, poate mai bine ca oricine, ce bărbat senzual era.

— Russell vorbeşte des de tine, zâmbi Gemma Laird, dar zâmbetul nu-i atenuă duritatea privirii.

Era evident că, indiferent ce-i spusese Russell celeilalte femei, aceasta n-o plăcea. Sentimentul era reciproc.

— Ciudat, Jordan, el nu vorbeşte niciodată de tine.

Gemma râse gutural, uitându-se la el apreciativ.

— Probabil pentru că este firesc pentru soţ să-i spună amantei despre soţie, dar nu şi invers. Lucrez pentru Russell. O fac de ceva vreme.

Însemna că aveau o aventură de câtva timp? Willow aşa avea senzaţia. Ciudat, dar nu simţi nimic la această constatare, chiar dacă ghicea că relaţia avea probabil loc încă de când era căsătorită cu Russell. Ea realiză ce încerca Gemma să-i spună. Singura grijă a lui Willow era motivul ulterior al lui Russell de a o aduce acum pe Gemma Laird aici. Fiindcă ştia că trebuie să fi fost unul.

— Tăticule?

Willow oftă îndurerată când se uită în jos şi-şi văzu fiica uitându-se cu ochi mari la Russell. Dani nu-şi văzuse tatăl de un an şi era clar după faţa ei, că se aştepta la mai mult de la el decât să fie ignorată. Nu că Russell fusese vreodată un tată prea atent, dar Dani avea perfectă dreptate să se aştepte la mai mult din partea lui, mai ales după o perioadă atât de lungă de timp.

— Prinţeso! rosti Russell lăsându-se pe vine lângă ea. N-ai crescut mult, o ciufuli el înainte de a se ridica din nou.

Willow nu se aşteptase la prea mult din partea lui, deşi putea vedea că Dani era puţin rănită. Dar Russell era genul de bărbat care n-ar fi trebuit niciodată să aibă copii… nu prea avea timp de ei şi de sosirea lor nedorită şi probabil n-ar fi avut niciodată vreunul, dacă asta n-ar fi influenţat-o pe Willow să se mărite cu el. Dar lui nu-i plăcuse acest rol, fiindu-i ciudă pe timpul pe care Willow îl petrecea cu Dani şi era evident că nu se schimbase.

— Este micuţă ca mama ei, o ridică Jordan pe fetiţă în braţe, făcând-o să râdă când o gâdilă.

Willow se simţi recunoscătoare pentru această intervenţie, fiindcă văzuse că buza lui Dani începuse să tremure. Urmări cum Jordan intră în bazin cu fetiţa care

ţipa de plăcere, transformând un moment de stânjeneală într-unul de distracţie. Dar ei îi era aproape teamă să se întoarcă şi să se uite la Russell, ştiind că acesta nu aprecia gestul lui Jordan.

Furia neagră pe care o văzu în ochii lui când îi urmărea pe Jordan şi Dani în piscină o făcu să se cutremure.

— Cred că ai creaţii frumoase, distrase atenţia Gemma Laird zâmbind condescendent. Am câteva din rochiile tale în garderoba mea.

— Ce drăguţ.

Zâmbetul lui Willow era lipsit de căldura ei obişnuită când se întrebă ce poziţie deţinea această femeie în compania lui Russell de-şi putea permite creaţii exclusiviste.

— Russell are gusturi foarte fine, îşi puse Gemma posesiv mâna pe braţul lui.

Evident, poziţia ei în companie nu cerea să petreacă mult timp la serviciu!

— Eu… începu Willow.

— Willow, am un cadou în casă pentru Dani, o întrerupse Simone. N-ai putea să vii să te uiţi şi să-mi spui dacă este potrivit?

Willow ridică sprâncenele negre peste ochii de smarald, sigură că era prima oară când Simone îi căutase compania – a-i cere aprobarea pentru un dar făcut lui Dani era mai curând un şiretlic – Simone întotdeauna îi luase lui Dani ce dorise şi nu dăduse un sfanţ pe părerea lui Willow!

— Acea femeie îngrozitoare, spuse Simone agitată când îi întinse absentă lui Willow păpuşa pentru Dani. Nu mi-a venit să cred când Russell a venit cu ea seara trecută. Sau că va merge să te vadă aşa cum a făcut şi să ne lase pe noi s-o întreţinem. N-am ştiut ce să facem cu ea!

Gura lui Willow se strâmbă.

— Să nu-mi spui că ai întâlnit pe cineva mai nepotrivit decât mine pentru fiul dumitale!

Ochii albaştri ai Simonei scăpărară de mânie.

— Nu fi caustică, Willow, se răsti ea. Femeia este

îngrozitoare, o vânătoare de avere. Dumnezeule, este cu câţiva ani mai mare ca Russell!

Willow ridică din umeri.

— Se pare că o place.

— Care bărbat n-ar face-o? spuse dezamăgită Simone. Refuz să cred că tu ai creat rochia pe care o avea la cină seara trecută. David nu-şi putea dezlipi privirea de la decolteul ei!

Willow se îndoia că Simone găsea amuzant ca fidelul ei soţ să fixeze decolteul unei femei, aşa că se abţinu să zâmbească de îndrăzneala lui David.

— Pare suficient de plăcută, replică ea. Apropo, este drăguţă. Sunt sigură că-i va plăcea.

— Ce? Oh… oh… vrei să spui păpuşa, dădu Simone din cap de parcă nu s-ar fi îndoit deloc. De fapt, am vrut să plec pentru un minut, se aşeză ea pe un scaun din dormitor.

— Am ghicit, încuviinţă sec Willow.

— Încordarea de a o întreţine pe acea femeie îmi dă dureri de cap, scutură Simone din cap.

— O cheamă Gemma, accentuă Willow, ironic.

— Îi cunosc numele, se răsti Simone. Nu-l voi ierta niciodată pe Russell că a adus-o aici. Dumnezeule, dacă intenţionează să se căsătorească cu ea! deveni ea palidă la acest gând.

Ideea o făcu pe Willow să reflecteze puţin. Nu credea că se va elibera de Russell chiar dacă se recăsătorea – n-ar fi făcut dragoste cu ea noaptea trecută chiar dacă senzuala Gemma Laird îl aştepta la casa părinţilor lor? Dar dacă Russell ar fi avut obligaţiile unei neveste, cu siguranţă n-ar mai fi fost în stare să-i dicteze *ei* orice mişcare.

— Credeam că-i doreşti fericirea, Simone? dădu ea din umeri.

— Da, dar nu cu o femeie ca aceea. Doamne, a trebuit să facem faţă uneia total necorespunzătoare… izbucni Simone, înroşindu-se de ciudă când îşi dădu seama cât fusese de insultătoare. Noi nu ne-am înţeles niciodată, Willow. Şi nu este cazul să fiu acum ipocrită, mai ales că s-

a dovedit că am dreptate. Dar am ajuns să te respect.

Şi Willow o respecta pe cealaltă femeie, ştia că orice făcea era ceea ce credea că este bine pentru familie. Dar în acelaşi timp, o displăcea profund.

— Poate o să ajungi s-o respecţi şi pe Gemma Laird, o ironiză ea.

— Nu este cazul să te distrezi pe socoteala mea, o repezi Simone. Dacă Russell se va căsători cu ea, atunci va deveni mama vitregă a lui Dani! Şi Russell s-ar putea răzgândi s-o aibă pentru weekenduri.

Willow se îngălbeni la gândul lui Dani petrecând mai mult timp singură cu Russell şi cu acea femeie uşuratică. Lui Russell i se garantase dreptul la vizitarea lui Dani în momentul divorţului lor, dar ajunseseră la o înţelegere să n-o ia niciodată pe fetiţă peste noapte.

Pentru un preţ. Cu excepţia faptului că Russell nu-şi luase niciodată preţul. Trebuia să vorbească singură cu el.

— Ţin la copilul meu tot atât de mult cât ţii tu la Danielle, spuse Simone oftând. Şi ştiu că nu va fi niciodată fericit cu acea femeie.

Willow era sceptică în privinţa credinţei Simonei că ar exista o femeie în viaţă care l-ar fi putut face fericit pe fiul ei şi, totuşi, era de acord cu ea asupra unui aspect – Gemma Laird n-ar fi fost o mamă vitregă potrivită pentru Dani.

Russell, David şi Barbara luaseră locul lui Jordan în bazin cu Dani, când ea ieşi din spatele casei, toţi patru aruncând o minge între ei. Jordan era acum întins pe un şezlong, lângă Gemma Laird.

— Ce naiba face acum? gemu Simone când Gemma îşi puse mâna pe coapsa lui Jordan în timp ce vorbeau.

— Nu poţi fi posesivă şi cu nepotul dumitale, Simone, rosti ironic Willow, deşi intimitatea gestului femeii o şocase şi pe ea.

Nu-i plăcea s-o vadă pe Gemma atingându-l pe Jordan în acest fel. Ceea ce era caraghios când cinase cu el doar o dată. Şi nu-i păsase în mod special când îşi dăduse seama că Russell probabil avusese o relaţie cu Gemma în timpul

căsătoriei lor.

Simone îi adresă o încruntătură iritată.

— Jordan are mai multă minte ca să ia în serios stratagemele unei femei ca ea.

— Şi Russell n-are? o zeflemisi ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Willow, uită diferendele cu mine şi încearcă să ţi-o imaginezi ca pe mama vitregă a lui Dani!

Deja îşi imaginase şi i se părea total inacceptabil.

— Scuză-mă, zâmbi ea absentă. Cred că o să mă duc cu ei în bazin.

— Du-te, rosti nerăbdătoare Simone, feaş primi cu bucurie înapoi în familie dacă ar trebui să aleg între voi două!

— Mă întreb de ce nu mă simt flatată de această mărturisire! se strâmbă Willow.

— Cum te aştepţi să simt faţă de fata care mi-a prins băiatul în capcana căsătoriei!

— Cred că tocmai ţi-ai răspuns singură, Simone, spuse ea cu răceală. Eu eram o fată şi Russell un adult de douăzeci şi opt de ani. Întreabă-te care dintre noi l-a prins în capcană pe celălalt.

— Un bărbat nu poate rămâne însărcinat! ripostă femeia mai în vârstă.

— Exact, i-o tăie Willow cu amărăciune şi intră direct în bazin.

Apa rece îi limpezi capul. Înotă încet până la capătul bazinului, să se alăture celorlalţi.

— Slavă Domnului că a venit un înlocuitor spuse David cu oarecare uşurare. Barbara şi cu mine pierdem în faţa lui Russell şi Dani.

Îi întinse mingea înainte de a înota până la margine şi a ieşi.

Era un joc zgomotos şi, pentru cineva din afară era o familie fericită însoţit de bona lui Dani. Dar toţi adulţii erau conştienţi de implicaţiile mai serioase în relaţiile lor.

— Tu şi cu mama aţi avut o conversaţie plăcută? o luă în râs Russell când Barbara şi Dani părăsiră bazinul pentru

un pahar de limonadă.

— Nu în mod special. Ea se uită direct spre Gemma Laird care se vârâse în Jordan.

Russell îi urmări privirea.

— Uneori, maică-mea poate fi atât de puţin subtilă, rosti el tărăgănat.

— Nu numai maică-ta!

El dădu din umeri.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, Willow, chiar şi tu îi pari bună ca noră, acum!

Ea oftă.

— Russell, ce face femeia aceea aici?

— „Acea femeie" se întâmplă să fie musafira mea, ripostă el şi trebuie tratată ca atare.

— N-am fost nepoliticoasă cu ea, negă Willow scuturând din cap.

— Niciuna dintre voi n-a fost, dar nici nu v-aţi omorât cu politeţea. Cu excepţia lui Jordan… Îşi urmări vărul cu ochii îngustaţi cum discuta amabil cu Gemma Laird… Evident, Jordan nu este atât de boşorogit încât să nu poată aprecia o femeie frumoasă.

— De ce ar fi? îl repezi Willow. Nu este aşa de bătrân.

Privirea lui Russell o măsură speculativ.

— Întotdeauna ai gândit aşa.

Obrajii ei se înroşiră brusc.

— Doar pentru că eram atât de tânără.

— Hm, mormăi el ironic. Şi acum te simţi bătrână, aşa-i?

— Antică! îi confirmă ea cu amărăciune.

— Nu-i mare diferenţă, fiindcă surprinderea mea faţă de el flirtând mai întâi cu tine şi acum cu Gemma n-are nicio legătură cu vârsta lui Jordan.

Willow îl privi cu atenţie.

— Ce vrei să spui?

— Eşti dintr-odată foarte interesată de vărul meu, o ironiză Russell.

Roşeaţa ei se accentuă.

— Nu chiar, doar că tu faci ca toate acestea să sune

atât de misterios.

El îşi rânji satisfacţia că o enervase, aşa că vocea ei se ridică furioasă.

— Este un secret întunecat de familie, de aceea, spuse el.

— Ce este? întrebă ea, iritată.

— Am spus că este un secret de familie, Willow replică el.

Ea pufni furioasă.

— Şi eu nu mai sunt membră a acestui grup de elită!

Se întoarse, furioasă pe sine cât şi pe Russell pentru că o făcuse să-şi iasă din fire.

— Hei, o admonestă el, prinzându-i braţul. Te necăjeam doar, o privi el cu ochi veseli.

— Nu ştii nici măcar să glumeşti, Russell, oftă ea. Acum, lasă-mă!

— Te rog, insistă el, degetele lui strângând-o uşor.

— Te rog, lasă-mă! scrâşni ea.

— Nu vrei să afli secretul lui Jordan? o zeflemisi el, când ea se întoarse să se îndepărteze în momentul în care îi dădu drumul.

Voia, şi el ştia!

— Dar se pare, spuse el rar, că accidentele în planificarea familială se întâmplă în familie!

Ea se făcu albă ca varul la faţă.

— Vrei să spui că Jordan… mormăi ea dându-şi brusc seama.

Russell dădu din cap cu o expresie de satisfacţie.

— N-a fost chiar aşa, bineînţeles, spuse el. Claudia era mai mare ca Jordan şi nici nu exista dragoste între ei. Dar accidente se pot întâmpla şi în cele mai solide relaţii.

— Ce s-a întâmplat cu… cu Claudia? Şi cu copilaşul?

Ochii ei erau măriţi de uimire. Nu existase nicio menţiune a lui Jordan având o nevastă…

Russell dădu din umeri.

— După cum am spus, relaţia a fost o aventură în cel mai bun caz, aşa că el a ezitat să se arunce într-o căsătorie cu o femeie pe care n-o iubea. Cum se spune, „cine ezită

pierde”? Oricum, pe aproape. În timp ce Jordan ezita şi făcea planuri să aibă el însuşi grijă de copil după naşterea lui, Claudia a cunoscut pe altcineva care era la fel de bogat, dar care nu voia s-o ia în căsătorie când aştepta copilul altui bărbat, chiar dacă tatăl l-ar fi luat odată ce era născut.

— Vrei să spui că ea… Claudia…

— A avortat copilul şi s-a căsătorit cu celălalt bărbat, dădu cu cruzume din cap Russell.

Capitolul 6

— Încă un pahar?

Willow îşi ridică pleoapele uimite să se uite la Jordan, zâmbindu-i brusc când scutură din cap a refuz, ascultând distrată cum el îşi mai comandă un alt pahar de la chelnerul care aştepta, în timp ce o muzică de pian, în surdină, răsuna în salonul de lângă barul unde stăteau.

Fusese şocată când Jordan sosise la hotel după cină, simţindu-se prost cu el după cele spuse de Russell în acea după-amiază. Nu se îndoia că Russell spunea adevărul; el n-avusese niciodată nevoie să mintă ca s-o rănească. Şi acum era rănită, ştiind motivul pe care-l avusese Jordan s-o dispreţuiască atât, de ce-i spusese clar că o dorea doar, având credinţa că *ea* pusese mâna pe bărbatul pe care avusese de gând să-l prindă în capcană. Nu exista niciun dubiu că asta era ceea ce credea – remarcile lui când sosise cu trei zile în urmă, fuseseră directe şi la obiect.

— Eşti foarte tăcută, o îmboldi el acum. Te gândeşti la munca pe care o ai de făcut când te întorci?

Nu acordase prezentării de modă nici măcar un gând şi surprinderea ei trebuie să fi fost evidentă.

Jordan chicoti.

— Nu, nu cred asta. Este Gemma? o întrebă el privind-o intens.

Imaginea celeilalte femei plimbându-şi mâna de-a lungul coapsei goale a lui Jordan îi veni instantaneu în minte şi ochii îi scăpărară de supărare.

— Cred că este ceea ce se numeşte o „devoratoare de bărbaţi”, izbucni ea.

El înclină uşor capul.

— Este puţin cam prea copleşitoare.

— Tu ar trebui să cunoşti acest lucru!… O cuprinse remuşcarea când îşi dădu seama cât de rea fusese… îmi pare rău, oftă ea. Este din cauză că vizita a fost mult mai traumatizantă decât credeam.

Fiindcă Russell alesese să vină aici în acelaşi timp.

Maxilarele lui Jordan se încleştară. Arăta foarte brunet şi atrăgător în costumul negru de seară şi cămaşa albă ca neaua.

— Totul părea să meargă bine până când a sosit Russell, îşi rosti el gândurile.

Ea îl privi ironic.

— Adică, seducţia ta avea efect?

El se încruntă, posomorât.

— Nu te seduceam, Willow; ne bucuram unul de celălalt.

Da, se bucurase de timpul petrecut în braţele acestui bărbat şi simţind ceea ce simţea în legătură cu Russell, acest lucru o surprinsese. Şi ştiind ce simţea Russell pentru ea, ştia că acesta nu trebuia să afle niciodată întreaga amploare a răspunsului ei faţă de Jordan.

— Willow, vreau să vii acasă cu mine în seara aceasta…

— Nu! gâfâi ea, uitându-se în jur jenată, când câţiva oameni din bar se întoarseră spre ei, la auzul răspunsului ei vehement. Nu, repetă ea răguşit.

Mâna lui Jordan o prinse cu fermitate pe a ei.

— Am nevoie de tine. Şi cred că şi tu ai nevoie de mine.

— Pentru ce ai nevoie de mine, Jordan? întrebă ea, crezând că deja cunoştea răspunsul.

— Să te ţin. Să te mângâi… Privirea lui insistentă refuza s-o elibereze pe a ei. Este ceva ce toţi avem nevoie, uneori. Chiar şi eu, adăugă el cu autoironie.

— Şi arăt că aş avea nevoie să… fiu ţinută? râse ea, în tot acest timp inima bătându-i cu putere, mâna ei rămânând rece într-a lui, în ciuda căldurii serii.

— Da.

Willow răsuflă cu greutate la bruscheţea răspunsului lui, dorindu-şi să *existe* cineva care s-o ţină în braţe şi să-i spună că totul va fi bine. Dar nu era aşa şi niciodată nu va fi.

Îşi dădu capul pe spate, sfidătoare.

— Te înşeli, Jordan. N-am nevoie de nimeni în afară de fiica mea.

— Dani este un copil şi nu de dragostea unui copil ai nevoie, ripostă el.

Dacă Russell nu i-ar fi spus ceea ce-i spusese despre Jordan mai devreme, poate ar fi fost tentată să caute îmbărbătare în braţele bărbatului despre care deja ştia că o putea face să uite totul în afară de el. Dar în mintea lui Jordan nu era decât faptul că ea hotărâse să facă un copil, ceea ce nu o diferenţia de trădarea Claudiei din trecutul lui. Se aruncase în patul unui bărbat din motive false, şi nu putea ajunge într-al lui Jordan decât din aceleaşi motive.

— Îl uiţi pe Russell, îl luă ea în râs. Ar fi prea fericit să-mi dea toată atenţia drăgăstoasă de care am nevoie.

— Nu cumva uiţi de existenţa Gemmei Laird? scrâşni el din dinţi.

— Nu prea cred, spuse ea scuturând din cap. Domnişoara Laird n-a făcut un secret că relaţia lor durează de câţiva ani şi te asigur că Russell n-a şovăit niciodată să împartă patul cu mine în trecut.

Buzele lui se subţiară.

— Tu şi cu Russell nu sunteţi buni unul pentru celălalt, spuse el înţepat. Te-ai schimbat de când a sosit el şi nu cred că l-am văzut pe Russell aşa de încordat vreodată.

— Jordan, oftă ea. Russell şi în consecinţă relaţia noastră, nu este treaba ta.

— Vreau să fiu prietenul tău…

— De genul foarte intim! îl zeflemisi ea.

El se întunecă, ochii căprui de catifea cântărind-o critic.

— Poate ar trebui să amânăm această conversaţie

până când te întorci la Londra!

Când Russell spusese foarte clar că intenţiona să reintre în viaţa ei, anul de „libertate” terminându-se în ceea ce-l privea pe el…

— Nu, rosti ea cu tărie, ridicându-se în picioare. Scuză-mă, dar trebuie să mă duc s-o ajut pe Barbara să termine de împachetat – mâine dimineaţă plecăm foarte devreme.

— Willow, nu mă da la o parte… Jordan se ridicase şi el şi stătea foarte aproape de ea. Ar fi vreo diferenţă dacă ţi-aş spune că am ajuns să ţin la tine? o privi el aproape cu ciudă.

Willow era perfect conştientă că se forţase să recunoască şi-i căută faţa minunându-se. Nu putea vorbi serios, după ceea ce-i spusese Russell despre Claudia. Şi totuşi, ca şi Russell, se îndoia că era un bărbat care nu credea ce spune. Era o complicaţie, în lumina declaraţiei lui Russell de noaptea trecută, de care n-avea nevoie. Şi totuşi, ce bine s-ar simţi să se piardă în braţele lui Jordan, să se simtă alintată şi să ţină cineva la ea, în loc să fie cea care să trebuiască întotdeauna să fie puternică.

Înghiţi în sec.

— Îmi pare rău, Jordan, clătină ea din cap, regretând sincer.

Ochii lui scăpărară.

— Ce vrei mai mult de la mine?

— Pace, oftă ea.

Plecă, o pată de culoare exotică în rochia roşu cu negru, încununată de părul ei blond-argintiu. Niciodată nu se simţise atât de singură, îngrozitor de singură, în viaţa ei.

— Cred că eşti o proastă, o certă Barbara când îi spuse despre invitaţia lui Jordan, în timp ce amândouă făceau bagajele la repezeală. Este un om bun. Sunt sigură de asta.

— Este şi vărul lui Russell.

— Şi caracterele lor sunt la fel de diferite ca uleiul de apă.

— Nu vreau să mă implic cu niciun bărbat, susţinu Willow încăpăţânată.

— O căsătorie ratată nu trebuie să te facă să ţi se acrească de toţi bărbaţii, o avertiză prietena ei.

— Jordan a suferit destul, scutură ea din cap.

Barbara o observă cu atenţie.

— Deci, ai refuzat pentru binele lui?

— Cum crezi că s-ar simţi dacă ar şti întregul adevăr despre mine? oftă ea vlăguită.

— Scandalizat, cred eu, spuse Barbara dezgustată. Tu n-ai încercat să prinzi pe nimeni în capcana căsătoriei. Poate că el realizează asta.

— Chiar? spuse Willow oftând.

Prietena ei pufni, iritată.

— De ce să nu-i dai omului o şansă?

— Nu pot.

— Russell?

Ea îşi muşcă buza inferioară:

— M-a avertizat să mă ţin departe de Jordan.

— Deci, de aceea ezitai să te întâlneşti cu domnul St. James astă-seară, realiză indignată Barbara. Willow, nu-ţi poţi duce restul zilelor sub ordinele unui bărbat!

— Nu pot altfel, o corectă ea. Amândouă ştim asta.

— Russell Stewart este un tiran şi un…

— Hai să comandăm cafea, o întrerupse ea zeflemitor. Slavă Domnului că putem pleca mâine de aici!

Conştiinţa acestui fapt nu prea o îmbărbăta, ştiind că Russell vorbise serios când spusese că libertatea ei s-a terminat. Dar cât de departe va merge el de această dată? Aceasta era întrebarea care o chinuia, neavând niciun chef să se ducă la culcare, în timp ce caietul de schiţe îi rămase neatins pe genunchi, iar ea privea în gol.

Ea şi cu Barbara săriră amândouă să ridice telefonul înainte ca ţârâitul s-o trezească pe Dani, fiind trecut de ora zece. Willow îi zâmbi Barbarei, deoarece fu prima care ajunse la telefon, dar zâmbetul îi dispăru când auzi cine suna.

— Sunt jos la bar, spuse Russell. Vreau să-ţi vorbesc.

Mâna ei se strânse peste receptor.

— De ce nu urci? îl invită ea cu răsuflarea oprită, neplăcându-i deloc cum suna vocea lui.

De obicei nu era un om care să recurgă la alcool pentru a-şi îmbunătăţi dispoziţia, dar în seara asta părea să fi băut şi nu voia să-i facă o scenă.

— Fiindcă domnişoara Gibbons cea conştiincioasă ar fi o parte interesată a conversaţiei noastre, de care n-am nevoie, o refuză el.

— Dar…

— Nu mă face să vin să te iau, Willow, se răsti el. Fă bine şi coboară singură!

Zgomotul când trânti receptorul răsună în toată camera şi Willow era foarte palidă când se uită la Barbara.

— Nu trebuie să te duci, îi spuse posomorâtă prietena ei.

— Ba da… Simţi un nod în gât… Mă duc… Se înfăşură în pătura de lână simţind că i se face brusc frig… Urează-mi noroc, Barbara! Am senzaţia că voi avea nevoie!

Barbara o privi furioasă.

— Nu te poate forţa să faci nimic.

Willow zâmbi amar.

— Nu? şuieră ea înainte de a părăsi apartamentul pentru a-l întâlni pe Russell la bar, ambele femei ştiind că era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

El stătea pe un scaun înalt la bar, dându-se jos să se aşeze la una dintre mese la sosirea ei. După roşeaţa obrajilor şi strălucirea ochilor, ştiu că presupunerea ei fusese corectă – băuse peste măsură. Sau făcuse ceva la fel de distructiv. Niciodată nu folosise droguri în timpul căsătoriei lor, ştia sigur, dar exista o primă oară pentru orice. Pentru Russell.

— Arăţi foarte drăguţă – ca de obicei, rosti el cu o voce ironică.

— Mulţumesc, acceptă ea cu răceală.

— Ceva de băut?

— Nu, mulţumesc… Stătea încordată pe marginea scaunului, vrând să risipească impresia de nervozitate pe

care trebuie s-o fi făcut. Fără Gemma Laird, astă-seară? ridică ea ironic din sprâncene.

El se strâmbă.

— Ce ai zice dacă ţi-aş spune că este cu Jordan? o luă el în râs.

Mintea lui Willow deveni complet opacă la acest răspuns neaşteptat. Jordan cu Gemma? Şi apoi îşi aminti dispoziţia lui când o părăsise cu aproape două ore în urmă – sigur nu avusese dispoziţia să se ducă la Gemma Laird!

— N-aş crede, ripostă ea.

— Despre el? scrâşni Russell, sau despre ea?

O credea pe Gemma Laird capabilă de orice pentru a obţine ce doreşte, chiar şi să seducă alt bărbat atrăgându-l în patul ei, în timp ce ar dirija o relaţie veche.

— Aş spune că o cunoşti mai bine decât mine, dădu ea din umeri.

— Aşa cum tu îl ştii pe Jordan mai bine decât mine?

Vocea lui era periculos de blândă. Inima îi tresări la capcana pe care i-o întindea.

— Ţi-am spus deja că nu-l cunosc deloc pe Jordan.

— Sper că nu, pentru binele tău, mormăi el supărat.

— Şi asta ce înseamnă? întrebă ea cu precauţie.

— Înseamnă că am hotărât că ar trebui să terminăm conversaţia noastră de noaptea trecută, spuse el cu satisfacţie.

Willow îşi umezi brusc buzele uscate, cu vârful limbii.

— Ce conversaţie?

Gura lui Russell se strâmbă.

— Cea despre planurile noastre când ne vom întoarce la Londra, spuse el, ironizând lipsa ei convenabilă de memorie.

— Ah, aceea, încercă să facă pe nepăsătoarea, dar ştiind că nu reuşea.

Nu voia să audă asta!

Degetul lui Russell se mişcă ritmic peste dosul palmei ei.

— Ai vrea să le auzi?

— Da, înghiţi ea în sec.

— Am hotărât să ne recăsătorim.

El o urmărea aşa cum o pisică urmăreşte un şoarece.

— Nu! se răzvrăti ea, încleştându-şi mâinile de masă.

Ochii albaştri şi ironici străluceau de satisfacţie.

— Ba da, îi confirmă el, uitându-se furios la paloarea obrajilor ei. Pentru numele lui Dumnezeu, Willow, ştii că te iubesc…

— Ştiu că ai un mod foarte ciudat de a-ţi arăta iubirea, îl acuză ea, respirând cu greutate.

Nu putea deveni din nou soţia acestui bărbat, chiar nu putea.

— Niciodată nu mi-ai permis să-ţi arăt iubirea mea aşa cum am vrut, scrâşni el. Niciodată, n-ai vrut.

— Şi tu ştii de ce!

El oftă, iritat.

— Obişnuieşte-te cu ideea, Willow, fiindcă te vei mărita din nou cu mine. Nu era o cerere în căsătorie, era un ordin!

— Şi dacă refuz s-o fac?

— Atunci, toate învoielile şi înţelegerile sunt nule… Se ridică în picioare…

Sper că am fost clar? o privi el cu ochi îngheţaţi.

— Foarte clar, înghiţi ea în sec.

— Răspunsul tău? scrâşni el.

— Când vrei să aibă loc această căsătorie? întrebă ea, tulburată.

El îşi dădu capul pe spate cu aroganţă, ca şi cum nu s-ar fi îndoit de acceptarea ei.

Ca şi cum n-ar fi existat!

— Imediat ce pot aranja.

Willow îşi comandă un brandy după ce plecă el, îl bău pe jumătate, înainte de a fi în stare să se oprească din tremurat. Se simţea atât de singură, atât de îngrozitor de neputincioasă…

Jordan. Jordan o oprea întotdeauna să se simtă aşa, o va ţine în braţe până îi va trece durerea. Şi dacă îi va pretinde trupul drept plată pentru această îmbărbătare, atunci aşa să fie – nu putea fi mai rău decât ceea ce

pretindea Russell să facă.

Capitolul 1

Jordan arăta foarte mare şi întunecat în strălucirea aurie a holului luminat din spatele lui, încă purtând pantalonii negri de la costumul de seară, haina scoasă şi cămaşa descheiată la gât. Faţa lui era parţial în umbră în timp ce a lui Willow era clar luminată, aşa cum stătea în afara uşii de la intrare, sperând să nu arate cât de vulnerabilă se simţea.

Aceasta fusese o idee proastă, îşi dădu seama acum când nu mai era orbită de nevoia de a fi ţinută în braţele lui, spunându-şi că totul va fi bine, când ştia că nu era aşa. Fusese tentată de consolarea pe care el părea să i-o ofere. Dar asta n-ar servi la nimic. Russell încă va fi acolo şi venirea ei aici îl va face probabil pe Jordan s-o dispreţuiască şi mai mult decât până acum.

— Intră, o invită el cu asprime, simţind parcă ce gândea.

— Nu… nu cred că te voi deranja, până la urmă, scutură ea din cap cu nervozitate. N-ar fi trebuit să vin aici.

— De ce ai făcut-o? o chestionă el blând.

Acea blândeţe fu pierzania ei.

— Nu ştiu… reuşi ea să suspine înainte ca faţa să-i cadă şi să izbucnească într-un plâns cu sughiţuri.

Fu vag conştientă că este trasă în braţele puternice ale lui Jordan, condusă în casă, uşa închizându-se după ei, când fu învăluită într-o căldură binefăcătoare.

Când în cele din urmă lacrimile se potoliră, era aşezată pe sofa, ţinută uşor dar ferm la pieptul lui Jordan. Şi habar n-avea ce să facă în continuare, nu-i putea spune de ce era aşa de supărată. El îi oferea consolare, dar nu acea consolare!

— Ştie Barbara unde eşti? întrebă el încet, mângâindu-i părul.

Ea clătină din cap în tăcere, cuprinzând-o vina când îşi dădu seama că plecase de la hotel fără să se gândească la Barbara, care ar putea fi îngrijorată, sau că Dani s-ar

putea trezi şi ar avea nevoie de ea.

Jordan se ridică în picioare, ezitând.

— Nu eşti lovită? Nimeni nu te-a atins?

— Nu.

Ochii i se măriră uimiţi când se uită la el. Nu-i trecuse prin cap că ar putea crede aşa ceva!

El dădu brusc din cap.

— Atunci, o s-o sun pe Barbara ca să-i spun că eşti cu mine şi că rămâi peste noapte…

— Oh, nu pot face asta, scutură ea din cap.

Faţa lui era supărată.

— Willow, permite-mi să fiu judecătorul a ceea ce poţi şi nu poţi face, hotărî el. În noaptea aceasta, nu eşti în stare să te duci nicăieri.

Plânsul o extenuase, la drept vorbind, şi se lăsă pe spate în fotoliu, ascultând sfârşitul convorbirii lui Jordan cu Barbara. Conversaţia lor fu scurtă, Barbara părând să întrebe ceva, iar răspunsurile lui Jordan fură scurte şi la obiect.

— Duş şi apoi la culcare, domnişoară, spuse el cu fermitate. Şi nu fi îngrijorată, glumi el, am câteva camere pentru oaspeţi şi o poţi alege pe care o vrei!

Willow zâămbi recunoscătoare pentru grija lui, fiind îmbărbătată şi întărită de îmbrăţişarea lui, dar ştiind că plata fizică pentru acea consolare era peste puterile ei în acel moment. Ezită.

— Eşti sigur că nu te deranjez?

— Sunt bucuros că ai venit la mine, o privi el intens. Acum, cum vrei apa de la duş, fierbinte, caldă sau rece? schimbă el repede subiectul, ridicându-se în picioare.

— Fierbinte, te rog, spuse ea cu recunoştinţă.

Dormitorul unde o conduse Jordan nu era evident al lui, cu decorul său crem şi galben, baia alăturată purtând culori similare, doar prosoapele maro de baie fiind diferite.

Jordan o aşeză pe marginea patului în timp ce se duse să potrivească temperatura apei.

— Perfect, spuse el cu satisfacţie şi începu să-i descheie nasturii din faţă ai rochiei.

— Calmează-te, spuse el când îl privi şocată. Te-am mai văzut goală înainte… sau aproape, se corectă el. Şi eşti prea vlăguită ca s-o faci singură.

Se simţea foarte slăbită şi era atât de plăcut să aibă cineva grijă de ea… Jordan nu-şi impunea voinţa asupra ei aşa cum ar fi putut, mai curând era plin de atenţie. Nu se simţi deloc stingherită când îi scoase rochia, lăsând-o doar într-o pereche de chiloţi de dantelă. Jordan o dispensă şi de aceştia înainte de a o îndemna să intre sub duş.

Era ceva liniştitor să stea sub ploaia de apă caldă, fără a se gândi la nimic, în timp ce se bucura de atingerea apei pe trup.

— Să nu adormi acolo, îi bătu Jordan la uşă, când se afla sub duş de câteva minute.

Duşul o împrospătase. Acum se simţea – oare cum o descrisese Jordan cândva? – nouă şi neatinsă. Voia să fie neatinsă pentru el, în acea noapte.

— De ce nu vii să mi te alături? îl invită ea, răguşită.

— Ce?

— Ea înghiţi în sec.

— Am spus de ce nu vii lângă mine?

De această dată, vorbi mai tare. Tăcerea care întâmpină invitaţia ei, de cealaltă parte a uşii, o făcu nervoasă.

Brusc, uşa se dădu în lături şi un Jordan complet gol păşi sub duş, lângă ea.

— Credeam că n-o să mă întrebi niciodată! Nu-şi dezlipi privirea de a ei când îi luă săpunul din mână şi începu s-o spele… A fost un adevărat purgatoriu să stau de cealaltă parte a acestei uşi de sticlă, să-ţi văd conturul trupului şi să nu te pot atinge!

El arăta splendid. Îl văzuse în costum de baie de zeci de ori şi ştiuse întotdeauna cât de frumos era construit. Dar fără acel mic articol de îmbrăcăminte era şi mai masculin.

— Nu eşti curios să afli de ce eram atât de supărată mai devreme?

Vocea ei era răguşită, trupul îi ardea când o atingea,

picioarele tremurându-i când o săpunea între coapse.

— Bineînţeles că sunt.

— Şi? îl îndemnă ea nerăbdătoare când el nu spuse nimic.

— Să-mi spui „nu”? o ironiză el.

— Nu.

— Willow, vrei să-mi spui despre asta? o cercetă el blând.

— Nu, oftă ea chinuit.

— *Mă* vrei?

— A… aşa cred.

Nu-i putea întâlni privirea, siguranţa ei fiind anihilată de modul direct în care o întrebase.

— Willow, îi ridică el bărbia, privind-o drept în ochi. Chiar dacă suntem împreună în acest fel, nu înseamnă că trebuie să ajungem la altceva, o asigură el. Eu mă bucur doar să te ating.

— Este destul? se încruntă ea.

— Dacă tu spui aşa, este, încuviinţă el din cap.

Ea înghiţi în sec.

— Nu vreau să crezi că mă joc cu tine.

— Ştiu asta, o mângâie el pe obraz.

— Russell mi-a spus ce ţi-a făcut Claudia… se întrerupse când faţa lui se întunecă… A făcut-o ca să-mi arate de ce m-ai dispreţuit în toţi aceşti ani, îi explică ea în grabă.

— Eu nu te dispreţuiesc, scutură Jordan din cap; Willow, Claudia a fost cu mult timp în urmă…

— Dar ceea ce ţi-a făcut, te-a influenţat în ceea ce-ai simţit faţă de mine.

— Da, încuviinţă el cu asprime. Dar în aceste ultime câteva zile am ajuns să realizez că nu eşti nici pe departe ca ea. Faptul că ai avut copilul ar fi trebuit să-mi spună asta. Există moduri de a te descotorosi de un copil după ce tatăl te ia în căsătorie. Şi mercenara care am crezut că eşti n-ar fi avut niciodată grijă de Dani aşa cum ai avut tu.

— Întotdeauna am dorit-o pe Dani, spuse ea mişcată.

Jordan încuviinţă din cap.

— Şi într-o zi vreau să-mi spui totul despre căsătoria ta cu Russell. Dar nu în noaptea aceasta, hotărî el. Nu cred că mai poţi îndura aşa ceva.

— Cr… cred că aş vrea să faci dragoste cu mine acum, Jordan, îl privi ea sfioasă.

Ochii lui fură copleşiţi de plăcere, ca apoi să-şi recapete repede controlul.

— N-ai nicio obiecţie…

— Te *doresc*, spuse ea, exasperată.

El zâmbi la reacţia ei.

— Nu-i nevoie să te înfurii!

Această tachinare drăgăstoasă nu fusese niciodată parte a căsătoriei sale cu Russell şi reacţionă ca un copil la frumuseţea unei flori sau moliciunea unei pisicuţe, înflorind în faţa ochilor lui când ridică timid capul spre el.

— Rândul meu.

Vocea lui era răguşită când ridică faţa ca să-i întindă săpunul, iar ochii foarte negri.

— Catifea, murmură Willow, minunându-se.

— Încă nu m-ai atins, glumi el.

— M-am referit la ochii tăi, îl certă ea, roşindu-se toată.

— Oh, dădu el glumeţ din cap.

Cum putuse crede vreodată că acest bărbat era rece şi arogant? Era cel mai minunat om pe care-l cunoscuse – amabil, înţelegător şi, mai presus de toate, blând.

El stătu complet nemişcat când îl săpuni încet peste tot, tremurând puţin când îi atinse unele locuri, în cele din urmă trăgând-o spre el cu un geamăt.

— Hai în pat, Willow, o grăbi el.

Cu toată graba, îşi luă timp să-i şteargă trupul încet, din creştet până în tălpi, dar nu avu răbdare ca ea să facă la fel cu el, luându-i prosopul.

Când se întinseră pe pat, Willow fu cuprinsă de o nervozitate pe care n-o mai cunoscuse, ca şi cum era prima dată când un bărbat făcea dragoste cu ea. Crezuse că nu va avea importanţă dacă Jordan va fi dezamăgit de ea ca parteneră de pat, dar acum îşi dădu seama că avea

importanţă – voia ca el să descopere plăcerea în braţele ei. Dar nu ştia cum să i-o ofere, nu în felul cum dorea ea.

Jordan o simţi că tremură lângă el.

— Relaxează-te, Willow, o linişti el. Nu trebuie să fie acum, avem toată noaptea.

Aşteptarea nu va schimba nimic, o ştia de acum, şi plăcerea pe care o cunoştea în braţele lui dispăru repede când se gândi la ce urma. Fusese o proastă să creadă că va putea simţi altfel cu Jordan!

— Willow? o îmboldi el, încruntându-se la ea. Scumpo, ce este?

Scumpo era un cuvânt pentru amanţi.

— Nu te iubesc, Jordan, îi spuse ea de-a dreptul.

— Ştiu asta, încuviinţă el încet. Dar ai nevoie de mine.

Era dezamăgită de uşurinţa cu care acceptase negarea ei.

— Credeam că…

— E-n regulă, Willow, o linişti el. Ţi-am spus, nimic nu trebuie să se întâmple. O să dormim doar împreună, aşa… îi puse capul pe umărul lui, şi o înconjură cu braţele.

Îl privi nesigură. Putea să facă asta, să renunţe când cu câteva secunde în urmă trupul lui se încordase spre al ei, în excitare completă? Russell n-ar fi făcut-o niciodată, dar Jordan…

Pe obrajii ei alunecară lacrimi.

Jordan se întoarse uşor când o simţi tresărind.

— Te rog, nu plânge din nou, gemu el. N-aş mai putea suporta!

Dar ea nu se putea opri, îngropându-şi faţa la pieptul lui şi udându-i pielea.

— Willow, nu! Te rog, iubito… Risipi o ploaie de sărutări pe ochii, sprâncenele, obrajii ei. Te rod, Willow, gemu el înainte de a pune cu ardoare stăpânire pe gura ei.

Singura realitate era gura lui peste a ei şi-i întoarse sărutul cu pasiune fierbinte, arcuindu-se spre el.

Una din mâinile lui, acele mâini frumoase, urcă pe trupul ei pentru a-i cuprinde sânul. Fu cuprinsă de fiori

când îi mângâie uşor sfârcul tare.

După naşterea lui Dani, ea nu mai fusese în stare să suporte atingerea lui Russell pe sâni, dar reacţia ei faţă de mângâierea lui Jordan o făcu să-şi piardă capul.

Spatele lui era tare şi musculos, şi totuşi pielea îi era moale ca mătasea când se agăţă de el, focul din trupul ei devenind o flacără când simţi cum o pătrunde. Fără să ştie ce i se întâmplă, şoldurile i se ridicară instinctiv să-l întâmpine, intrând în ritm cu el, alergând amândoi spre momentul plăcerii maxime.

Trupul încă îi dogorea de plăcere, chiar şi după ce intensitatea căldurii îi fusese potolită. Se agăţă de umărul lui Jordan, dorind să rămână astfel pentru totdeauna.

— Mulţumesc, murmură Jordan lângă gâtul ei, trupurile lor lucind de sudoare.

— Îmi mulţumeşti? întrebă ea, simţind că ea ar trebui să îngenuncheze şi să-i mulţumească pentru minunatul dar pe care tocmai i-l făcuse.

O privi cu ochi senzuali, somnoroşi, o şuviţă de păr căzându-i pe frunte.

— Te-am dorit atât de mult, încuviinţă el răguşit. Ai fost mult mai mult decât îndrăzneam să sper.

— Am fost? înghiţi ea în sec.

El se ridică într-un cot, să-i privească faţa îmbujorată.

— Mi-am pierdut complet controlul.

— Nu ţi se întâmplă în mod normal, când faci dragoste? clipi Willow către el.

Gura lui se strâmbă.

— Nu, de câţiva ani încoace, admise el sec.

— Nu… de la Claudia? îl cercetă ea ezitând, întrebându-se dacă în fond o iubise pe acea femeie.

Ochii lui Jordan se îngustară.

— Nu din cauză că am iubit-o, negă el, ci pentru că mi-a arătat ce ordinare pot fi femeile. Când ţi-a spus Russell despre ea?

— Azi după-amiază.

Vocea ei era răguşită, trupurile încă îmbrăţişate. Asta era ceva nou

— Ea şi Russell întotdeauna se îndepărtau instantaneu după ce făceau dragoste.

— De ce? se încruntă Jordan.

— De ce? repetă ea, ridicându-şi şocată pleoapele şi uitându-se ruşinată la faţa bărbatului care era amantul ei şi al cărui trup era încă unit cu al ei. Ca asta să nu se poată întâmpla, presupun.

— El încă te doreşte, realiză Jordan posomorât. Şi tu? o cercetă el cu asprime.

— Mă întrebi *asta*? Acum? întrebă ea îndurerată.

Faţa lui se îmblânzi la durerea din ochii ei.

— Îmi pare rău.

— Adevărat? Singura ei apărare era frica. Apoi mă vei întreba care din voi doi este mai bun amant!

Ochii lui sticleau periculos înainte de a-şi masca repede emoţiile.

— N-aş întreba niciodată o femeie aşa ceva! ripostă el cu răceală.

Mândria el fu recunoscătoare pentru asta, fiindcă răspunsul era prea umilitor.

— Credeam că poate rivalitatea care a existat întotdeauna între voi doi…

— Nu există nicio rivalitate, scrâşni Jordan. Cu excepţia poate, în mintea lui Russell. Şi n-aş vrea să discut despre fostul tău soţ în acest moment! îşi aplecă el faţa pentru a-i lua gura în stăpânire cu duritate.

Willow crezuse că provocase violenţă în el, şi deşi era o emoţie de care se temea, era una pe care o înţelegea. Dar deşi actul de dragoste al lui Jordan fu agresiv, era accentuat de tandreţe şi simţurile ei primiră o altă surpriză când se trezi că răspunde la ferocitatea lui cu o violenţă proprie, unghiile înfigându-i-se în spatele lui când îl înconjură cu picioarele, culmea plăcerii fiind mai intensă de data aceasta.

— Doamne, ce rău îmi pare! îşi îngropă el faţa la gâtul ei, trupul încă tremurându-i. N-am vrut să mă pierd cu firea.

— Eu m-am pierdut cu tine, recunoscu ea,

gânditoare. Am fost jignită de ceea ce ai spus.

Jordan oftă adânc.

— N-am nicio scuză pentru ce am făcut.

— Ce ai făcut? se încruntă ea.

— Am făcut dragoste cu tine furios, spuse el dezgustat de sine.

Oh nu, era expertă în ceea ce se spune dragoste cu furie, iar el nu făcuse asta.

Jordan s-ar fi putut să fie furios pe ea, dar nimic nu putea şterge tandreţea care era o parte fundamentală a lui şi care ieşise atât de mult în evidenţă când făcuse dragoste cu ea.

— Jordan… Îl mângâie pe păr, vrând atât de mult să rămână cu el în acest fel şi ştiind totuşi că aveau doar noaptea asta. Ne-au mai rămas puţine ore până dimineaţă…

În ochii lui se aprinse dorinţa.

— Să ştii că nu este adevărat ce spun femeile despre bărbaţi… că sunt nişte atleţi sexuali, rosti el tărăgănat.

— Nu? îl ironiză ea, simţind cum dorinţa lui revine. Poate că nu toţi bărbaţii, încuviinţă ea răguşit. Atunci, eu trebuie să fiu una dintre norocoasele care a găsit unul!

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu mi s-a mai întâmplat înainte? râse el.

— Ce anume?

— Nici intensitatea, nici felul în care te doresc din nou.

Willow îi privi ochii calzi şi sinceri, înecându-se în moliciunea lor.

— Da.

— Asta nu mi s-a mai întâmplat! gemu el, înainte ca dragostea pătimaşă să pună din nou stăpânire pe ei.

Willow era epuizată de lipsa de somn când se aşeză la masă pentru micul dejun, în faţa lui Jordan, la ora şase dimineaţa. El o hrănea cu omletă, pâine prăjită şi cafea foarte tare. Amândoi aveau nevoie de asta, după puţinul somn din ultimele câteva ore.

Ea era puţin intimidată după noaptea de dragoste pe

care o trăiseră. Nici nu visase că există o astfel de plăcere senzuală ca cea pe care i-o arătase Jordan, nu o dată sau de două ori, ci de mai multe ori. Niciodată nu cunoscuse aşa ceva cu Russell şi era bucuroasă că Jordan fusese cel care-i arătase paradisul chiar dacă doar pentru o noapte…

Dar nu se va gândi încă la sfârşit – încă mai avea câteva minute cu el înainte de a se întâlni cu Barbara şi cu Dani la hotel, unde se pregăteau să prindă zborul spre Londra.

— S-ar putea să sune banal… Vocea lui era uşor răguşită, dar noaptea trecută a fost minunată.

— Da.

— Niciodată nu mi s-a mai întâmplat, adăugă el răguşit, cu ochi tandrii! Atât de firesc… atât de incredibil.

— Nu.

— Ţie ţi s-a mai întâmplat?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate. Oare această perfecţiune se întâmplă doar o dată în viaţă?

— Îmi dau seama că nu este timpul acum, oftă Jordan, dar ar trebui să vorbim despre Rus…

— După cum ai spus, nu este momentul.

Privirea ei deveni brusc evazivă, iar senzaţia de mulţumire i se spulberă.

— Îmi pare rău… îi prinse mâna peste masă… Asta poate aştepta. Va trebui să aştepte până ne întâlnim la Londra, în weekendul următor. Mâine noapte. Trebuie să-mi fac simţită prezenţa la serviciu, în timpul zilei.

— Noaptea trecută a fost… Willow îşi umezi buzele. A fost foarte bine, dar nu se poate repeta, scutură ea din cap cu hotărâre.

— Înţeleg că poate fi stingheritor pentru Dani, încuviinţă el din cap. Dar ea mă acceptă ca pe unchiul ei şi putem fi discreţi când suntem cu ea.

— Nu se pune problema asta…

— Willow, înţeleg că parada de modă înseamnă mult pentru tine…

— Nu-i vorba despre asta, îl contrazise ea scurt, fără a fi acordat niciun gând acestui eveniment în ultimele ore.

Jordan, noaptea trecută a fost ce a fost.

— Ce a fost? repetă el rar, cu trupul încordat.

— Începutul şi sfârşitul legăturii noastre, îi explică ea repede. Nu poate fi mai mult.

— De ce naiba nu? scrâşni din dinţi, Jordan St. James, pe care-l ştiuse întotdeauna, cu aroganţa întipărită pe trăsăturile aspre. Nu vreau doar o noapte!

Nici ea nu voise. Noaptea trecută, cu Jordan, descoperise toate bucuriile de a fi femeie. Tânjea să cunoască acea bucurie mereu şi mereu cu el, şi nu-i era uşor să renunţe.

— Jordan, n-a fost doar ceva vulgar între noi, spuse ea. A fost o minunată noapte de dragoste între doi oameni care s-au dorit unul pe altul.

— Atunci, de ce trebuie să se sfârşească dacă a fost atât de bine? Eu încă te doresc şi ştiu că şi tu mă doreşti.

Nu exista nicio îndoială în privinţa asta, atâta timp cât se înfiora de dorinţă de fiecare dată când o atingea.

— Avem vieţi diferite, Jordan…

— Ducem vieţi care ar putea fi ideale pentru a ne vedea unul pe celălalt. Amândoi suntem prinşi cu activităţile noastre în timpul săptămânii şi weekendul poate fi momentul să fim împreună.

— Îmi petrec weekendurile cu Dani – este un timp special pentru noi.

— Sunt sigur că nu-i va păsa dacă mă alătur şi eu, ripostă el.

— *Mie* îmi va păsa, îi spuse ea, hotărât. Jordan, ce vrei de la mine?

— Adevărul, o privi el cu ochii mijiţi. Nu te-am întrebat noaptea trecută, dar te întreb acum.

Willow îşi umezi buzele.

— Ce?

— Ce s-a întâmplat de te-ai supărat noaptea trecută?

Ea dădu din umeri cu indiferenţă voită.

— Nu mai are importanţă.

— A fost destul de important pentru tine ca să te facă să vii la mine!

— Ce anume? i-o tăie ea. Întotdeauna este aşa de… greu pentru o femeie să se răzgândească fără să pară că… îl privi pe furiş, dorind ca el să creadă că asta era tot ce se întâmplase.

— Îmi spui ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Îţi spun că m-am răzgândit în privinţa ta, încuviinţă ea brusc din cap.

El o privi cercetător câteva minute înainte de a se ridica în picioare.

— De ce nu, în fond este prerogativul unei femei, rosti el.

Willow îl privi precaută, dar nu găsi decât o acceptare politicoasă a explicaţiei sale. Avea încredere în această politeţe aşa cum avea încredere în Russell – adică deloc!

— Jordan…

— Trebuie să pleci acum, dacă vrei să prinzi avionul, îi reaminti el.

— Dar… se întrerupse când o împinse spre uşă. Jordan, să-ţi iasă din cap să-mi faci vizite-surpriză în viitor, pentru că…

N-am de gând să pătrund în acest fel. În afară de asta, adăugă el încruntându-se, un gentleman n-ar trebui să forţeze niciodată o femeie să-şi schimbe părerea odată ce a ajuns la o hotărâre.

În drumul către hotel neliniştea ei spori, continuă şi în timpul zborului spre Londra şi chiar atunci când ea şi cu Dani ieşiră să cumpere de mâncare, mai târziu în acea dimineaţă, se simţi dominată de anxietate. În cele din urmă, Jordan acceptase prea uşor faptul că nu mai voia să-l vadă – fusese prea binevoitor. Avea presentimentul, totuşi, că-l va vedea pe Jordan foarte curând. Se temea să se gândească la reacţia lui Russell faţă de vărul lui când va auzi că o caută la Londra!

Totuşi, nu credea să-l vadă pe Jordan, chiar atât de repede!

— Bine, bine, mormăi ea, când se grăbi să răspundă la uşă, înnodându-şi cordonul de la halat.

Oamenii n-ar trebui să sune la unsprezece noaptea la uşă!

Dacă Jordan se arătase prietenos şi relaxat ultima dată când îl văzuse, acum arăta contrariul, costumul lui negru boţit, părul căzându-i peste frunte, expresia fiind una de nerăbdare furioasă.

— Jordan… Se sprijini ea neputincioasă de tocul uşii. Credeam că ne-am înţeles că…

— Asta a fost înainte.

El îşi croi drum înăuntru, ochii îngustându-i-se supăraţi spre Barbara care veni somnoroasă în salon, după ce hotărâseră să se culce devreme după ziua lungă pe care o avuseseră. Dându-şi seama, Barbara se scuză şi părăsi în grabă încăperea.

Willow îl urmă agitată pe Jordan în salon, simţindu-se foarte tânără şi vulnerabilă cu părul încâlcit şi faţa lipsită de machiaj.

— Înainte de ce? întrebă ea iritată.

Jordan o privi cu ochi severi şi maxilarele încleştate.

— Noaptea trecută nu te-am forţat să-mi răspunzi. În această dimineaţă te-am întrebat, acum îţi *pretind*, tună el.

Ea îşi încleştă mâinile în faţă.

— Ţi-am dat răspunsul…

— Mi-ai dat *un* răspuns, scrâşni el. Nu cel corect, din nefericire.

— Jordan…

— Mulţumesc pentru invitaţie, apropo. Deşi credeam că o voi primi personal, adăugă el posomorât, un muşchi zbătându-i-se în obraz.

Ea scutură din cap.

— Nu te-am invitat aici. Ţi-am spus…

— Nu acea invitaţie, scrâşni el nerăbdător. Deşi invitaţia lui Russell m-a lămurit mai deplin de ce ai hotărât că noaptea trecută a fost destul pentru noi.

Willow simţi că i se taie răsuflarea.

— Invitaţia lui Russell?

— Nu te preface aşa de supărată, fiindcă secretul tău este dezvăluit. Russell vrea să invite toată familia la nuntă,

săptămâna viitoare. În fond, am ratat-o cu toţii pe prima! spuse el cu dispreţ.

Ea rămase imună la insulta lui, doar o parte a acuzaţiei interesând-o cu adevărat.

— Russell a spus că nunta este săptămâna viitoare?

— Să nu-mi spui că nu ştii! spuse Jordan cu răceală.

Săptămâna viitoare. Era presupus să devin din nou soţia lui

Russell. *Săptămâna viitoare*, când ea îl iubea pe bărbatul care stătea furios în faţa ei.

Capitolul 8

Furia lui Jordan se potoli când văzu nedumerirea din ochii ei.

— Nu ştiai? întrebă el nesigur. Dar este o prostie, adăugă dezgustat de sine. Bineînţeles că ştiai despre propria nuntă!

Săptămâna viitoare. Nu părea posibil. Russell spusese curând, dar nu se aşteptase… Nu se putea mărita cu Russell acum. Fusese destul de greu de presupus, înainte de a-şi petrece noaptea în braţele lui Jordan, înainte de a-şi da seama că este îndrăgostită de el – acum îi era imposibil.

— Spune ceva, Willow, o îmboldi Jordan. Orice. Chiar dacă îmi spui că este adevărat!

Russell nu-i dădea nicio şansă să se răzgândească dacă spusese familiei, dar ea nu putea face asta, nu putea să îndure să se mărite cu el din nou.

— Care a fost reacţia Simonei şi a lui David la aflarea veştii? se interesă ea cu răsuflarea tăiată.

Faţa lui Jordan se înăspri.

— Dar reacţia mea? i-o tăie el. Amândoi am petrecut toată noaptea făcând dragoste şi apoi, înainte ca el şi cu Gemma să plece în această după-amiază, Russell a anunţat calm că urmează ca voi doi să vă căsătoriţi!

Ea înghiţi în sec.

— Russell a părăsit insula în această după-amiază?

— Willow, noaptea trecută a însemnat atât de puţin pentru tine încât ignori faptul că sunt furios, uimit… şi

rănit îngrozitor!… Se strâmbă când îl privi buimăcită… Ţi-am spus că am început să ţin la tine, rosti el pe un ton tăios. Ei bine, fiind împreună noaptea trecută, m-a asigurat de acest lucru.

Oare însemna că şi el se îndrăgostise de ea? Oh, Doamne, măcar dacă… Dar n-ar duce la nimic în afară de chin pentru amândoi, dacă o iubea. Existau puţine şanse să-l convingă pe Russell să se răzgândească în privinţa recăsătoriei şi chiar dacă ar face-o, n-ar permite niciodată un alt bărbat în viaţa ei, mai ales pe Jordan.

— Când a plecat exact Russell? ignoră ea durerea din ochii căprui catifelaţi, simţindu-şi inima zdrobită.

— Cu zborul de seară. Eu mi-am închiriat propriul meu avion, se răsti el. Aveam nevoie să aud din gura ta că este adevărat ceea ce a spus Russell, se încruntă Jordan. Cred că acum am răspunsul. Dar de ce, Willow? scutură din cap. Nu-l iubeşti…

— Jordan, cred că asta este între Russell şi mine, rosti ea agresiv.

— Noaptea trecută nu-mi dă drepturi deloc? se îngustară ochii lui.

Se întoarse cu spatele la el.

— Niciunul.

El pufni, dezgustat.

— Deci, pentru tine a fost o ultimă escapadă înainte de a cădea din nou în jugul căsniciei?

Willow se îngălbeni la cruzimea lui deliberată.

— Ceva de genul acesta, îi răspunse cu amărăciune.

El rosti dintr-o răsuflare:

— Şi ce crezi că va simţi Russell despre logodnica lui venind în patul meu? o privi el cu dispreţ, cu mâinile strânse pumn.

— Intenţionezi să-i spui despre asta?

— Nu, răspunse el cu ură. Eu sunt şi mai îngrijorat să nu se afle cum m-am făcut de râs cu o căţea ca tine, decât eşti tu să afle lumea cum te-ai comportat!

— Jordan! strigătul ei înăbuşit îl opri la uşă, furia rece din ochii lui făcând-o să se înfioare… Vreau să ştii

că… eu îmi voi aminti întotdeauna noaptea trecută.

Furia scânteia în adâncul ochilor căprui.

— Crede-mă, şi eu îmi voi aminti!

Chiar şi în supărarea lui, el îşi aminti că era un copil care dormea în casă, închizând uşa încet când plecă. Imediat ce clanţa se închise, Willow se prăbuşi la podea plângând.

— N-o să te ajute la nimic, o ridică repede în picioare Barbara, aşezând-o cu blândeţe într-un fotoliu.

Ochii ei erau ca nişte smaralde ude când se uită în sus.

— Ai auzit?

— În majoritate, recunoscu prietena ei, gânditoare. Părea destul de furios când a sosit, aşa că eu… Doar n-ai de gând să treci cu adevărat prin această nuntă, nu-i aşa? se încruntă îngrijorată Barbara

— Asta vrea Russell.

— Şi tu asta vrei? o îmboldi Barbara, iritată. Dacă nu mă înşel, există domnul Jordan St. James.

Cele două nu discutaseră absenţa de la hotel din noaptea trecută, deşi din privirile Barbarei când se interesase în această dimineaţă, îşi dăduse seama că cealaltă femeie ghicise ce se întâmplase în timpul acelor ore.

— Istoria a dovedit de nenumărate ori că nu este posibil să ai întotdeauna ceea ce doreşti!

— Nu fi neserioasă, i-o tăie scurt Barbara, mai ales când ştii la ce mă refer. Am dreptate în presupunerea că niciunul din voi doi n-a dormit singur azi-noapte? îşi înălţă ea sprâncenele.

— N-am dormit deloc, se îmbujoră Willow.

— Şi în noaptea asta, el s-a comportat ca un bărbat foarte gelos.

— Un bărbat furios, o corectă ea. Crede că m-am folosit de el, noaptea trecută.

— Gelos, îşi menţinu Barbara părerea. Bărbaţii furioşi iau telefonul şi te fac de două parale – bărbaţii geloşi îşi fac acuzaţiile faţă în faţă. De asemenea,

închiriază avioane particulare, adaugă ea sec. Cred că Jordan St. James este îndrăgostit de tine.

— Sper că nu, tremură Willow.

— Willow, nu pot crede că intenţionezi să treci prin această recăsătorie, spuse Barbara, dezgustată.

— Nu pot, scuturǎ ea din cap. Nu după... se întrerupse, jenată. Nu pot trece pur şi simplu.

— Sigur că nu poţi, încuviinţă prietena ei. Deci, când urmează să-i spui lui Russell?

Nu se punea problema când, ci cum, şi amândouă ştiau asta. Russell încuviinţând cu blândeţe să-i accepte hotărârea, să-i spună că se îndrăgostise de Jordan – nici nu se punea în discuţie.

Willow cunoştea bine apartamentul lui Russell – era acelaşi pe care-l ocupase înainte de însurătoare. Nervozitatea ei era crescută din cauză că acesta era locul pe care-l alesese Russell pentru întâlnirea lor.

Îi telefonase la birou, la prima oră în această dimineaţă şi propusese să iasă în oraş şi să cineze pentru a discuta lucrurile. Când ea refuzase acea idee, sigură că niciunul dintre ei nu va mai avea chef de mâncare după ce îi va spune ce trebuia, el venise cu ideea să se întâlnească în apartamentul lui. Era o idee şi mai proastă decât cea cu cina, dar cel puţin era în particular.

Niciodată nu-i plăcuse apartamentul, îl găsise nepotrivit mobilat, cu mobilă ultramodernă şi tablouri şi sculpturi de avangardă, într-o casă ce fusese construită în timpul reginei Victoria. Puţinul timp petrecut cu Russell acolo nu făcuse ca acel loc să-i fie drag.

Russell arăta zvelt şi atrăgător când deschise uşa la soneria ei, îmbrăcat în blugi şi un pulover în tonuri de albastru, care făceau ca ochii lui să pară mai închişi, cu o expresie de aşteptare copilăroasă pe faţă.

— Îţi dai seama că este prima oară când faci o mişcare să mă vezi, după o perioadă foarte lungă?

Deschise larg uşa, o invită aplecându-se s-o sărute pe obraz când trecu pe lângă el. Willow tresări, neplăcut impresionată de această familiaritate, şi-şi încleştă mâinile

pe poşetă, rochia ei roşie făcând o pată de culoare în această sobrietate.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut? se oferi el.

— Russell, de ce ai spus familiei tale că ne căsătorim săptămâna viitoare? veni ea drept la obiect, neavând timp pentru politeţuri.

Ochii lui se îngustară.

— Întregii mele familii, Willow? întrebă el uşor. Sau doar lui Jordan?

— Ce vrei să spui? înţepeni ea.

— Regret, rosti el fără sinceritate. Credeam că Jordan este cel care te-a pus la curent, o ironiză el.

Gura ei se strânse.

— Dani a telefonat părinţilor tăi azi-dimineaţă. Atunci, Simone mi-a menţionat asta.

Era adevărat, deşi omisese să-i spună că Jordan „menţionase” asta, întâi!

— Şi am spus că tu chiar pari bună pentru ea acum, o zeflemisi Russell, turnându-şi un whisky.

Simone fusese cordială în legătură cu recăsătoria, părând să presupună că vederea lui Russell cu o altă femeie o vă făcea pe Willow să-şi vină în fire. Singura dată când fusese la fel, fusese atunci când avusese curajul să-l părăsească şi apoi mai târziu să divorţeze!

— Că sunt preferată Gemmei Laird nu mă încântă în mod deosebit, îl repezi ea.

Russell dădu din umeri.

— Ea mi-a dat întotdeauna ceea ce tu n-ai vrut.

Willow păli la această acuzaţie.

— Nu am putut, îl corectă ea.

— Nici măcar n-ai încercat, se întunecă el la faţă.

— Am făcut ce am putut mai bine, răsuflă ea tulburată.

— Da, o luă el în râs. Şi amândoi ştim cât de bine a fost.

Willow înghiţi în sec.

— Nu va fi diferit a doua oară.

— Nu?

Ea îl privi cu precauţie, simţindu-i ameninţarea din voce.

— Nu, afirmă ea încet.

— Nici măcar acum când ştii ce-ai pierdut în toţi aceşti ani? scrâşni el ironic.

Lui Willow i se opri respiraţia.

— Habar n-am…

— Jordan! se răsti el plin de ură. Arăta de parcă cineva i-ar fi dat un pumn când i-am anunţat nunta noastră, spuse el cu satisfacţie.

— Sunt sigură că te-ai înşelat, îl contrazise ea. Probabil era doar surprins.

— Surpriza l-a făcut să zboare până aici să te vadă, ieri? strigă Russell.

Răsuflarea ei se opri complet, deşi nu ştia de ce era aşa de şocată că Russell ştia de vizita vărului lui; deja recunoscuse că pusese să fie urmărită.

— Cred că ar trebui să-l întrebi pe Jordan despre asta, răspunse ea evaziv.

— Nu-i nevoie, o zeflemisi el. Ştiu deja motivul.

— Ştii? Ochii se măriră ei de teamă.

— Eşti sigură că nu vrei ceva de băut? se oferi amabil Russell.

— Nu, se răsti ea. Ştii că urăsc aceste jocuri pe care îţi place să le joci.

El îşi ridică sprâncenele la vehemenţa ei.

— Ai prefera să-ţi arăt cum mă simt că ţi-ai petrecut noaptea cu Jordan? spuse el mieros. Încercam să discut asta într-un mod civilizat şi controlat, ceva ce ai spus întotdeauna că mi-a lipsit. Dacă ai prefera adevăratele mele simţăminte despre asta… dădu din umerii lui laţi.

— Cred că voi bea ceva, până la urmă.

Willow se prăbuşi pe un scaun. El *ştia* că se culcase cu Jordan!

— M-am gândit că o să vrei, spuse el turnând un pahar de whisky şi adăugând apă, aşa cum ştia că preferă. Mai bine? o ironiză el după ce luă o înghiţitură.

— Tu… îşi limpezi vocea, înghiţind cu dificultate. Ştii

despre Jordan şi mine?

— Da.

Ea inspiră chinuit.

— Cum?

— În acelaşi fel în care am ştiut întotdeauna ce faci, răspunse el cu o voce de gheaţă.

Nu-i trecuse prin cap că Russell ar urmări-o cât timp era la Jersey, vizitându-i părinţii, crezând că prezenţa lui acolo va fi suficientă pentru a-i satisface curiozitatea de această dată. Ar fi trebuit să ştie mai bine.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu asta? îl privi ea neliniştită.

— Nimic.

— Nimic? repetă ea încruntându-se, nefiind în stare să creadă că va accepta cu atâta calm faptul că se culcase cu un alt bărbat.

El înclină brusc din cap.

— Atâta timp cât am promisiunea ta că nu se va mai întâmpla din nou.

— Nu se va mai întâmpla, spuse ea cu certitudine, sigură că Jordan nu se va mai apropia de ea după ziua de ieri.

— Nu încuviinţa atât de repede, Willow, o ironiză Russell, aşa cum stătea relaxat, în faţa căminului care încălzea spaţioasa încăpere. N-am terminat, explică el cu tărie. Vreau cuvântul tău că nu-i vei mai permite lui Jordan să te atingă. Dar vreau să ştiu şi dacă îţi place să te culci cu el.

Ea se ridică agitată în picioare.

— Nu trebuie să-ţi spun asta ţie! izbucni ea.

— Nu?

— Nu.

— Am auzit că este un amant foarte iscusit, scrâşni Russell din dinţi, îngustându-şi ochii.

Ea dădu capul pe spate, sfidătoare.

— N-am de unde să ştiu. N-am cu cine să-l compar… Ştia că ajunsese prea departe cu această ironie când faţa lui se îngălbeni şi mâinile i se strânseră în pumni… Russell,

nu am vrut să spun că…

— Ai ştiut exact ce ai spus, o repezi el cu răutate. Dar eu n-am fost aşa cu nicio altă femeie în afară de tine. Tu mă aduci în pragul nebuniei!

Putea crede asta, ştia că există ceva la ea care îl afectează pe Russell într-un fel care-l făcea total nerezonabil, cerând din partea ei o subjugare totală din toate punctele de vedere. Asta o înfricoşase şi apoi o terorizase în toţi aceşti ani din urmă.

— Nu suntem buni unul pentru celălalt, Russell, spuse ea încet.

— Deci ţi-a plăcut cum face Jordan dragoste! o acuză el.

— Russell…

— De ce el şi nu eu? o prinse el cu duritate şi-şi apăsă gura peste a ei, cerând de la ea un răspuns, unul pe care ştia că nu-l va obţine niciodată.

Orele cu Jordan făcuseră să crească dispreţul ei pentru mângâierile lui Russell şi simţi că i se face rău când sărutul lui continua şi tot continua, Russell fiind ferm hotărât să primească un răspuns de la ea înainte de a-i da drumul. În final, de disperare, îi întoarse sărutul, cu gura umflată şi ochii umeziţi de lacrimi, până când o îndepărtă cu violenţă.

— Îl iubeşti? întrebă el vârându-şi mâinile în buzunarele de la blugi.

După ce fusese forţată să îndure sălbăticia acestui bărbat, nu mai era sigură că putea să îndure aşa ceva, lingându-şi sângele de pe buzele pe care Russell i le muşcase.

— Nu ştiu, răspunse ea sincer, îndoindu-se de blândeţea actului de dragoste al lui Jordan, după atacul lui Russell asupra simţurilor ei.

— Ţi-am spus să stai departe de el, îi reaminti Russell cu răceală.

— Eu…

— Nu încerca să mă minţi, Willow, spuse el veninos. Ştiu că te-ai dus direct la el după ce ai fost de acord să te

recăsătoreşti cu mine.

— Nu mi-ai dat de ales! gemu ea. Nu s-a pus problema *să fiu de acord*

— Voiai să fii *întrebată*? Pieptul i se ridică şi scădea rapid din cauza respiraţiei furioase. Bine, Willow, te întreb – te măriţi cu mine?

— Despre asta am venit aici să vorbim, replică ea, precaută.

— Da? o îndemnă el printre dinţi, fără a-şi lua privirea furioasă de la faţa ei palidă.

Ea îşi umezi buzele cu vârful limbii, simţind cât de umflate erau de la sărutările lui.

— Precis niciunul dintre noi n-ar vrea să mai treacă prin acel iad, îl privi ea neliniştită.

— Asta înseamnă că răspunsul tău este nu? se interesă el blând, mult prea blând.

— Trebuie să fie acesta, Russell, spuse ea rugător. Am putea trăi în acel fel din nou. Noi…

— Înţeleg, încuviinţă el brusc.

Ea clipi în faţa calmului lui şi-l privi cercetător.

— Înţelegi?

— Da, dădu el din cap.

Willow respira greu, simţindu-se de parcă s-ar fi luptat cu un tigru

— Şi învinsese, pentru că tigrul decisese că *ea* era mai puternică!

— Vorbesc serios, Russell, nu mai pot fi soţia ta.

— Înţeleg.

Ea se încruntă, nedumerită. Se aşteptase să explodeze, s-o ameninţe; nu acest calm care nu-i plăcea.

— Nu sunt sigură că înţelegi, spuse ea precaută.

— Nu sunt tâmpit, Willow, se răsti el. Pot înţelege când o femeie îmi spune nu.

Ştia că putea înţelege asta, ceea ce nu acceptase de la ea înainte! Era un sentiment neliniştitor să creadă, după toţi aceşti ani, că o va lăsa să-şi trăiască restul vieţii în pace. Nu-i venea să creadă!

— Russell, ce soi de preţ intenţionezi să ceri pentru

asta? îl privi ea cu precauţie.

— Preţ? întrebă el.

— Da, preţ.

Se simţea atât de încordată încât credea că o s-o plesnească. Cu Russell exista întotdeauna un preţ pentru tot ce făcea.

El ridică din umeri.

— Nu te pot forţa să te recăsătoreşti cu mine.

— De ce nu? întrebă ea cu amărăciune. Aşa ai făcut prima oară.

— Este cumva o invitaţie să te las din nou însărcinată? se strâmbă el.

— Nu.

— Aşa gândeam şi eu… Se întoarse cu spatele, cu mâinile înfundate în buzunare… Se pare că asta este, atunci…

Ea îl observă, nesigură. Nu putea fi aşa uşor; spunându-i „nu” înainte, nu avusese niciun efect.

— Deci, nunta este anulată?

El înclină din cap.

— Tocmai asta am spus, nu?

Willow înghiţi în sec, abia respirând.

— Russell, nu vrei…

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi de aici, Willow, scrâşni el brusc, cu o faţă palidă. Ne-am spus tot ce era nevoie să ne spunem!

Ea merse clătinându-se spre uşă, uitându-se înapoi cu teamă înainte de a ieşi din apartament. Odată ajunsă afară, inspiră adânc, rezemându-se de uşă. Toată ziua îi fusese frică de această întâlnire şi acum se simţea curios de dezumflată. Şi nici pentru o clipă nu credea că acceptase calm hotărârea ei – îl cunoştea mult prea bine.

Nu era în dispoziţia unei confruntări când o întâlni pe Gemma Laird afară.

— Bună, o salută cealaltă femeie, rochia ei neagră mulată pe trup şi tocurile de la sandale făcând-o să pară mai înaltă şi mai zveltă. Ai fost să-l vezi pe Russell?

Era evident după rochie şi după direcţie că cealaltă

femeie urma să facă acelaşi lucru. Russell o invitase pe Willow în apartamentul lui în timp ce aranjase să se întâlnească şi cu Gemma acolo? N-avea niciun sens, nici chiar pentru Russell.

— Arăţi cam palidă, se încruntă cealaltă femeie. Te simţi bine?

— Bine.

Willow îşi înăbuşi senzaţia de uimire – nu fusese niciodată în stare să desluşească motivele lui Russell în orice făcea.

— Eşti sigură? insistă Gemma. Am putea merge undeva să bem o cafea.

— Nu, mulţumesc… N-avea niciun chef să discute despre Russell cu amanta lui. Sunt sigură că Russell trebuie să te aştepte.

Cealaltă femeie zâmbi.

— Şi n-ar trebui să-l fac să mă aştepte. Se întoarse să intre în clădire… A fost plăcut să te văd, Willow.

Gemma Laird era sau cea mai nesimţită femeie, sau cea mai mare târfă pe care o întâlnise Willow, şi nu putea să se hotărască în care din aceste două categorii s-o încadreze!

— Cum a mers? vru să ştie Barbara, imediat ce Willow intră în casă.

— Surprinzător de bine. Dani?

Îşi puse obosită geanta pe masă, îşi scoase pantofii, o cută gânditoare apărându-i între sprâncene.

— Nu s-a trezit de când ai plecat tu, o asigură Barbara. Dacă întâlnirea cu Russell a decurs atât de bine, de ce pari aşa de îngrijorată? întrebă ea.

— Nu sunt sigură, răspunse ea încet. Cu excepţia… se întrerupse.

— Da? o îndemnă prietena ei.

Willow scutură din cap.

— Poate că recăsătoria a fost doar un moft din partea lui, oftă ea.

— A părut un moft? întrebă sec Barbara.

— Nu, se cutremură ea. Şi… ştie despre noaptea pe

care am petrecut-o cu Jordan, recunoscu ea îngrijorată.

— Cum… aha, persoana care te urmăreşte, realiză prietena ei. Poate ar trebui să facem nişte cercetări să descoperim cine este, se încruntă ea.

— Asta nu l-ar opri pe Russell, spuse Willow.

— Probabil că nu, încuviinţă Barbara, dar este o violare a intimităţii.

— Nu am avut un moment de intimitate de când l-am cunoscut pe Russell acum şase ani.

— Atunci este timpul s-o ai, decise cu fermitate prietena ei.

Willow ştia la fel de bine ca şi Barbara, că niciuna dintre ele nu era îngrijorată de persoana pe care Russell o angajase s-o urmărească, ci acceptarea cu calm a refuzului ei de către Russell le neliniştea pe ambele.

Chiar dacă ziua următoare era sâmbătă şi de obicei nu lucra în weekenduri, de această dată n-avea de ales. Fusese plecată patru zile şi încă mai erau multe de făcut pentru parada de modă care se zărea la orizont. Din fericire, era o zi însorită şi propunerea Barbarei ca ea şi Dani să meargă în parc fu întâmpinată cu entuziasm de către Dani.

— Să te îmbraci bine, o avertiză Willow pe nerăbdătoarea ei fiică. Afară este frig, în ciuda soarelui.

— Da, mami, îi făcu ea pe plac, o licărire ştrengărească apărându-i în ochi. Nu uita să vii la prânz să mănânci cu noi.

Avea două probe de făcut în această dimineaţă şi spera să nu-i ia mai mult de două ore. Era sigură că va termina la timp ca să prânzească împreună cu ele.

— Să fii fetiţă cuminte cu Barbara, încheie ea nasturii de la haina lui Dani

— Întotdeauna sunt, replică fetiţa şi-şi vârî încrezătoare mână în mâna Barbarei.

— Da, aşa este, aprobă Barbara. Să nu munciţi prea mult! se adresă lui Willow.

Era mai uşor de zis decât de făcut. Totul părea să conspire împotriva ei în această dimineaţă – găsi cu greu

un taxi pentru atelierul ei, apoi unul dintre modele întârzie şi celălalt model rupse o rochie când o trase peste cap. Slavă Domnului că se întâmpla doar o dată pe an – n-ar putea suporta mai mult.

— Putem pleca, acum? oftă Shirlee în cele din urmă. Mă întâlnesc cu cineva să mâncăm.

Era prânzul? Willow se uită repede la ceasul ei de mână. Unu fără zece. Ar fi trebuit să le întâlnească pe Barbara şi pe Dani cu douăzeci de minute în urmă!

— Să vă asiguraţi să veniţi devreme luni, le avertiză ea, pregătindu-se la repezeală să plece şi ea.

Era într-adevăr o zi frumoasă, soarele strălucind puternic, chiar dacă în aer se simţea o adiere rece de iarnă. Spera ca Barbara şi Dani să nu fi îngheţat aşteptând-o în parc. Dani era foarte predispusă la răceli în această perioadă a anului.

Se opri brusc când făcu colţul spre locul de întâlnire, văzând câţiva poliţişti cu Barbara, care gesticula agitată din mâini când vorbea.

Willow se făcu albă ca varul şi se grăbi spre ei, alergând când ajunse, inima bătându-i nebuneşte în piept.

Ochii Barbarei erau plini de lacrimi când se întoarse să se uite la ea, un firicel de sânge curgându-i la tâmplă.

— Dani? reuşi Willow să îngaime.

— A luat-o, Willow, exclamă Barbara. A luat-o pe Dani!

Capitolul 9

Willow văzuse astfel de lucruri la televizor, şi inima ei fusese cuprinsă de milă pentru părinţii copilului răpit, recunoscătoare că propria ei fiică era cuibărită în siguranţă în pat. Nu-şi dăduse seama niciodată cât de îngrozitor era să ştii că îţi fusese luat copilul, că nu puteai face nimic ca să-l capeţi înapoi.

Acelaşi doctor care veni acasă să examineze lovitura pe care Barbara o primise la cap, prescrise tranchilizante pentru Willow, dar ea refuză să ia ceva care i-ar fi amorţit simţurile. Dani fusese răpită şi intenţiona să fie conştientă până când o va avea înapoi. *Apoi*, va ceda nervos.

Poliţia ascultase, în timp ce ele le spuseră că tatăl lui Dani o luase, vrând o descriere completă a fetiţei, şi ce anume purta.

Nu fusese deloc greu s-o descrie pe Dani aşa cum arătase înainte de a ieşi în această dimineaţă, trăsăturile ei strengăreşti luminate de veselie, semănând cu un mic spiriduş cu pălărioară roşie şi mănuşi asortate, cu hanoracul ei bleumarin, blugi şi un pulover roşu pe dedesubt.

Barbara explicase că stătuseră pe o bancă aşteptând-o pe Willow, când fusese lovită din spate. Când îşi recăpătase cunoştinţa, Dani nu mai era.

— O s-o avem înapoi, o asigură Barbara pe Willow care era năucită, de îndată ce poliţia terminase cu întrebările şi plecase să sune la apartamentul lui Russell.

— O s-o avem? o privi Willow cu ochi înceţoşaţi, remarcând plasturele care acoperea rana de la tâmpla femeii. Oh, Barbara, n-ar fi trebuit să întârzii! N-ar fi trebuit să fiu deloc la muncă! Ce fel de mamă sunt ca să plec şi…

— Autoînvinuindu-te când n-ai de ce, nu ajută pe nimeni, spuse prietena ei. Eu aveam grijă de Dani, eu am fost cea care l-am lăsat pe Russell s-o ia.

— Nu l-ai lăsat, se uită Willow atent la rana celeilalte femei. N-ar fi trebuit s-o părăsesc pe Dani astăzi…

— Nu puteai şti ce urma să se întâmple, o linişti Barbara.

— Nu? spuse ea cu amărăciune, gândindu-se la fiorul pe care-l simţise când Russell fusese atât de calm seara trecută. Ar fi trebuit să ţină cont de acel presentiment, să stea cu Dani fiecare minut al zilei… Poliţia pare acum uşurată odată cea realizat că a fost o „dispută domestică”!

— Păi, el este tatăl lui Dani; puţin probabil să-i facă ceva rău.

Russell nu ridicase niciodată mâna asupra lui Dani, dar asta nu însemna că n-ar începe acum, dacă lucrurile nu decurg cum voia el.

— El…

— Willow, trebuie ca şi familia Stewart să ştie, îi întrerupse Barbara gândurile traumatizante.

Dani este nepoata lor.

Willow se ridică în picioare, măsurând camera în lung şi-n lat.

— Crezi că nu ştiu deja? S-ar putea ca Dani să fie acum cu ei!

Barbara se încruntă.

— Nu cred că Russell ar duce-o acolo.

De un lucru nu se îndoia niciuna dintre ele, Russell fusese cel care o lovise pe Barbara şi o luase pe Dani!

Plata la care se aşteptase Willow fusese brutală şi bruscă şi făcută asupra persoanei care fusese întotdeauna nevinovată şi nu greşise cu nimic – Dani. Dar Russell ştiuse întotdeauna că fetiţa era slăbiciunea ei şi tocmai acolo lovise.

— Poate că nu, încuviinţă ea, sigură că David, dacă nu Simone, n-ar face-o să treacă printr-un asemenea chin. Dar el o ţine undeva, ştiu asta!

— Da, fu de acord Barbara. Să sun la familia Stewart, sau o vei face tu?

Ea răsuflă cu greutate.

— Fă tu asta. Eu… eu nu pot vorbi cu ei acum. Dar să nu vorbeşti prea mult. S-ar putea ca Russell să încerce să telefoneze, pentru a mă anunţa condiţiile în care o va aduce pe Dani înapoi!

— A trebuit să amestec poliţia, îţi dai seama? se încruntă Barbara. Russell este imprevizibil.

— Am ştiut întotdeauna asta, se cutremură ea. Te rog, grăbeşte-te!

Se uită pe fereastră cât vorbi Barbara la telefon, neinteresată de conversaţie, urmărind cum o maşină se apropie de casă, un bărbat îşi plimbă câinele, doi adolescenţi chicotesc împreună – lumea îşi vedea de treabă în mod normal, în timp ce Dani îi fusese luată! Nu se îndoia că metoda lui Russell de a o lua îi va înfricoşa fiica – nu-şi cunoştea tatăl prea bine şi el o rănise pe draga ei Barbara. Spera doar ca Dani să nu-l înfurie.

— A răspuns doamna Stewart, spuse Barbara după ce închise telefonul. A devenit isterică în momentul când i-am spus că Dani a fost luată şi atunci a intervenit domnul St. James, domnul Stewart fiind plecat din oraş.

— Jordan? tremură Willow la menţionarea numelui lui.

— El a spus că vor veni aici în două ore, îi spuse prietena ei.

Nu crezuse că vor dori cu adevărat să vină şi nu era sigură că va putea coopera cu vreunul din ei.

— Oh, Barbara, dacă îi face vreun rău… se cutremură ea la acest gând.

— Nu-i va face, o asigură Barbara. Dacă ar face-o n-ar avea pentru ce negocia.

Căsătoria pentru întoarcerea lui Dani în siguranţă. Da, ştia că acesta va fi târgul pe care-l avea Russell în minte. Prima lor căsătorie fusese o succesiune de asemenea târguieli. Prima căsătorie? Acceptase deja faptul că va fi de acord cu tot ce-i va cere el? Ce altă alegere avea? îi spusese „nu” o dată, şi aceasta fusese reacţia lui.

Amândouă săriră în picioare, câteva minute mai târziu, când sună soneria. Willow se încruntă uluită când o văzu pe Gemma Laird la uşă. Doar dacă Russell nu trimisese un mesaj prin ea…

— Unde este? întrebă Willow cu tărie. Spune-mi sau vor…

— Am văzut poliţia, ezită Gemma Laird. S-a… s-a întâmplat ceva?

Uimirea ei era atât de sinceră, încât Willow ştiu că cealaltă femeie habar n-avea ce se petrece.

Se întoarse înapoi în salon să aştepte lângă telefon, ochii mărindu-i-se când o văzu pe Barbara aducând-o pe Gemma cu ea, câteva minute mai târziu.

— Nu am nicio dispoziţie pentru companie acum…

— Cred că ar trebui să auzi asta, rosti Barbara, uitându-se plină de speranţă la Gemma Laird.

Cealaltă femeie părea foarte stingherită.

— N-am ştiut, scutură ea din cap. Habar n-am avut.

Russell mi-a spus…

— Ştii unde este Dani? o sfredeli Willow cu privirea.

— Nu, spuse cu regret Gemma Laird. Habar n-aveam că a luat-o Russell, până acum. Dar eu… El mi-a spus că vrea să fii urmărită, ca să fie sigur că nu încerci să părăseşti ţara cu Dani.

— De ce aş vrea să părăsesc ţara cu ea? Eu am custodia ei… Tu *eşti* persoana pe care Russell a pus-o să mă urmărească? gâfâi ea.

Pe obrajii Gemmei apărură pete roşii.

— Da.

— Dar voi sunteţi amanţi, o acuză ea.

— Da, am devenit, recunoscu Gemma cu o voce tremurătoare. L-am… l-am iubit.

— Şi încă îl iubeşti? întrebă cu dezgust. Acum când ştii că îşi terorizează propriul copil ca să poată avea ceea ce doreşte cu adevărat: pe mine?

Gemma înghiţi convulsiv.

— Mi-a spus că pe Dani o vrea, că regretă profund că ţi-a cedat custodia ei şi că tu ştii asta şi se teme că ai putea-o duce pe Dani departe, ca el să n-o poată vedea niciodată.

— Şi l-ai crezut? întrebă ea cu scârbă.

Ochii albaştri scăpărară înciudaţi.

— N-aţi fi primul cuplu care nu este de acord cu custodia copilului vostru.

— Ar trebui să ştii câte ceva despre asta pe linia ta de serviciu!

— Willow! o admonestă Barbara.

— N-ai putut vedea cât de puţin interesat era Russell de Dani?

Willow era nemiloasă când o ataca pe femeia care fusese plătită pentru a o spiona.

— Eu n-am…

— Willow, nu cred că această conversaţie ajută cu ceva la lămurirea situaţiei, începu Barbara.

— Mă ajută *pe mine*, răbufni ea, mişcându-se agitată prin cameră. Îţi place să spionezi oameni, domnişoară

Laird, şuieră ea. Trebuie să fi fost foarte plictisitor să mă urmăreşti pe mine, continuă ea cu ură, înainte ca Gemma Laird să poată replica… Până la Jersey. Atunci, lucrurile s-au mai înfierbântat un pic, nu-i aşa? spuse ea, dispreţuitor.

— Eu…

— Te-ai furişat până la casa lui Jordan şi ai încercat să ne vezi pe amândoi împreună prin fereastră sau doar ai stat afară toată noaptea trăgându-ţi propriile concluzii? O privi cu dezgust pe cealaltă femeie.

Gemma Laird era foarte palidă, machiajul o mască lividă pe acea paloare.

— Russell m-a angajat să raportez venirile şi plecările, nu să ghicesc ce ai putea face într-un anume loc.

— Am stat întreaga noapte în casa unui bărbat şi n-ai tras *nicio* concluzie? spuse Willow nevenindu-i să creadă. Fiindcă Russell a făcut-o, se răsti ea. Este motivul pentru care a luat-o pe Dani.

Gemma Laird înghiţi în sec.

— N-a încercat să te contacteze?

— Nu încă, spuse ea dintr-o suflare. Dar o va face, spuse ea, sigură.

— Nu înţeleg, scutură Gemma din cap. Dacă Russell încă… te iubeşte pe tine…

— Oh, crede-mă, mă iubeşte, încuviinţă Willow brusc din cap. Cel puţin ceea ce numeşte el iubire. Eu am un nume mult mai diferit pentru asta, adăugă ea cu amărăciune.

— Atunci, de ce nu s-a luptat la divorţ, de ce a stat departe de tine ultimul an?

— Este o poveste lungă, spuse Willow. Şi una pe care nu vreau să ţi-o spun.

Gemma Laird se încruntă.

— Bănuiesc că eşti sigură că Russell este acela care ţi-a răpit fiica? Dani provine dintr-o familie foarte bogată şi răpirea a devenit mai comună în Anglia în ultimii ani.

— Russell o are, spuse Willow cu o siguranţă calmă. Ieri am refuzat să mă recăsătoresc cu el.

— Dar…

— Nu este nicio îndoială, domnişoară Laird. Russell o are pe fetiţă. Şi dacă ai vreo idee unde ar fi putut s-o ducă, cred că ar trebui să ne spui.

— Nu ştiu. Aţi… aţi încercat în locul cel mai evident, apartamentul lui? se încruntă Gemma.

— Poliţia s-a dus direct acolo şi s-ar fi întors la noi dacă ar fi găsit-o, explică supărată Barbara.

Gemma dădu din cap.

— Nu mă pot gândi la alt loc… îmi pare tare rău, Willow, o privi ea cu nelinişte. Habar n-aveam că intenţionează să facă aşa ceva.

— Presupun că tu ai fost aceea care i-ai spus că Dani şi Barbara s-au dus în parc fără mine, în această dimineaţă? spuse Willow tăios.

Cealaltă femeie făcu o grimasă îndurerată.

— Da.

— Şi când ne-am întâlnit lângă apartamentul lui Russell, seara trecută, mă spionai şi atunci?

— Da.

— A fost isteţ din partea ta să pretinzi că mergi să-l vezi pe Russell. Sau a fost doar presupunerea mea? se încruntă Willow de propria ei prostie. Ai fi aşteptat afară toată noaptea dacă i-aş fi permis să mă şantajeze să rămân? o zeflemisi ea cu răceală.

— Willow, o certă uşor Barbara, nu poţi înţelege că domnişoara Laird este aproape la fel de şocată ca tine?

Willow se uită mai bine la cealaltă femeie pentru prima oară şi văzu cât de rău arăta – machiajul aplicat cu abilitate nu-i ascundea cu nimic vârsta acum.

— Îmi pare rău, spuse ea oftând. Eşti de compătimit că iubeşti un nenorocit ca Russell.

— Cred că ar fi mai bine să pleci acum, o îndemnă Barbara pe femeie, însoţind-o spre uşă.

Willow îşi sprijini capul de spătarul scaunului, lacrimile curgând tăcute de fiecare dată când îşi imagina confuzia fiicei sale, Oh, l-ar putea ucide pe Russell cu mâinile ei pentru că făcuse aşa ceva!

— Draga mea, nu te mai tortura aşa, veni Barbara şi

se aşează în genunchi în faţa ei. O s-o aducă înapoi, ai să vezi.

— Era atât de calm când i-am spus că nu mă mărit cu el, îşi aminti Willow cu ochii mari şi privind în gol. A primit totul aşa de uşor… Ar fi trebuit să ştiu…

— Willow, trebuie să rămâi calmă, spuse Barbara cu o voce severă, simţind ameninţarea isteriei. Trebuie să fii puternică, de dragul lui Dani. Ea o să vrea o mamă senină şi zâmbitoare când se va întoarce acasă.

Ştia că Barbara avea dreptate, dar asta n-o ajuta. Nu putea fi fericită până când Dani nu va fi înapoi în braţele ei. Totuşi, o lăsă pe Barbara să facă o ceaşcă de ceai, ştiind că cealaltă femeie avea nevoie să fie ocupată, fiindcă şi ea se învinuia că o lăsase pe Dani să fie luată.

Dar secundele, minutele şi, în cele din urmă orele, trecură fără niciun semn de la Russell. Şi pe măsură ce timpul se târa ca un melc, Willow se învinuia din ce în ce mai mult. De ce încercase să i se opună lui Russell? El câştiga întotdeauna până la urmă.

Când sună soneria, cam peste două ore, sări în picioare, ştiind cine este. Jordan telefonase de la aeroport să le anunţe că el şi familia Stewart erau în drum spre casa ei. Willow simţise o tresărire când Barbara îi spusese că era cu Simone şi cu David, deşi, cunoscându-l pe Jordan aşa cum îl cunoştea acum, ar fi trebuit să-şi dea seama că nu va rămâne nepăsător în Jersey.

Când intrară în casă, privirea ei disperată se opri asupra lui şi alergă spre el instinctiv, când îi văzu îngrijorarea şi compasiunea întipărite pe faţă. Braţele lui se deschiseră spre ea şi Willow scoase un suspin care exprima toată disperarea ultimelor ore de aşteptare.

— Jordan! răsună vocea şocată a mătuşii lui.

— Pot să vă ofer tuturor o ceaşcă de ceai? se oferi Barbara.

— Poţi să-mi spui ce făceai când cineva a fugit cu nepoata mea? se întoarse acuzatoare Simone către ea, ochii ei albaştri scăpărând, fără obişnuita ei stăpânire de sine.

— Eu…

— Simone, Willow îşi revenise destul ca să protesteze, deşi nu era suficient de puternică să părăsească braţele pline de căldură ale lui Jordan. Nu Barbara este de învinuit pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Atunci, cine este? atacă Simone, lipsindu-i siguranţa obişnuită, pe faţa ei frumoasă fiind întipărite cute care o îmbătrâneau drastic. Domnişoara Gibbon ne-a spus că ea era cu Dani când a fost luată…

— Era. Dar…

— Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de nepoata mea, o acuză Simone. Ea…

— Barbara este cea mai grijulie persoană pe care ar fi putut-o avea Dani în aceste împrejurări, spuse Willow cu calm, evitând privirea blândă a lui Jordan, cu toate că era încă agăţată de el. A fost bodyguardul lui Dani în ultimii trei ani.

— Bodyguard? repetă caustic Simone. De ce naiba avea nevoie Dani de un bodyguard? o contrazise ea. Şi unde este Russell? vru ea să ştie. Bietul băiat trebuie să-şi fi ieşit din minţi de îngrijorare!

Willow îi aruncă Barbarei o privire şocată.

Aceasta dădu gânditoare din cap.

— Telefonul n-a fost cel mai bun mijloc de a le spune, se strâmbă ea.

— Să ne spună ce? se ascuţi bănuitoare privirea Simonei. Willow…

ce?

— Simone, cred că ar fi mai bine dacă ne-am calma cu toţii, interveni Jordan încet, cu braţul încă în jurul lui Willow când o conduse pe canapea şi se aşeză lângă ea. Willow trebuie să fi avut un şoc puternic şi

— N-am avut cu toţii? ţipă Simone. Ea…

— Simone, vocea lui David era uşor autoritară. Să ne aşezăm şi s-o lăsăm pe Willow să ne prezinte propria versiune.

Simone se supuse fără niciun chef, se cocoţă pe marginea unui scaun cu mişcări afectate.

— De ce nu este Russell aici? strigă cu iritare. Să nu-mi spui că nu i-ai spus!

— Ştie prea bine despre asta, făcu Willow uluită din cap, cu ochi îndureraţi.

— Atunci, de ce nu este aici? se ridică ascuţită vocea Simonei. Să nu-mi spui că voi doi v-aţi certat din nou… întotdeauna vă certaţi…

— Simone, Russell nu este aici fiindcă el este cel care o are pe Dani, o întrerupse Wilow liniştită, ţinându-şi spatele lângă pieptul lui Jordan, în timp ce braţul lui o strânse şi mai tare.

Nu îndrăznea să se uite la el, temându-se că ar vedea aceeaşi neîncredere şocată zugrăvită pe faţa lui ca pe cea a Simonei, şi ar fi fost nevoită să se îndepărteze de forţa şi de căldura lui când simţea că-i vine să leşine. Putea înţelege reţinerea Barbarei de a-i spune Simonei la telefon despre implicarea lui Russell, ştia că cealaltă femeie n-ar fi crezut-o.

— Nu fi absurdă! rosti Simone cu răutate. El nu ne-ar fi pus niciodată pe jar aşa.

— Doamnă Stewart, fiul dumneavoastră o are pe Dani, insistă Barbara cu fermitate.

— De unde ştii? izbucni Simone. Pretinzi că cineva te-a lovit şi te-a lăsat inconştientă, aşa că nu văd cum este posibil să ştii ce s-a întâmplat cu Dani. Probabil n-ai fost lovită deloc, ci ai adormit şi Dani a dispărut. Russell n-ar fi luat-o niciodată pe Dani fără să-i spună lui Willow. Cred că încerci să-ţi acoperi incompetenţa. Puteai să te întâlneşti cu vreun bărbat şi…

— Simone, destul! interveni Willow. Barbara este un bodyguard cu experienţă, nu şi-ar lua ochii de la Dani cât timp este în grija ei. Cred că nu asculţi ce încercăm să-ţi spunem. Barbara nu spune că Russell a întâlnit-o pe Dani în parc şi a luat-o să-i dea o îngheţată sau ceva asemănător! El a luat-o intenţionat pe Dani de la mine şi pentru asta a lovit-o pe Barbara până la inconştienţă!

În cele din urmă îndrăzni să se uite la Jordan. Ultima dată când se întâlniseră, fusese furios şi acuzator; acum,

ochii lui străluceau de altă emoţie, iar mâna lui era blândă când îi mângâie obrazul pentru a-i şterge lacrimile.

— Fiul meu nu este în stare să rănească pe nimeni, interveni Simone în forţă.

— Nu? o sfidă Barbara. Nu cred că ştie să facă altceva!

— Barbara, nu! o avertiză disperată Willow, când ghici ce era pe cale să spună cealaltă femeie.

Prietena ei o privi cu ochii săi cenuşii plini de compasiune.

— Trebuie să li se spună, Willow, insistă ea. Este timpul.

— Nu! gemu ea.

— Ar putea fi unicul mod prin care Russell poate fi oprit, insistă Barbara.

Willow ştia asta dar nu putea, *nu putea*!

— Spune-ne, Barbara o îndemnă Jordan încet.

— Să ne spună ce? interveni Simone, veninoasă. Mai multe minciuni despre Russell?

— Nu sunt minciuni, doamnă Stewart, spuse Barbara cu regret.

— Jordan, doar nu vrei să asculţi astea?

— Cred că este timpul să aflăm adevărul cu toţii, interveni David calm.

— David! Soţia lui se întoarse către el. Ele vor să spună mai multe minciuni despre fiul nostru!

— Oare sunt minciuni? se încruntă el.

— Bineînţeles că sunt, ripostă soţia lui, pentru a-şi scuza neglijenţa lor faţă de Dani.

David scutură din cap.

— Willow n-a neglijat-o niciodată pe Dani, de fapt obişnuiai să te plângi că petrece mai mult timp cu ea decât cu Russell.

Simone se înroşi.

— O mamă şi o soţie adevărată ştie cum să-şi împartă timpul între soţ şi copil!

— Dar în timp ce erau căsătoriţi, nu mi-o amintesc pe Willow uitându-se la Russell cu altceva decât cu teamă şi

dezgust, înclină el capul.

— Dar de ce a fost de acord să se mărite cu el dacă îi inspiră teamă?

rosti Simone, scandalizată.

— Cred că asta suntem pe cale să aflăm, spuse David cu gravitate. Russell este fiul meu şi pentru asta îl iubesc, dar chiar şi când era copil îmi amintesc că mai bine şi-ar fi stricat jucăria preferată decât s-o împartă cu altcineva.

— Aşa cum ai spus, era copil, îl puse iritată Simone la punct. Nu înţeleg ce legătură are cu ceea ce se întâmplă acum.

— Nu înţelegi? oftă soţul ei. Poate că nu, deşi nu cred că am fost singurul care a remarcat cât de apropiaţi au devenit Willow şi Jordan în timpul şederii ei pe insulă. Nu-i aşa, draga mea? o întrebă el pe Willow.

— Da, spuse ea, simţind cum pleoapele îi sunt înţepate de lacrimi pentru înţelegerea lui.

— Dar este ridicol, spuse Simone. Ea şi cu Russell urmează să se recăsătorească!

— Aşa este? o privi David pe Willow.

Ea înghiţi în sec.

— Nu, i-am spus că nu mă pot mărita cu el.

Auzi cum Jordan încetează să respire şi se întoarse să se uite la el cu ochi rugători.

El o privi cercetător înainte de a se întoarce încă o dată spre Barbara.

— Spune-ne, o îndemnă el pe Barbara, cu o voce răguşită.

— Da, izbucni Simone, spune-ne ce a făcut Russell de a rănit-o pe Willow, când ea a fost cea care l-a părăsit şi i-a luat copilul!

Willow păli, nefiind în stare să răspundă şi-şi înfipse unghiile în palma lui Jordan, care o ţinea.

— Un copil, începu Barbara, pe care Willow îl iubeşte mai mult decât viaţa, un copil care există din cauză că fiul dumitale a violat-o cu sălbăticie şi intenţionat, fiindcă o sarcină l-ar fi asigurat că se va căsători cu el după ce deja îl refuzase!

Capitolul 10

— Nu cred! Simone se ridică indignată în picioare. Este o minciună, o minciună care să acopere faptul că mi-a păcălit fiul ca s-o ia de nevastă.

Capul lui Willow era plecat şi-şi dădu seama ca prin ceaţă că unghiile ei intraseră în pielea lui Jordan, când acesta scoase o batistă albă ca neaua cu care-şi înfăşură palma, ca apoi să studieze concentrat trei urme de picături de sânge.

Viol. Un cuvânt atât de urât, o faptă atât de urâtă. Şi fusese urât şi dureros, atât psihic cât şi fizic.

Russell îi ceruse să se mărite cu el la a treia lor întâlnire, dar la acea vreme ea ştiuse că nu-l iubeşte, că fusese doar zăpăcită de maturitatea şi sofisticarea lui. Avea doar şaptesprezece ani, abia ieşită din şcoală, flatată de atenţia lui. El fusese uluit de refuzul ei de a se mărita, deşi îşi revenise bine, invitând-o în oraş la cină, doar ca prieten. Ea fusese de acord, deoarece se simţea vinovată că-l lăsase baltă, deşi se opusese puţin când, după cină, o dusese la apartamentul lui.

Ceea ce urmase fusese cea mai oribilă experienţă, cu Russell spunându-i că era a lui şi avea de gând s-o aibă chiar dacă îi va distruge inocenţa, şi o posedase. Îi fusese prea ruşine de ceea ce se întâmplase şi nu spusese nici măcar părinţilor ei.

Cinci săptămâni mai târziu, aflase că era însărcinată.

Fusese îngrozită, complet panicată, întrebându-se ce o să se aleagă de ea. Nu fusese nevoie să se îngrijoreze – părinţii ei fuseseră mai mult decât bucuroşi când, în cele din urmă, le spusese condiţia ei, nedând importanţă la ceea ce le spusese despre viol, ci doar o trataseră drept „o mică zăpăcită”. Insistaseră să-i telefoneze lui Russell şi să-l felicite ca tată.

După aceea, totul se mişcase aşa de repede, cu Russell încântat că actul lui de dragoste forţată produsese un astfel de efect. Când Willow încă refuzase să se mărite cu el, le cumpărase părinţilor ei o casă mai mare şi-l promovase pe tatăl ei cu câteva trepte pe scara ierarhică.

Când ea continuase să refuze, el folosise copilul nenăscut pentru a o forţa. O forţase să facă orice în timpul căsătoriei lor; niciuna dintre dăţile când se apropiase de trupul ei nefiind aşa violentă ca prima, dar neprimind niciodată vreun răspuns. Cum putea răspunde unui bărbat care o violase?

— El a spus, vocea ei era răguşită de durere, că dacă prima oară n-ar fi avut niciun rezultat, m-ar fi posedat de câte ori ar fi fost nevoie până ar fi ajuns la efectul scontat.

Nu se uita la nimeni, vorbind ca pentru sine, amintindu-şi, încă îngrozită de ceea ce i se întâmplase.

— Ce femeie s-ar mărita cu bărbatul care a violat-o? o contrazise batjocoritor Simone.

Willow se uită în sus, simţind cum roşeşte din cauza furiei.

— Nu eram o femeie, eram o fată de şaptesprezece ani, cu părinţi foarte ambiţioşi!… Se ridică în picioare… Eu nu-i aveam decât pe ei şi ei voiau să mă mărit cu Russell.

— Şi tu n-ai vrut? o ironiză cealaltă femeie.

— Să vreau un bărbat care mă poseda contra voinţei mele, în fiecare noapte a căsătoriei noastre?… Ochii ei erau ca nişte smaralde imense pe faţa palidă. Care m-a subjugat total ameninţându-mă că-mi expune copilul ca rezultat al violului lui? Frumoasa mea Dani să treacă prin viaţă cu un astfel de stigmat? se cutremură ea. Aş fi îndurat orice, chiar şi abuzul permanent al lui Russell ca să-mi salvez copilul de asta!

— Russell n-ar fi… n-a făcut…

— Ba da, a făcut-o, întrerupse ea refuzul Simonei de a accepta adevărul. Oh, am încercat să-i fiu soţie, să fac tot ce pot în acest sens, dar de fiecare dată când se apropia de mine îmi aminteam cum m-a violat. Nu-i puteam răspunde, dar oricum m-ar fi posedat. La un an după naşterea lui Dani, n-am mai putut suporta şi cred că i se făcuse greaţă şi lui, fiindcă m-a lăsat să plec.

— Cu condiţia să-l laşi să te viziteze o dată pe săptămână, accentuă Barbara.

Obrajii lui Willow luaseră foc.

— Da, cu această condiţie. Mi-a dat custodia lui Dani la divorţ cu aceeaşi condiţie, dar… îl privi pe Jordan care inspira adânc. Părea supărat, furios de supărat… Nu m-a vizitat niciodată după divorţ… îşi plecă privirea pentru a nu vedea condamnarea din ochii lui Jordan. Ceea ce făcuse ea îl dezgusta. Săptămâna trecută mi-a spus de ce nu m-a vizitat. Mi-a dat un an ca să-mi fie dor de el înainte de a deveni din nou soţ şi soţie. Să-mi fie dor de el? repetă ea cu asprime. îl urăsc, întotdeauna l-am urât!

— Eu… Jordan, unde pleci? îl întrebă nedumerită mătuşa lui, când acesta se ridică în picioare şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

Ochii lui erau reci ca gheaţa când se întoarse să răspundă.

— Afară.

— Dar…

— Mă voi întoarce; căută privirea lui Willow şi i-o susţinu. Promit, adăugă el posomorât şi uşa se închise cu fermitate după el.

— Ei bine! spuse Simone, exasperată. Nu este tipic pentru un bărbat s-o şteargă într-un moment ca acesta? El…

Cu obişnuita ei graţie a mişcărilor se prelinse spre podea, inconştientă ajunse pe covor.

Leşinul era atât de surprinzător, încât pentru un moment, Willow nu putu decât să urmărească uluită cum David şi Barbara se aplecau peste femeia inconştientă.

David se uita la ea cu ochi chinuiţi, brusc mai bătrân decât anii lui.

— Îmi pare rău, Willow, rosti el scurt. Ştiam că nu eşti fericită cu Russell, dar habar n-am avut… Închise brusc ochii. Simone ştie că spui adevărul, doar că nu-l poate accepta încă.

El ţinea mâna soţiei sale într-a lui. Willow îngenunche lângă el, îngrijorată de paloarea celeilalte femei.

— Să chem un doctor?

— Nu. David o ridică în braţe. Dacă aş putea s-o pun

pe un pat pentru un timp…

— Bineînţeles. Eu…

— Îi voi conduce eu, se oferi Barbara, în timp ce Willow părea pierdută. Tu stai doar jos până mă întorc.

Willow se aşează, ascultătoare. Căsătoria ei cu Russell fusese un coşmar, pe care fusese forţată să-l trăiască din nou aşa cum spusese familiei Stewart şi lui Jordan. Acesta se arătase dezgustat de ce devenise viaţa ei fără ca ea să se opună, şi nu mai putea suporta să stea în aceeaşi încăpere cu ea. Nu-l putea învinovăţi pentru asta. Se dezgustase de sine de multe ori în timpul căsniciei cu Russell. Dragostea lui pentru ea era obsesivă, bolnavă, şi după un an şi jumătate de împărţire a patului cu el, nu mai fusese în stare să stea cu el nici măcar o zi. Se rugase de ea să se întoarcă, dar la acea vreme o angajase pe Barbara s-o protejeze pe Dani, încuviinţând ca el să vină s-o vadă o dată pe săptămână, recunoscătoare că nu ceruse nimic altceva de la ea. De obicei, copila era folosită ca s-o facă să încuviinţeze ceva, ameninţând mereu că va face public concepţia ei în urma unui viol. Amândoi ştiau că Dani era aceea care va prelua povara bârfelor şi speculaţiilor.

O noapte pe săptămână în braţele lui, nu păruse un preţ prea mare în schimbul tăcerii lui, după tot ce se petrecuse înainte. Şi astfel, timp de doi ani, el acceptase aceste aranjamente, cel puţin având cooperarea ei în pat, dacă nu şi răspunsul.

O singură noapte cu Jordan îi arătase cât de scârboasă găsise întotdeauna dragostea lui Russell.

Iar Jordan era dezgustat de ea, acum când ştia adevărul. Dar el nu trăise cu teama constantă cu care trăise ea, nu putea înţelege slăbiciunea când era atât de puternic. Ea făcuse singurul lucru pe care-l putea face, nu avusese pe nimeni care s-o ajute.

— Willow.

Se întoarse încet să se uite la David cu ochii strălucind de lacrimi.

— Barbara o să stea cu Simone până se trezeşte, îi spuse el răguşit. Willow… îmi pare foarte rău pentru ce ţi-a

făcut fiul meu… Ochii îi erau înnegurați de durere. Pentru ceea ce încă îți face.

Ea oftă din rărunchi.

— Unii oameni ar spune că mi-am făcut-o cu mâna mea…

— *Nimeni* nu va spune că ți-ai făcut-o cu mâna ta. Russell a fost întotdeauna foarte posesiv cu lucrurile şi cu oamenii. Avea doar un an când Jordan a venit să stea la noi şi totuşi luni întregi ne-a făcut viaţa un iad. I-am cumpărat o mulţime de lucruri în compensaţie şi n-am mai avut niciodată copii pentru cazul în care el ar reacţiona în acelaşi fel cu ei. Poate că aici ne-am înşelat…

— Nu voi l-aţi făcut pe Russell să fie aşa cum este!

— Trebuie început de undeva, Willow, insistă el posomorât. A fost extraordinar de răsfăţat fiind copil şi când a ajuns la adolescenţă era de necontrolat, credea că i se cuvine orice, că poate avea tot ce dorea. De obicei reuşea să obţină prin insistenţă şi farmec, dar în puţinele cazuri când nu obţinea, îşi ieşea din fire, scutură el din cap. Niciunul dintre noi n-a avut nici cea mai mică bănuială despre ce ţi-a făcut ţie.

— De ce aţi fi avut? dădu ea din umeri. M-am măritat cu el.

— Erai doar un copil, bombăni David. Şi părinţii tăi… Dumnezeule, dacă ai fi fost fiica mea, l-aş fi omorât pe Russell, nu i-aş fi urat bun venit în familie!

Ea zâmbi în gol.

— Ar trebui să-mi cunoşti părinţii ca să-i înţelegi. Aveau o fată însărcinată cu patronul tatălui meu, un bărbat care voia să se însoare cu mine. Şi nu cred că au crezut vreodată că Russell chiar m-a violat, adăugă ea cu gravitate. Era întotdeauna atât de fermecător cu ei.

— Asta nu-i scuză…

— …pe ei să mă forţeze să mă mărit, adăugă ea batjocoritor. Niciodată n-am gândit nici eu decât aşa. De aceea îi văd cât mai rar posibil. Crezi că Simone o să fie bine? schimbă ea brusc subiectul, „trădarea” părinţilor ei fiind încă foarte dureroasă pentru ea.

— A fost un şoc, se scuză David. Pentru noi toţi. Tu şi Jordan…

— Nu există Jordan şi cu mine, i-o tăie ea cu fermitate. Mai ales acum.

— Jordan este un om bun…

— Nu suficient de bun să accepte că m-am măritat şi am stat cu bărbatul care m-a violat.

— Nu-l subestima, Willow, scutură David din cap. A fost furios acum, dar nu pe tine.

Nu de furia lui Jordan se temea, ci de dezgustul şi de dispreţul lui pentru ceea ce făcuse ea. Şi îşi arătase ambele emoţii plecând aşa cum o făcuse.

— Russell a luat-o pe Dani ca să te facă să te recăsătoreşti cu el, nu? întrebă grav tatăl lui.

— Da.

— Şi?

Ea înghiţi în sec.

— Cred că o să urc să văd ce face Simone.

O luă în grabă pe scări, tremurând aşa de tare încât trebui să se oprească la jumătatea drumului ca să se calmeze. Spunând familiei lui Russell ce-i făcuse acesta, nu-i uşurase cu nimic sentimentul de vină şi de ruşine pe care încă îl avea pentru violul şi căsătoria care urmase. Se simţea chiar şi mai rău.

— Vreo veste? Barbara se întoarse neliniştită pe scaunul de lângă patul unde zăcea Simone.

— Niciuna, scutură Willow din cap. Cum se simte? se uită îngrijorată la Simone.

— S-a trezit cu puţin timp înainte şi i-am dat tranchilizantele pe care doctorul mi le-a dat pentru tine, recunoscu Barbara gânditoare. A fost puţin isterică, dar după cum vezi acum doarme.

— Poate că asta-i bine, făcu Willow o grimasă.

— Cum suporţi? o privi Barbara îndeaproape.

Ea dădu din umeri.

— Mă simt de parcă tocmai am fost violată din nou, dar voi supravieţui. De Dani sunt îngrijorată.

— Domnul Stewart pare un bărbat sensibil, remarcă

Barbara.

— Este, încuviinţă Willow din cap. El… mă crede în legătură cu Russell. Poate ar fi trebuit să-i spun cu mult timp în urmă… cred încât el m-ar fi ajutat.

— Ai ţinut totul închis în tine atâta timp că nu credeam că vei spune vreodată cuiva. Chiar dacă asta te costă fericirea pentru a doua oară, o privi Barbara cercetător.

— Ai văzut reacţia lui Jordan, replică ea.

— Ucigătoare, încuviinţă Barbara.

— Dezgustată, o corectă Willow, posomorâtă.

— Willow, tu… Barbara se întrerupse când auzi zgomot de porţelan spart. Cred că musafirul nostru are nevoie de ajutor, spuse ea sec.

David stătea în mijlocul bucătăriei, înconjurat de două ceşti şi farfurioare sparte.

— Am vrut să fac cafea pentru voi toţi. Îmi cer scuze.

Începu să adune cioburile. Willow îngenunche să-l ajute, luându-i impulsiv una dintre mâinile care-i tremurau.

— Nu-i nimic, îl linişti ea. Dani va fi curând acasă.

El o privi cu ochi torturaţi.

— Dacă fiul meu îi face vreun rău, îl voi omorî, mormăi el.

— Va trebui să stai la coadă, rosti Jordan cu asprime. Willow, ai…?

— Dani! Avea ochi doar pentru silueta subţirică stând în faţa ei, sărind în picioare să-şi cuprindă fiica adorată în braţe. Dani… Dani! Oh, scumpa mea, eşti bine? Plângea şi râdea în acelaşi timp, atingându-şi fiica peste tot pentru a se asigura că era reală şi nu o halucinaţie a sufletului ei chinuit.

— Oh, mami! O faţă udă de lacrimi se apropie de gâtul ei. Tati a lovit-o pe Barbara şi…

— Barbara este bine, dragoste, o linişti repede pe fiica ei îndurerată. Este sus acum, cu bunica ta.

Dani se uită la bunicul ei, ruşinată, înainte de a-şi îngropa din nou faţa la pieptul lui Willow.

— Jordan, unde ai… cum ai făcut…

— De ce n-o duci pe Dani sus să-i faci o baie? sugeră el blând. Putem vorbi mai târziu.

— Dar…

— Te rog, Willow. Se uită cu atenţie la Dani. Trebuie să mănânce ceva şi pare somnoroasă.

Dani era unica ei realitate când o purtă sus pe scări, vorbindu-i blând tot drumul, asigurând-o că acum era în siguranţă. Nu ştia unde o găsise Jordan pe Dani, era recunoscătoare că o făcuse.

Dani plânse încă o dată când văzu cu ochii ei că Barbara era într-adevăr vie şi sănătoasă, apoi o lăsă pe Willow s-o ducă la baie, cu promisiunea că o va lăsa să folosească jacuzzi.

— Tati m-a dus acolo unde lucrează, începu Dani să ciripească, odată ce fu în apă, înconjurată de bulele care-i plăceau. Mi-a arătat cum să apăs pe butoane la computere. Şi am avut sandvişuri şi suc de la o maşină. Dar ştiam că tu şi cu Barbara eraţi îngrijorate pentru că nu v-am spus unde plec şi tati a lovit-o pe Barbara…

— A fost un accident draga mea, minţi Willow, privindu-şi plină de fericire fiica ei frumoasă…

Nu va mai lăsa niciodată pe nimeni s-o rănească sau s-o facă să sufere.

— Dar a rănit-o…

— Doar puţin, o îmbărbătă ea, încercând cu disperare să minimalizeze coşmarul zilei din mintea lui Dani, dându-şi seama cât ar afecta-o dacă ar realiza pericolul în care fusese… Ca tine când ai trântit uşa peste degetele lui mami.

— El a fost rău, decise Dani cu încăpăţânare. Şi nu mi-a plăcut să fiu în clădirea aceea mare. Sau să mănânc sandvişuri la prânz şi ceai. Mi-a părut foarte bine când a venit unchiul Jordan.

Willow se îndoia că fusese şi Russell încântat. Nu-i trecuse prin minte că Russell o va duce la biroul lui, deşi chiar pentru acest motiv era o alegere ideală. Slavă Domnului că Jordan se gândise la asta. Nu se putea abţine să nu se întrebe unde era Russell acum.

— Sunt sigură că ţi-a părut bine, păpuşă.

O înfăşură pe Dani într-un prosop şi o strânse în braţe.

— Îmi dai nişte lapte şi biscuiţi? se alintă Dani.

— Faţa lui Willow se însenină când realiză că experienţa de a fi luată de tatăl ei nu fusese pentru Dani la fel de traumatizantă cum fusese pentru ei.

— Sigur că-ţi dau scumpete, zâmbi ea. Mă voi duce să-ţi aduc…

— Nu poate Barbara să se ducă? se agăţă Dani de ea, părând foarte mică şi vulnerabilă în cămaşa ei de noapte, roz.

Zâmbetul lui Willow rămase la locul lui, deşi ochii îi erau înneguraţi.

— Să mergem s-o întrebăm.

O jumătate de oră mai târziu, Dani îşi băuse laptele cu biscuiţi, ascultase două poveşti şi stătea pe genunchii mamei sale care o legăna să adoarmă, lucru pe care nu-l mai făcuse de când era bebeluş.

În ochii lui Willow sclipeau lacrimi când privi la micul îngeraş pe care-l ţinea, strângându-şi braţele protector în jurul fetiţei. Russell nu se va mai apropia niciodată de Dani. Niciodată, îşi jură ea solemn.

— Willow, o chemă Barbara încet din pragul uşii. Te vor la parter. Voi sta eu cu Dani, se oferi ea când Willow fu gata să protesteze.

Doamna Stewart pare să nu se mai trezească!

Willow îşi aşeză cu şovăială fetiţa pe pat, oprindu-se să-i înlăture de pe faţă părul blond-cenuşiu.

— Dacă i-ar fi făcut vreun rău…

— Dar nu i-a făcut, o întrerupse Barbara. Acum, să n-ai nicio grijă. Nu voi pleca de lângă ea.

Părăsi camera uitându-se peste umăr la fiica ei, ştiind că trebuia să discute cu Jordan, dar ezitând să-şi părăsească fiica de care se temuse că nu-i va fi niciodată înapoiată.

Nu se aşteptase să dea peste Russell când deschise uşa de la salon!

Unul din ochi îi era vânăt, nasul însângerat şi gura umflată într-o parte. Cineva îl bătuse… şi recent.

Privirea lui Willow merse peste cameră spre Jordan. El arăta la fel de controlat ca întotdeauna, dar pe obraz avea o julitură pe care n-o avusese înainte şi încheieturile degetelor de la mâna dreaptă erau roşii.

— Dani este bine? întrebă el.

— Da. Dar… ce s-a întâmplat aici? se încruntă ea.

— Amantul tău m-a bătut, şuieră Russell.

Ea îşi ţinu respiraţia şi se uită jenată la David. Una era să crezi că exista o relaţie între ea şi Jordan, şi alta s-o pui în vorbe atât de direct. Deşi ştia cine era Russell cu adevărat. Şi ştia că Jordan aşteptase până o ştiuse pe Dani departe de orice zgomot, înainte de a-l pedepsi pe celălalt bărbat pentru ceea ce făcuse.

— Nu fi îngrijorată, spuse David posomorât. Nu te condamn că încerci să-ţi cauţi fericirea cu altcineva după ce fiul meu te-a făcut să treci prin ce ai trecut.

— Prin ce am făcut-o să treacă? se măriră ochii albaştri cu nevinovăţie.

— Willow ne-a spus totul, scrâşni tatăl lui cu dezgust.

— Ei bine, aş vrea ca cineva să-mi spună, ripostă Russell. Am realizat mai întâi că ceva nu este în regulă când vărul meu a năvălit în birou cu o faţă posomorâtă, după ce-l convinsese pe omul de la pază să-i dea drumul şi mi-a spus că o ia pe Dani acasă. Eu…

— E-n regulă, Jordan, îl calmă David când acesta făcu un pas ameninţător spre vărul lui, aşezându-se în faţa lui Russell. Îmi doresc să-l fi lăsat pe Jordan să te omoare, cu câteva momente în urmă, în loc să te rănească puţin. Meriţi asta pentru ce ai făcut-o pe Willow să sufere de-a lungul acestor ani!

Russell îşi pierduse culoarea şi nici nu mai arăta aşa de sigur pe sine ca de obicei.

— Nu ştiu ce… mamă! Privirea lui era fixată pe femeia ciufulită care stătea în pragul uşii. Ce ţi s-a întâmplat? se încruntă el îngrijorat.

Toţi ochii erau fixaţi asupra femeii micuţe care se

clătina pe picioare.

Dintr-odată, Simone îi păru bătrână lui Willow, bătrână şi fragilă, deşi impresia dispăru instantaneu când aceasta întâlni privirea cu ochi albaştri şi fermi.

Capitolul 11

Russell veni imediat lângă mama lui.

— Mamă, tu…

— Nu mă atinge! strigă ea, înlăturând mâinile lui de pe ea de parcă ar fi ars-o şi trăgându-i o palmă peste obraz.

— Eşti un animal!

— Ce…

— Mă dezguşti! îl fulgeră ea pe fiul ei cu scârbă.

Russell era mult mai şocat de atac decât oricare dintre ei, ridicând o mână să-şi frece obrazul, care îşi pierduse culoarea, în afară de locul loviturii primite.

Willow urmărise scena cu ochi mari şi neîncrezători, sigură că Simone credea în nevinovăţia fiului său, în ciuda a ceea ce David spusese mai devreme şi era siguri că şi Russell credea acelaşi lucru despre Simone.

— A chemat cineva poliţia? întrebă Simone, din nou sigură pe sine.

— Nu încă, o privi Jordan cu ochi îngustaţi. Nu eram siguri…

— Telefonează-le acum, îl îndemnă mătuşa lui cu asprime. Vreau ca Russell să fie arestat!

— Pentru ce naiba? întrebă Russell, nevenindu-i să creadă. Am luat-o pe fiica mea pentru o zi şi… Severitatea maică-sii îl făcu să tacă. Întreab-o pe Willow, mormăi el.

— Nu-i nevoie să întreb pe nimeni despre tine, Russell, ştiam deja, spuse Simone cu gravitate. Tatăl tău a avut dreptate, te-am răsfăţat de copil atât de mult încât când ai devenit adult ai crezut că poţi avea orice – sau pe oricine – dacă voiai.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, scutură el batjocoritor din cap. Cred că trebuie să fie un soi de neînţelegere. Willow, spune-le că am avut permisiunea ta s-o iau pe Dani toată ziua.

Privirea lui era dură. Ea îi întâlni privirea cu teamă, umezindu-şi nervoasă buzele.

— Eu…

— Nu! Întreruperea severă a lui Jordan o făcu să tacă şi el veni lângă ea şi-i înconjură umerii cu braţul, protector… N-o s-o mai intimidezi niciodată, o întrerupse el iritat. Cu toţii ştim că ai luat-o pe Dani fără ca Willow să ştie.

— Willow? se uitară la ea cu fermitate acei ochi albaştri şi reci.

Braţul lui Jordan o strânse mai tare de umeri, în ochii lui fiind o promisiune când o privi cu tandreţe.

— Willow, nu trebuie să-ţi mai fie niciodată frică de el, o asigură blând. Voi avea grijă de tine şi de Dani. Întotdeauna.

Gura lui Russell se strâmbă.

— Nu este o promisiune cam pripită s-o faci femeii… cu care urmează să mă căsătoresc?

— N-aş lăsa-o să se recăsătorească chiar dacă aş şti că-ţi răspunde la versiunea ta deformată a iubirii, îi spuse Jordan cu severitate amară. Şi ştiu că nu-ţi răspunde.

— Willow urmează să se mărite cu mine, interveni Russell. Nu-i aşa, draga mea?

Ea tresări involuntar la dezmierdarea lui. Dar nu se îndoi nici măcar pentru o clipă că Jordan le va proteja pe ea şi pe Dani, ştia că nu făcuse o promisiune pripită. La fel cum ştia că-i interpretase greşit sentimentele mai devreme, când plecase atât de brusc. Dar vrusese să spună mai mult decât doar această promisiune? Avea nevoie de el, nu numai ca să aibă grijă de ea şi de Dani, dar s-o şi iubească.

Se întoarse către Russell cu spatele foarte drept.

— Ţi-am spus deja că nu mă voi căsători cu tine, spuse ea calm. Nu s-a întâmplat nimic care să-mi schimbe hotărârea, îl privi ea sfidător.

— Nu?

— Nu! Willow şi Jordan răspunseră în acelaşi timp, Willow uitându-se nesigură la Jordan, care stătea ţeapăn

lângă ea.

— Russell, când tatăl tău a spus că Willow ne-a spus totul, a vorbit serios.

Surprinzător, Simone fu cea care intervenise…

— Ştim ce i-ai făcut acum cinci ani şi cum ai tratat-o de atunci, continuă ea fără milă. În ceea ce mă priveşte, eu nu mai am un fiu numit Russell… Se întoarse în altă parte… David, cheamă poliţia şi spune-le că avem persoana care a răpit-o pe Dani.

— Mamă, nu! sări Russell în faţa ei, cu o figură imploratoare. Nu ştiu ce v-a spus Willow, dar sunt sigur că numai minciuni. Ea…

Maică-sa îl privi cu ochi de gheaţă.

— Te-am numit animal cu puţin timp în urmă şi acum cred că este o insultă pentru regnul animal! Eşti agresiv şi obsesiv.

— Am iubit-o…

— Nu cunoşti înţelesul acestui cuvânt! îi aruncă Simone. Mi-e ruşine de tine. Doar acum îmi dau seama ce nedreptate i-am făcut acestui copil în toţi aceşti ani.

— Acest „copil” are o aventură cu Jordan…

— El o iubeşte, îl corectă Simone cu asprime. Şi cred că până la urmă poate îşi va găsi pacea şi fericirea cu el Aşa sper, adăugă ea cu simţire.

— Sunteţi cu toţii foarte virtuoşi, nu? îi luă în râs Russell, renunţând să se mai prefacă. OK, am forţat-o pe Willow să rămână însărcinată, să mă ia în căsătorie, să trăiască cu mine. Dar ea nu s-a descurcat deloc rău – este bogată şi faimoasă, acum.

— Habar n-ai, nu-i aşa? spuse Simone, compătimitor. Nici n-ai idee ce i-ai făcut lui Willow, scutură ea din cap. Eşti lipsit total de morală şi de conştiinţă.

— Se poate, o ironiză el. Dar nu sunt atât de prost să stau aici şi să mă las arestat… Privirea lui se îndreptă spre Willow, care era învăluită protector de braţul lui Jordan… Sper să te facă fericită!

Cu o secundă în urmă stătea în salon cu ei, pentru ca în următoarea să dispară. Willow se întoarse pe jumătate

spre bărbatul care o ţinea protector lângă el.

— Jordan…

— Lasă-l să plece, scutură el din cap. Nu va ajunge departe…

— Dar…

— O să te fac fericită, Willow… O întoarse în braţele lui. Te iubesc foarte mult şi vreau să te iau de soţie.

Ea se înroşi, uitându-se jenată la Simone şi la David.

— Nu ţine cont de noi, draga mea, zâmbi David cu tristeţe. Simon şi cu mine vom merge în bucătărie să facem tuturor câte o ceaşcă de ceai. Willow îi întoarse zâmbetul, mişcată.

— După efortul dumitale de mai devreme, nu sunt sigură că serviciul meu de ceai va mai suporta!

— Nu fi îngrijorată, mă voi ocupa eu, se oferi Simone, apropiindu-se cu agilitatea ei obişnuită s-o sărute pe Willow pe obraz. Bine ai venit în familie, draga mea. N-am crezut înainte că ţi-aş spune vreodată aşa ceva, realiză ea încruntându-se. Ştiu că nu-l vei ierta niciodată pe Russell pentru ce ţi-a făcut; şi în fond, de ce? adăugă ea cu amărăciune. Dar te rog să mă ierţi pentru nedreptatea pe care ţi-am făcut-o.

— N-aveai de unde să ştii, o îmbrăţişă Willow impulsiv pe cealaltă femeie.

Simone îşi înăbuşi câteva lacrimi când se întoarse spre soţul ei.

— Hai, David, spuse ea cu vechea autoritate. Nu înţelegi că vor să fie singuri? Putem chema poliţia din bucătărie.

Willow se mută stingherită în cealaltă parte a salonului, odată ce Simone şi David trecuseră în bucătărie. Jordan spusese că o iubeşte şi era evident că n-o dispreţuia aşa cum crezuse la început, dar acum putea să se ofere s-o ia în căsătorie din milă. Şi n-ar suporta dacă aşa ar fi făcut!

El o privi cu precauţie în timp ce ea îi evita privirea.

— Te iubesc, Willow, spuse el încet.

— Adevărat? se încruntă ea.

— Îmi dau seama că nu aşa trebuia să-ţi spun, dar…

dar aveam nevoie să-ţi spun, să alung durerea şi tulburarea din privirea ta.

— Ai reuşit să faci asta! schiţă ea un zâmbet trist.

— Dumnezeule, când mă gândesc cât ai suferit! mai devreme, a trebuit să plec fiindcă nu puteam suporta să te privesc, ştiind cum te-am abandonat.

O furie rece îi traversă faţa şi un muşchi i se zbătu în maxilarele încleştate.

— M-ai abandonat?

— Dacă aş fi fost mai bun cu tine în trecut, poate ai fi fost în stare să mi te confesezi, spuse el posomorât. În loc de asta, te-am insultat.

— Nu ţi-aş fi spus, Jordan, îl asigură ea liniştită.

— Ar fi trebuit! Doamne, aş fi vrut să ştiu mai de mult… am fost suficient de blând cu tine? o privi cu ochii lui căprui.

— N-aveam nevoie de blândeţe din partea ta, vorbi ea răguşit. În acea noapte cu tine, a fost prima dată când am cunoscut plăcerea fizică, adăugă ea înroşindu-se la faţă.

— Fiindcă mă iubeşti? întrebă el încordat.

— Eu…

— Înainte de a-mi răspunde, lasă-mă… să-ţi spun ceva. Ochii lui străluceau febril. M-am îndrăgostit de tine când Russell te-a adus acasă ca soţia lui. Este adevărat, Willow, insistă el când o văzu că i se opreşte respiraţia a neîncredere. Dar erai căsătorită cu vărul meu, îi aşteptai copilul. Era evident că te iubea şi m-am dispreţuit pentru că ţineam la o femeie care părea să fi reuşit să-i dea lui Russell ceea ce Claudia nu izbutise să-mi dea mie. M-am convins pe mine însumi că tu erai ca ea, apucătoare şi ambiţioasă şi, când l-ai părăsit pe Russell după optsprezece luni de căsătorie şi el ţi-a acordat atâţia bani la divorţ, am fost cu adevărat convins. Mi-am spus că familia – şi cu mine – ne-am descotorosit de tine, dar când am aflat că vii la Jersey săptămâna trecută, nu m-am putut ţine departe de tine.

— Jordan, nu trebuie să-mi spui nimic din toate acestea…

— Trebuie s-o fac, dacă este nevoie să te conving că te-am iubit de foarte multă vreme şi n-am recunoscut din cauza milei sau vinovăţiei, aşa cum ai gândit tu. Ştiam asta, mormăi el când ea se înroşi vinovată. Willow, te-am iubit înainte de a şti toate acestea. Şi cred că şi tu mă iubeşti.

Ea dădu capul pe spate provocator, anii de ascundere a emoţiilor adevărate făcând-o precaută.

— Crezi?

— N-ai fi venit la mine în acea noapte dacă nu m-ai fi iubit. Dragostea fizică era ultimul lucru pe care-l doreai, şi totuşi aveai nevoie de ea, de la mine.

Lacrimile înţepau pleoapele lui Willow.

— Te iubesc…

— Oh, Willow…

— Dar nu mă pot căsători cu tine.

— De ce nu? se răsti el. Vreau mai mult ca orice să am grijă de tine şi de Dani.

Willow se întoarse cu spatele.

— Asta-i problema, Jordan, oftă ea. Indiferent ce se întâmplă după ziua de azi, Russell se va întoarce într-o zi înapoi în viaţa mea, va fi întotdeauna o ameninţare a fericirii noastre, ca un nor negru care nu se împrăştie niciodată. Am trăit cu această ameninţare timp de cinci ani şi nu i-aş cere nimănui să împartă asta cu mine.

— Nu-mi ceri mie; eu îţi cer ţie. Ne iubim unul pe celălalt şi o să ne căsătorim. Russell a făcut tot ce a putut ca să-ţi distrugă viaţa, dar eu intenţionez să am grijă să nu mai cunoşti niciodată o zi nefericită.

— Este un ordin… domnule? zâmbi ea.

Jordan îi întoarse zâmbetul.

— Lasă-mă să te fac fericită, Willow. O luă în braţe. Fă-mă fericit, o îndemnă el răguşit, buzele lor aproape atingându-se.

— Nu va fi uşor, spuse ea, cedând.

— Se spune că niciodată nu este uşor ceea ce merită. Şi tu meriţi. Spune da, Willow. *Te rog*!

Îl iubea; nu se îndoia că şi el o iubea la fel, îi vedea

iubirea în căpruiul catifelat al ochilor.

— Eu… da, spuse ea cu putere. Da, mă voi mărita cu tine îi zâmbi ea, mişcată.

— Iubita mea! Buzele lui le cereau pe ale ei, flămânde, dulceaţa sărutului dovedindu-i şi mai mult cât de profund o iubea acest bărbat.

— Noi… trebuie să fie poliţia, spuse el îndreptându-şi spatele când sună soneria, ochii lui fiind plini de îngrijorare. Spune-le adevărul, draga mea şi… Ce naiba? se grăbi spre uşă, în timp ce Simone scosese un ţipăt.

Un poliţist stătea la uşă. Simone era susţinută de David, în timp ce plângea cu sughiţuri.

David se întoarse spre ei cu ochi plini de durere.

— Maşina lui Russell a derapat pe o pată de ulei din drum şi a intrat în coliziune cu un camion. Este mort, le spuse el, năucit.

Scumpo, încetează să te mai agiţi atâta cu părul! glumi Jordan. Oricum, nimeni nu se va uita la tine!

— Mulţumesc foarte mult! se strâmbă ea, deşi sclipirea de iubire din ochi îi contrazicea tonul.

— Ţi-ai făcut datoria, iubita mea, spuse el aşezându-se pe o parte a patului.

— Da? îl ironiză ea. Atunci, pe viitor, dormitorul acesta îmi aparţine în întregime?

— Oh, nu, râse el încet. Încă am nevoie de tine, o sărută încet pe buze. Dar Simone şi David vor dori să se uite la tânărul stăpân Justin de acolo.

Amândoi se uitară drăgăstos la fiul lor de două zile, care dormea lipsit de griji în pătuţul de lângă pat. Trecuseră aproape doi ani din noaptea în care Jordan îi ceruse lui Willow să se mărite cu el. Fuseseră ani buni, ani fericiţi pentru toţi dintre ei. Îi luaseră trei luni după nuntă lui Dani, ca să-i spună lui Jordan „tăticule”, fiindcă asta simţea că era pentru ea.

Moartea lui Russell fusese o eliberare tragică pentru Willow, deşi îi părea rău pentru Simone şi pentru David, care erau zdrobiţi. Dar, treptat, reuşiseră să treacă peste asta, îi vizitaseră pe Jordan şi pe Willow la casa lor din

Londra, iar acum aşteptau exaltaţi la uşa dormitorului să-l vadă pe noul lor „nepot”.

Willow insistase, spre necazul lui Jordan, ca bebeluşul să fie născut acasă şi mai apoi, el aprobase din toată inima când văzuse încântarea de pe faţa lui Dani când îşi vizitase fratele doar la câteva minute după ce fusese născut. Dani stătuse privind faţa roşie a nou-născutului cu mare atenţie, înainte de a anunţa cu o voce solemnă că era „frumos”. Alergase să-i spună Barbarei, prietena şi confidenta lor, totul despre el. Cu moartea lui Russell, Willow şi Dani nu mai aveau nevoie de protecţie împotriva lui, dar Barbara devenise atât de mult o parte a familiei, încât rămăsese s-o ajute cu Dani cu noul copilaş, şi-l liniştise pe Jordan în noapea dinainte, când soţul lui Willow, atât de sigur pe el, păruse să leşine aproape la intrarea fiului său în lume.

Willow îi luă mâna într-ale ei, mulţumită că acest bărbat minunat o iubea, că găsiseră atâta fericire împreună.

— Te iubesc, îi spuse ea.

— Şi eu te iubesc, o mângâiară ochii căprui de catifea. Îţi mulţumesc că ne-ai completat familia cu fratele lui Dani.

O familie. În cele din urmă avea o familie pe care o iubea şi era iubită de ea. Şi cel mai mult din toate, îl avea pe Jordan. Nu mai avea nevoie de nimic altceva.

Sfârşit